

Wydawnictwo Hakikat Kitabevi, Publikacja nr 1

Kitâb'üs-salât

KSIAŻKA O MODLITWIE SALAT

Przygotował:

Hüseyin Hilmi Işık

Wydanie Pierwsze

HAKIKAT KİTÂBEVİ

Adres: Darüşşefeka Cad. No: 53 P.K.: 35 **34083**
Tel: 0212 523 45 56 - 532 58 43 Fax: 0212 523 36 93
<http://www.hakikatkitabevi.com.tr>
e-mail: bilgi@hakikatkitabevi.com.tr

Fatih – STAMBUŁ
WRZESIEŃ-2010

Bismillahir Rahmanir Rahim

Dla człowieka istnieją trzy różne rodzaje życia: życie na ziemi, życie w grobie i życie po śmierci. Na ziemi ciało istnieje razem z duszą. Dusza daje człowiekowi życie i żywotność. W momencie odłączenia duszy od ciała następuje śmierć. Kiedy ciało rozłoży się w grobie i stanie się ziemią albo zostanie spalone i stanie się popiołem, czy też zostanie pożarte przez drapieżne zwierzęta, to dusza nie przestaje istnieć. Rozpoczyna się życie w grobie. W życiu grobowym istnieje czucie, nie ma jednak ruchu. W Dniu Sądu Ostatecznego zostanie stworzone ciało, a dusza wraz z nim będzie żyła wiecznie w Raju lub w Piekło.

Jeśli człowiek chce zyskać szczęście w życiu doczesnym i w życiu przyszłym, musi zostać muzułmaninem. Być szczęśliwym na tym świecie, znaczy żyć na nim wygodnie. Być szczęśliwym w życiu przyszłym, oznacza natomiast pójście do Raju. Z tego względu, że Allahowi Najwyższemu bardzo żal Swoich stworzeń, drogę do szczęścia wskazał im przez Proroków, gdyż człowiek nie jest w stanie odnaleźć jej za pomocą własnego rozumu. Żaden z Proroków nie przekazywał żadnych osobistych poglądów, wszyscy oni przekazali to, o czym poinformowali ich Allah Najwyższy. Drogę do szczęścia, o której poinformowali Prorocy, nazywa się religią. Religię, którą głosił Muhammed (alejhisselam), nazywa się islamem. Od czasów Adema (alejhisselam) przyszło tysiące proroków. Ostatnim Prorokiem jest Muhammed (alejhisselam). Religie, które głosił inni Prorocy zostały z biegiem czasu zmienione. Obecnie nie ma innego sposobu na uzyskanie szczęścia jak tylko poznać islam. Islam to wiedza, w którą należy uwierzyć sercem (**iman**) oraz taka, której podporządkowuje się ciałem (**ahkam-i islamijje**). Iman oraz wiedzę ahkam poznaje się z ksiązek uczonych sunnickich. Nie poznaje się ich z ksiązek ignorantów, czy innowatorów. Przed tysięcznym rokiem Hidżri w krajach islamskich żyło wielu uczonych sunnickich. Dziś nie ma już ich wcale. Wiele ksiązek żyjących w języku arabskim i perskim oraz ich tłumaczenia znajdują się w bibliotekach w każdym miejscu na świecie. Wszystkie książki Wydawnictwa Hakikat Kitabevi pochodzą z tych źródeł. Aby uzyskać szczęście, polecamy czytać książki wydane przez Hakikat Kitabevi.

Uwaga: Misjonarze starają się rozpowszechniać chrześcijaństwo, żydzi Talmud, a Wydawnictwo Hakikat Kitabevi ze Stambułu islam, zaś masoni starają się zniszczyć wszystkie religie. Mądry, wykształcony i sprawiedliwy człowiek zrozumie, co jest prawdziwe. Pomoże w rozpowszechnianiu tego, co dla wszystkich ludzi będzie przyczyną zyskania szczęścia w życiu na ziemi i po śmierci. Nie ma od tego wartościowszej i pożyteczniejszej służby dla ludzi. Chrześcijanie i żydzi sami mówią o posiadanych obecnie przez siebie świętych księgach, zwanych: Torą i Ewangeliami, że zostały napisane przez ludzi. Zaś Święty Koran jest taki sam, jaki został zesłany przez Allaha Najwyższego, nie dokonano w nim żadnych zmian. Wszyscy duchowni chrześcijańscy i żydowski powinni uważnie przeczytać książki wydane przez Hakikat Kitabevi i starać się je sprawiedliwie zrozumieć.

Skład i Druk: Ihlas Gazetecilik A.S.

29 Ekim Cad. No: 23 Yenibosna – STAMBUŁ

Tel.: 0.212.454 30 00

Bismillahir Rahmanir Rahim

WSTĘP

Zaczynam pisać tę książkę, wypowiadając *E'uzu Besmele*^[1]. Chwała i wdzięczność należą się Allahowi Najwyższemu. Niech modlitwa i pozdrowienie będą z Jego wybranymi i ukochanymi poddanymi oraz z Muhammedem (*alejhisselam*), najwyższym z pośród nich. Niech najlepsze *dua*^[2] będą z każdym członkiem czystej Rodziny Proroka oraz ze sprawiedliwymi i oddanymi Mu Towarzyszami (*rydwanullahi teala alejhim edźmain*)!

Na tym świecie, to co dobre i korzystne, współistnieje z tym, co jest złe i szkodliwe. Aby uzyskać szczęście, wygodę i spokój ducha, należy czynić wyłącznie to, co jest dobre i korzystne. Allah Najwyższy z tego względu, że jest litościwy, stworzył siłę, która rozróżnia dobro od zła. Siłę tę nazywa się **rozumem**. Czysty i sprawny umysł wykonuje to zadanie w śmienicie, nigdy się nie myli. Jednak grzechy i podążanie za *nefs*^[3] czynią rozum oraz serce chorymi. Przestają one rozróżniać dobro od zła. Allah Najwyższy, litując się nad ludźmi, rozróżniając dobro od zła, poinformował i nakazał za pośrednictwem Proroków o tym, co jest dobre. Powiadomił również o tym, co jest zakazane i zabronił tego czynić. Te nakazy i zakazy nazywa się **religią**. Religię, o której powiadomił Muhammed (*alejhisselam*), nazywa się **islamem**. Dziś jedyną niezmienną religią istniejącą na świecie jest islam. Aby zyskać wygodę, należy stosować się do islamu, tj. należy zostać muzułmaninem. Aby zostać muzułmaninem, nie trzeba spełniać żadnych formalności, udawać się do imama lub muftiego. Najpierw należy uwierzyć sercem, następnie powinno się poznać nakazy i zakazy islamu i do nich się stosować.

Aby zyskać iman [wiarę], należy wypowiedzieć Słowa *Szhady*^[4], znając ich znaczenie. Aby prawidłowo uwierzyć w

[1] *E'uzu Besmele* – *Euzu billahi minesz szejtanir radżim*.

[2] *dua* – modlitwa.

[3] *nefs* – własne “ja”, własne pragnienia; sam; życie.

[4] *Słowa Szhady* – wyznanie wiary; wypowiedzenie słów: “*Eszhedu enla ilahe illallah we eszhedu enne Muhammeden abduhu we resuluh*”.

znaczenie tego wyrażenia, należy wierzyć tak, jak poinformowali uczeni sunniccy w swoich książkach. Ci, którzy stosują się do prawdziwych książek religijnych napisanych przez uczonych islamskich, zostaną obdarzeni *sewab*^[1] stu szehidów. Każdy uczyony, który należy do jednej z czterech mezheb, nazywany jest uczonym sunnickim.

W dzisiejszych czasach muzułmanów z całego świata dzieli się na trzy grupy. Pierwsza grupa to prawdziwi muzułmanie, którzy znajdują się na drodze Towarzyszy Proroka. Jest to grupa uratowana od Piekła, nazywa się ich ***ehli sunnet, sunnitami*** oraz ***Fyrka-i nadżijje***. Druga grupa to ludzie wrogo nastawieni do Towarzyszy Proroka. Nazywa się ich ***szyitami*** i ***Fyrka-i dalle***, tj. grupą heretycką. Trzecia grupa to wrogowie sunnitów i szyitów. Nazywa się ich ***wehhabitami*** i ***Nedźdi***, ponieważ po raz pierwszy pojawili się w mieście Nedżd w Arabii. Nazywa się ich też ***Fyrka-i mel'une***, ponieważ nazywają muzułmanów politeistami. Szlachetny Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) przeklął tych, którzy nazywają muzułmanów politeistami. Na te trzy grupy muzułmanów podzielili żydzi i Brytyjczycy.

Niezależnie od tego, do której grupy się należy, jeśli podaży się za swoim *nefs* i posiada się chore serce, to pójdzie się do Piekła. Każdy wierzący, aby oczyścić swój *nefs* z istniejącej tam od stworzenia niewiary i grzechów, przez cały czas powinien wielokrotnie powtarzać: ***“La ilahe illallah”***, a w celu oczyszczenia serca, tj. by uchronić serce przed grzechem i niewiarą pochodzącą od *nefs*, szatana, złych przyjaciół i szkodliwych, błędnych książek, należy powtarzać: ***“Estagfirullah”***. Dua tego, kto żyje zgodnie z islamem, na pewno zostanie przyjęta. Nie zostanie przyjęta dua tych, którzy nie wykonują salatu, patrzą na odsłonięte kobiety i tych, którzy pokazują swoje miejsca *awret*^[2], którzy jedzą i piją to, co jest zakazane i nie stosują się do islamu.

Po zyskaniu *iman* najważniejszym nakazem jest salat. Obowiązkiem każdego muzułmanina jest wykonywać codziennie pięć razy salat. Wielkim grzechem jest go nie wykonywać. Według hanbelickiej szkoły prawa islamskiego jest to powodem utraty wiary. Aby móc prawidłowo wykonywać salat, należy najpierw poznać wiedzę, która jest z nim związana. Uważamy, że przydatne

[1] *sewab* – nagroda za dobry uczynek i akt czci, jaką otrzyma się od Allaha Najwyższego w życiu po śmierci.

[2] *awret* – części ciała, które nakazane jest muzułmanom zasłaniać.

będzie, jeśli przekażemy w naszej książce w skrócie i prawidłowo wiadomości dotyczące salatu obowiązującego w naszej religii. Wiedzę o salacie, którą przygotowaliśmy, korzystając z wielu książek islamskich uczonych, powinien koniecznie poznać każdy muzułmanin i przekazać ją swoim dzieciom.

Aby można było wykonać prawidłowo salat, powinno nauczyć się na pamięć sur i *dua*, które recytuje się w salacie. Powinno się nauczyć przynajmniej tytu sur i *dua*, ile potrzebne jest, żeby móc wykonać salat. Należy nauczyć się ich od nauczyciela albo od znajomego, który potrafi dobrze recytować i zna dobrze zasady wymowy.

Aby móc prawidłowo recytować Święty Koran, należy zgłosić się na kurs czytania Koranu. Powinno się koniecznie nauczyć prawidłowo czytać i recytować Święty Koran i nauczyć tego dzieci.

Niemożliwe jest zapisanie Świętego Koranu za pomocą łańskich liter, stąd powinno się czytać go w rzeczywistej formie. Czyta się go natomiast bardzo łatwo. Szlachetny Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) w jednym ze świętych hadisów oznajmił: **“Ci którzy uczą dzieci Świętego Koranu albo wysyłają je do nauczyciela Świętego Koranu, za każdą nauczoną się przez nie literę zostaną obdarzeni sewab, jaki zyskuje się za dziesięciokrotne odwiedzenie Świętej Kaaby. W Dniu Sądu na ich głowach umieszczona będzie wspiana korona. Wszyscy ludzie ujrzą ją i będą podziwiali”**.

Niech Allah Najwyższy obdarzy nas prawidłową wiarą i nas wszystkich uczyni tymi, którzy poznają i wykonują salat prawidłowo oraz spełniają dobre uczynki!

**Rok
2001**

**Hidżri Szemsi
1380**

**Hidżri Kameri
1422**

SPIS TREŚCI

WSTĘP.....	3
SALAT JEST WIELKIM NAKAZEM	11

Rozdział pierwszy

NASZ IMAN I SALAT	15
Wszyscy powinni najpierw uwierzyć.....	15
<i>Iman</i> powinien być prawdziwy.....	16
Wierzenie sunnickie.....	18
ZASADY IMAN.....	22
1. WIERZYĆ W ALLAHA NAJWYŻSZEGO	22
<i>SYFATI ZATIJE</i>	23
<i>SYFATI SUBUTIJE</i>	24
2. WIERZYĆ W ANIOŁÓW	24
3. WIERZYĆ W KSIĘGI.....	25
4. WIERZYĆ W PROROKÓW	27
5. WIERZYĆ W ŻYCIE POZAGROBOWE.....	35
6. WIERZYĆ W PRZEZNACZENIE.....	36

Rozdział drugi

NASZ IBADET I SALAT	38
Co to jest <i>ibadet</i> ?	38
Kogo nazywa się <i>mukellef</i> ?	39
Zakazy i nakazy dotyczące <i>mukellef</i>	40
ZASADY ISLAMU.....	44

Rozdział trzeci

WYKONYWAĆ SALAT	47
Dla kogo salat jest obowiązkiem?.....	48
Stany tych, którzy robią salat.....	49
<i>Menkibe</i> : Salat, który uratował z więzienia.....	49

<i>Menkibe</i> : Dom się spalił.....	51
<i>Menkibe</i> : Woda w garnku	51
<i>Menkibe</i> : Strzała w nodze	51
<i>Menkibe</i> : Lekarstwo doprowadzające do zemdlenia	52
<i>Menkibe</i> : Poświęcenie dla salatu	53

Rozdział czwarty

RODZAJE SALATÓW	54
PIĘĆ CODZIENNYCH SALATÓW	54
<i>FARD</i> W SALACIE	56
WARUNKI SALATU	58
1. OCZYSZCZENIE Z <i>HADES</i>	58
WYKONAĆ ABLUCJĘ.....	58
<i>Fard</i> w ablucji	59
Jak się robi ablucję?	59
Sunny w ablucji	61
<i>Edeb</i> w ablucji	62
Zakazane czyny podczas wykonywania ablucji	64
Używanie myswaka	64
Okoliczności, na które powinno się uważać, robiąc ablucję	65
Okoliczności unieważniające ablucję.....	66
Okoliczności, które nie unieważniają ablucji.....	68
Ułatwienia w ablucji: <i>mest</i> i <i>mesh</i> na ranie.....	69
<i>GUSL</i> (Całkowita ablucja)	70
<i>Fard</i> w <i>gusl</i>	72
Sunny w <i>gusl</i>	72
Jak się pobiera <i>gusl</i> ?	72
WYJAŚNIENIE: Dla tych, którzy mają zaplombowane i zalakowane zęby	73
Menstruacja i stan <i>nifas</i> u kobiet	74
<i>TEJEMMUM</i>	76
<i>Fard</i> w <i>tejemmum</i>	76
Sunny w <i>tejemmum</i>	77
Okoliczności, na które należy uważać, robiąc <i>tejemmum</i>	77

Jak się robi <i>tejemmum</i> ?	79
Okoliczności unieważniające <i>tejemmum</i>	80
Korzyści z ablucji, gusl i <i>tejemmum</i>	80
2. OCZYSZCZENIE Z NEDŹASET	82
<i>Istindża</i>	83
<i>Istibra</i>	84
3. <i>SETR-I AWRET</i> (Miejsca <i>awret</i> i zakrywanie się kobiet)	86
4. <i>ISTIKBAL-I KYBLE</i> (Zwrócić się w stronę <i>kyble</i>)	89
5. PORY SALATÓW	90
WYJAŚNIENIE: Salat i post na biegunach	91
EZAN I <i>IKAMET</i>	92
WYJAŚNIENIE: Czy Ezan wypowiada się przez głośnik?	94
Słowa Ezanu	95
<i>Dua</i> , gdy usłyszysz się Ezan	95
Znaczenie słów Ezanu	95
6. INTENCJA	96
7. <i>TAHRIME TEKBIR</i>	97
<i>RUKN W SALACIE</i>	97
JAK SIĘ ROBI SALAT?	100
<i>WADŹIB W SALACIE</i>	102
<i>Sedźde sehwa</i> (w przypadku zapomnienia lub pomyłki)	103
<i>Sedźde tilawet</i>	104
<i>Sedźde szukur</i>	105
SUNNY W SALACIE	105
<i>MUSTEHAB W SALACIE</i>	106
<i>MEKRUH W SALACIE</i>	107
<i>MEKRUH POZA SALATEM</i>	109
CZYNY UNIEWAŻNIAJĄCE SALAT	110
Okoliczności, które powodują, że <i>mubah</i> jest przerwać każdy salat	111
Okoliczności, które powodują, że <i>fard</i> jest przerwać każdy salat	111
SALAT ZE WSPÓLNOTĄ	111
Warunki zostania imamem	112

Warunki podążania za imamem.....	114
Salat mesbuka.....	116
ZALETY TEKBIR <i>IFTITAH</i>	118
<i>Menkibe</i> : Mesdzid zrobiony dla pałacu	119
SALAT DŻUMA	120
<i>Fard</i> salatu piątkowego.....	121
1– Warunki <i>eda</i>	121
2– Warunki <i>wudżub</i>	122
Jak wykonuje się salat piątkowy?	122
Sunny i <i>edeb</i> Piątku.....	123
SALATY ŚWIĄTECZNE	124
Jak wykonuje się salat świąteczny?	124
<i>Teszrik tekbir</i>	125
PRZYGOTOWANIE DO ŚMIERCI	126
Co to jest śmierć?	127
Śmierć jest rzeczywistością	127
SALAT <i>DŻENAZE</i>	128
<i>Fard</i> w salacie <i>dżenaze</i>	128
Sunny w salacie <i>dżenaze</i>	128
Jak się wykonuje salat <i>dżenaze</i> ?	129
SALAT TERAWIH	129

Rozdział piąty

SALAT PODCZAS PODRÓŻY	131
SALAT PODCZAS CHOROBY	134
SALATY <i>KAZA</i>	138
WYJAŚNIENIE: Czy można zrobić w miejscu sunien salaty <i>kaza</i>?	140
Jak robi się salaty <i>kaza</i> ?	141

Rozdział szósty

NIEROBIĄCY SALATU	143
KORZYŚCI ROBIĄCYCH SALAT	145
PRAWDZIWIY SALAT	154

WYŻSZOŚCI W SALACIE	155
TAJEMNICA SALATU	163
<i>Dua</i> po salacie	167
WYJAŚNIENIE: Warunki przyjęcia <i>dua</i>	168
MĄDROŚĆ SALATU	169
Salat i nasze zdrowie	169

Rozdział siódmy

ISKAT SALATU	171
<i>Iskat</i> i <i>dewr</i> dla zmarłego	171
Jak robi się <i>iskat</i> i <i>dewr</i> ?	174

Rozdział ósmy

TRZYDZIEŚCI DWA I PIĘĆDZIESIĄT CZTERY FARD ..	180
Trzydzieści dwa <i>fard</i>	180
Pięćdziesiąt cztery <i>fard</i>	182
Bluźnierstwo	184
Duże grzechy	202

Rozdział dziewiąty

Czy <i>sury</i> i <i>dua</i> pisze się łańskimi literami?	209
Znaczenie <i>dua</i> recytowanych podczas salatu	211

SALAT JEST WIELKIM NAKAZEM

Od czasów Adema (*alejhisselam*) w każdej religii nakazana była jedna pora salatu. Salaty wszystkich religii zostały zgromadzone i nakazane wyznawcom Muhammeda (*alejhisselam*). Wykonywanie salatu nie jest częścią zasad wiary, jednak do zasad wiary należy wierzenie w to, że jest on obowiązkiem.

Salat jest filarem religii. Kto wykonuje salat regularnie, prawidłowo i w całości, ten zbudował swoją religię i postawił solidny budynek islamu. Kto nie wykonuje salatu, ten zniszczył swoją religię i budynek islamu. Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: **“Głową naszej religii jest salat”**. Jak nie ma ludzi bez głowy, tak też i nie ma religii bez salatu.

Salat jest po uzyskaniu wiary pierwszym nakazem religii islamskiej. Allah Najwyższy przez nakaz wykonywania salatu nakazuje Swym Poddanym czczenie tylko Jego. W Świętym Koranie w ponad stu ajetach głośnie jest: **(Wykonujcie salat!)**. Święty hadis głosi: **“Allah Najwyższy nakazał wykonywać salat codziennie pięć razy. Allah Najwyższy obiecał, że umieści w Raju tego, kto, wykonując salat, obdarza go wartością i przestrzega jego warunków”**.

Salat to najcenniejszy z nakazanych do wykonywania aktów czci. W świętym hadisie głośnie jest: **“Ten, kto nie wykonuje salatu, nie ma udziału w islamie!”** oraz: **“Salat jest tym, co odróżnia wierzącego od niewierzącego”**, tzn. wierzący w przeciwieństwie do niewierzącego wykonuje salat. Hipokryci natomiast czasem go wykonują, a czasem nie. Hipokryci będą poddani w Piekło bardzo bolesnym torturom. Prorok Muhammed (*sallallahu alejhi we sellem*) głosił: **“Ci, którzy nie wykonują salatu, w Dniu Sądu ujrzą Allaha Najwyższego w gniewie”**.

Wykonywać **salat**, znaczy: myśląc o wyższości Allaha Najwyższego, zrozumieć swoją niższość wobec Niego. Ten, kto potrafi to pojąć, czynić będzie tylko dobro. Nie będzie w ogóle w stanie uczynić zła. Serce tego, kto codziennie pięć razy złoży intencję znalezienia się w obecności Allaha Najwyższego, wypełni *ihlas*^[1]. Wszystkie ruchy nakazane w salacie są korzystne zarówno dla serca jak i ciała.

[1] *ihlas* – czystość duchowa. W każdym czynie starać się zyskać aprobatę Allaha Najwyższego.

Wykonywanie salatu w meczecie razem z innymi łączy wzajemnie ze sobą serca muzułmanów. Doprowadza do miłości między nimi. Rozumieją oni istniejące między nimi więzi braterskie. Starsi litują się nad młodszymi, a młodszy odczuwają szacunek wobec starszych. Bogaci pomagają biednym, a silniejsi słabszym. Zdrowi, nie zobaczywszy chorych w meczecie, odwiedzają ich w domach. Starają się otrzymać radosną nowinę, o której głosi święty hadis: **“Allah Najwyższy pomaga temu, kto biegnie na pomoc swemu bratu w religii”**.

Salat chroni ludzi przed złymi i zakazanymi czynami, jest pokutą za grzechy. Święty hadis głosi: **“Salat wykonywany codziennie pięć razy, jest jak rzeka płynąca przed drzwiami domu jednego z was. Jak nie pozostanie brud na tym, kto pięć razy dziennie wejdzie do niej i się umyje, tak i też temu, kto pięć razy dziennie wykonuje salat, zostaną odpuszczone małe grzechy”**. Salat po uwierzeniu w Allaha Najwyższego i Jego Proroka jest spośród wszystkich czynów najwyższym aktem czci. Podczas robienia salatu, należy przywiązywać wagę do jego *fard*^[1], *wadžib*, sunien i *mustehab*. Szlachetny Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) głosił w jednym ze świętych hadisów: **“Moja wspólnota i Mój Eshabie! Salat wykonywany z *tadil-i erkan*^[2] jest najbardziej upodobanym czynem przez Allaha Najwyższego. Jest sunną Proroków. Ulubionym zajęciem aniołów, światłem ziemi i niebios oraz poznaniem Allaha. Siłą ciała. *Bereket*^[3] w dziennych porcjach żywności od Allaha. Okazją do przyjęcia modlitw przez Allaha Najwyższego. Jest wstawiennictwem u anioła śmierci. Światłem w grobie, odpowiedzią dla aniołów grobowych: Munkera i Nekira. Cieniem w Dniu Sądu. Jest osłoną przed ogniem piekielnym. Jest przenośnikiem podobnym do błyskawicy na moście Syrat. Jest kluczem do Raju. Jest koroną w Raju. Allah Najwyższy nie obdarzył wierzących niczym ważniejszym od salatu. Jeśli istniałby jakiś inny akt czci ważniejszy od salatu, to na samym już początku obdarzono by nim wierzących. Niektórzy z aniołów znajdują się stale w *kyjam*, niektórzy w *ruku*, niektórzy w *sedźde*, a niektórzy z kolei w *teszehhud*. Wszystkie te pozycje zostały zebrane w salacie i подарowane wierzącym, ponieważ salat jest głową wiary, filarem religii, słowem islamu i miradżem dla wierzących. Światłem nieba i ratunkiem od Piekła”**.

[1] *fard* – obowiązek.

[2] *tadil-i erkan* – wykonywać dokładnie, spełniając wszystkie warunki.

[3] *bereket* – błogosławieństwo, szczęśliwość, obfitość, pomyślność, wydajność, urodzaj.

Pewnego dnia Hazrat Ali (*radjallahu anh* we *kerremallahuwedzheh*) nie zdążył wykonać popołudniowego salatu. Z tego powodu bardzo płakał i rozpaczał. Gdy Prorok Muhammed Mustafa (*sallallahu alejhi we sellem*) usłyszał o tym, to wraz ze Swoimi Towarzyszami udał się do Hazrat Aliego. Prorok Muhammed (*sallallahu alejhi we sellem*), zobaczywszy go w takim stanie, sam zaczął płakać. Pomodlił się i słońce wzniosło się ponownie. Wysłannik Allaha powiedział: **“Ali! Podnieś głowę, słońce jest nadal widoczne”**. Hazrat Ali bardzo się na to ucieszył i wykonał swój salat.

Pewnej nocy Hazrat Ebu Bekr Syddyk (*radjallahu anh*) tak długo się modlił, że zasnął pod koniec nocy. Opuścił salat *witr*^[1]. Poszedł za Prorokiem (*alejhisselam*) na salat poranny, stanął u wejścia do meczetu i w obecności Wysłannika Allaha zaczął rozpaczać. Płacząc, błagał: “Wysłanniku Allaha! Pomóż mi, minął czas na salat *witr*”. Szlachetny Prorok zaczął płakać razem z nim. W tym czasie przybył Džebrail (*alejhisselam*) i powiedział: **“Wysłanniku Allaha! Powiadom Syddyka, że Allah Najwyższy mu wybaczył”**.

Hazrat Bajezid Bistami (*kuddise sirruh*), jeden z wielkich *Ewlija*, zasnął i nie obudził się na salat poranny. Tak płakał i się żalił, aż usłyszał głos: “Bajezidzie! Wybaczyłem twój błąd, a w zamian za twój płacz obdarzyłem cię siedemdziesięcioma tysiącami *sewab*”. Kilka miesięcy później, ponownie zmorzył go sen. Zjawił się szatan i trzymając go za nogę, obudził. Powiedział: “Wstawaj, kończy się czas na twój salat”. Hazrat Bajezid Bistami powiedział: “Ej ty, przekłety, jak możesz tak postępować? Tobie zależy, aby każdy opuszczał swój salat. Dlaczego mnie obudziłeś?”. Szatan odpowiedział: “W dniu, w którym opuścisz salat poranny, płacząc, zyskałeś siedemdziesiąt tysięcy *sewab*. Dziś, myśląc o tym, obudziłem cię, abyś zyskał tylko jeden *sewab* za wykonany salat. Nie otrzymasz siedemdziesięciu tysięcy *sewab*!”.

Hazrat Dżunejd Bagdadi, jeden z wielkich *Weli*, powiedział: “Jedna godzina na ziemi jest lepsza od tysiąca lat podczas Dnia Sądu, ponieważ w ciągu tej jednej godziny spełnić można prawidłowy, podobający się Allahowi czyn. Natomiast w ciągu tamtego tysiąca lat nie będzie się w stanie niczego już uczynić”. Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) głosił: **“Kto świadomie połączy ze sobą jeden salat z drugim, ten będzie się palił osiemdziesiąt *hukbe* w Piekło”**. Jedna *hukbe* to osiemdziesiąt

[1] salat *witr* – trzyrekatowy salat *wadżib* po salacie nocnym.

lat w *ahiret*. Jeden dzień *ahiret* równy jest tysiącu lat na ziemi.

Bracie muzułmaninie! W takim razie, nie marnujmy naszego czasu na bezużyteczne czyny. Znajmy wartość czasu. Wykorzystujmy czas na czynienie tego, co jest najlepsze. Szlachetny Prorok powiedział: **“Największym z nieszczęść jest spędzanie czasu na robieniu bezużytecznych rzeczy”**. Wykonuj swój salat na czas, abyś nie żałował w Dniu Sądu, tylko zyskał wielką nagrodę! Święty hadis głosi: **“Kto nie wykona jednego salatu i pozostawi go na później, jeśli umrze, nie odrobiwszy go, to w grobie zostanie otwarte dla niego siedemdziesiąt okien do Pieła i będzie cierpiął aż do Dnia Sądu”**. Ten, kto nie wykonuje salatu świadomie o czasie, tzn. kiedy mija czas salatu i nie martwi się z powodu jego niewykonania, to traci swą wiarę albo, umierając, odejście bez wiary. Wobec tego, co z tymi, którzy w ogóle o nim nie pamiętają, nie uznają go za obowiązek? Uczeni czterech szkół jednogłośnie orzekli, że ci, którzy nie przywiązują wagi do salatu, a także ci, którzy nie uznają go za obowiązek, staną się *murted*^[1]. Hazrat Abdulgani Nablusi informuje w swojej książce pt. **“Hadikatün nediyye”**, w rozdziale: *Nieszczęścia wywołane przez język*, że ci, którzy świadomie nie wykonują salatu, nie myślą o jego odrobieniu i nie boją się kary, jaka ich spotka, zostaną *murted*.

Hazrat Imam Rabbani w pierwszym tomie książki pt. **“Mektubat”**, w 275. Liście napisał:

“Te dary zyskaliście dzięki poznaniu wiedzy dotyczącej islamu i szerzeniu prawa *fikh*^[2]. Tam rozprzestrzeniły się ignorancja i herezje (*bidat*). Allah Najwyższy obdarzył was miłością Swoich ukochanych. Uczynił was pośrednikami w szerzeniu islamu. W takim razie starajcie się, jak tylko możecie, głosić wiedzę o religii i rozpowszechniajcie prawdę *fikh*. Obydwa są początkiem każdego szczęścia, sposobem zyskania wysokiego stopnia i uratowania siebie. Starajcie się jak najlepiej! Wystąpcie jako nauczyciele religii! Tam znajdującym się, wskażcie Prawdłową Drogę, głosząc nakazy i zakazy Allaha Najwyższego! W 19. ajecie Sury Muzemmil głoszone jest w tym znaczeniu: **(Z pewnością jest to rada dla tego, kto pragnie zyskać aprobatę swojego Stworzyciela)**”.

[1] *murted* – odchodzący od religii islamskiej.

[2] *fikh, fykyh* – nauka, która informuje o czynach, które powinno się w religii robić i których unikać.

Rozdział pierwszy

NASZ IMAN I SALAT

Wszyscy powinni najpierw uwierzyć

Allah Najwyższy chce, żeby ludzie na ziemi żyli wygodnie i spokojnie, a w życiu pozagrobowym zyskali nieskończone szczęście. Z tego względu nakazał to, co jest pożyteczne w otrzymaniu wygody i spokoju, a tego, co jest powodem nieszczęścia, zabronił. Pierwszym nakazem Allaha Najwyższego jest uwierzyć. Wiara jest dla wszystkich potrzebna.

W słowniku **“iman”** oznacza: ‘Uwierzyć temu, kogo się zna, że jest wiarygodnego słowa’. W islamie iman znaczy: prawidłowo wiedzieć i wierząc w to, powiedzieć, że Muhammed (*alejhisselam*) jest Prorokiem Allaha Najwyższego i został przez Niego wybrany, że jest powiadającym **Nebi**^[1]; a także wierzyć w to, o czym Allah Najwyższy powiadomił krótko jako krótkie i w to, o czym powiadomił obszernie, wierzyć szczegółowo oraz starać się wypowiedzieć **Słowa Szehady**. Silna wiara jest taka jak, gdy ucieka się od razu, kiedy jest się przekonany, że palący się ogień i wąż swoją trucizną zabijają. Tak też powinno się całym sercem wierzyć, znając wielkość Allaha Najwyższego i Jego atrybutów, dążyć do zdobycia Jego aprobaty i atrybutu łaski, od Jego kary i gniewu uciekać, a wiarę umieścić w sercu tak mocno, jak trwały jest napis na marmurze.

Iman to uważać za dobre wszystko, co powiedział Muhammed (*alejhisselam*), potwierdzić to sercem, czyli uwierzyć. W ten sposób wierzących nazywa się **muzułmanami**. Każdy muzułmanin powinien być posłuszny Muhammedowi (*alejhisselam*), podążać wskazaną przez Niego drogą. Jego drogą jest droga wskazana przez Święty Koran. Tę drogę nazywa się **islamem**. Żeby być Mu podporządkowanym, powinno się najpierw uwierzyć, a potem poznać **ahkam-i islamijje**, tzn.

[1] *Nebi* – prorok powiadający o poprzednich religiach, zapraszający do poprzednich proroków.

powinno się poznać bardzo dobrze islam. Następnie spełniać **fard**, unikać tego, co jest *haram*, potem robić sunnę i starać się nie robić tego, co należy do *mekruh*. Po tym wszystkim powinno się być Mu podporządkowanym podczas robienia tego, co zaliczane jest do *mubah*. Fundamentem naszej religii jest wiara. Allahowi Najwyższemu nie spodoba się oraz nie przyjmie *ibadet*^[1] i dobrych uczynków tych, którzy nie posiadają wiary. Ten, kto chce być muzułmaninem, powinien najpierw uwierzyć, potem nauczyć się robienia gusł, ablucji [*wudu*], salatu i w miarę potrzeby pozostałych obowiązków i zakazów.

Iman powinien być prawidłowy

Organy zmysłu i wiedza rozumiana przez rozum są pomocne w zdobyciu wiary. Nauki ścisłe są powodem zyskania wiary i zrozumienia, poznania, że równowaga, ład na świecie nie zachodzą przypadkowo i istnieje ich stwórcy. Wiara znaczy: poznać wiedzę zesłaną przez Allaha Najwyższego ostatniemu Prorokowi Muhammedowi (*alejhisselam*) i w nią uwierzyć. Powiedzieć, że się uwierzy w tę potrzebną wiedzę, jeśli będzie zgodna z rozsądkiem, znaczy, że się nie wierzy Prorokom. Wiedza religijna nie jest odkryciem tych, którzy posiadają rozum. Sprawy przekazane przez naszego Proroka Muhammeda (*alejhisselam*) powinno się poznać z książek **uczonych sunnickich** i według nich wierzyć. Prawidłowa i możliwa do przyjęcia wiara jest związana z pewnymi warunkami:

1– Wiara powinna być ustawiczna i trwała. Nie powinno się myśleć nawet na chwilę o odejściu od niej. Kto powie, że za trzy lata odejdzie od islamu, ten odszedł od razu od islamu.

2– Wiara wierzącego powinna być między lękiem przed Allahem Najwyższym a nadzieją na Jego miłosierdzie. Powinno bać się kary Allaha Najwyższego, jednak ani przez chwilę nie tracić nadziei na Jego miłosierdzie. Powinno się chronić od popełnienia każdego grzechu, bać się, że z powodu grzechu straci się wiarę. Jeśli popełni się nawet wszystkie grzechy, absolutnie nie powinno się tracić nadziei, że Allah Najwyższy wybaczy. Ze względu na grzechy powinno się okazywać skruchę, ponieważ

[1] *ibadet* – akty czci, czynności, dzięki którym czci się Allaha Najwyższego, takie jak np.: salat, modlitwa, post, *zikr*. Zob. rozdział drugi.

ten, kto okazał skruchę, stanie się jak ten, kto nie popełnił grzechu w ogóle.

3- Powinno się uwierzyć przed nadejściem śmierci. Gdy się umiera, to pokazane zostają wszystkie stany życia wiecznego. Wtedy to wszyscy niewierzący będą chcieli uwierzyć. Jednak powinno się uwierzyć, nim się zobaczy. Gdy się zobaczy, to nie będzie to wiara. Jednak w tym momencie zostanie przyjęta skrucha muzułmanów.

4- Powinno się uwierzyć nim słońce zacznie wschodzić na zachodzie. Jedną z wielkich oznak Końca Świata jest to, że słońce zacznie wschodzić na zachodzie. Wszyscy ludzie, gdy to zobaczą, to uwierzą. Jednak te nawrócenia nie zostaną przyjęte. W końcu zostaną zamknięte drzwi skruchy.

5- Powinno się wierzyć, że poza Allahem Najwyższym nikt nie zna przyszłości i tego, co jest nieznanne. Mogą znać to tylko ci, których On powiadomił. Aniołowie, dżinny, szatany, a nawet Prorocy nie znają przyszłości. Jednak On może powiadomić o wiedzy dotyczącej przyszłości i spraw tajemnych Proroków i prawidłowo Mu wierzących.

6- Nie powinno się zaprzeczyć bez powodu i umyślnie żadnemu prawu dotyczącemu religii, wiary i *ibadet*. Niepoważne traktowanie jednego z nakazów i zakazów islamu, żartowanie sobie ze Świętego Koranu, aniołów i jednego z Proroków i zaprzeczanie słownie temu, co zostało przez nich powiadomione, gdy nie było się zmuszonym, bez jakiegokolwiek potrzeby jest niewiarą. Nie zostanie niewierzącym ten, kto z powodu takiej konieczności jak zagrożenie śmiercią, zaprzeczył istnieniu Allaha Najwyższego, aniołów i że *gusl* oraz *salat* są obowiązkiem.

7- Nie powinno się podejrzliwie patrzeć i wątpić w wiedzę niezbędną, która została jasno powiadomiona przez religię islamską. Wątpić w to, że *salat* jest obowiązkiem; pić wino i inne napoje alkoholowe, uprawiać hazard, lichwę, trudnić się łapownictwem jest zakazane lub powiedzieć o znanym zakazie, że jest dozwolony, a o tym co dozwolone powiedzieć, że jest zakazane, jest powodem wystąpienia z wiary.

8- Wiara powinna być w formie powiadomionej przez religię islamską. Nie będzie wiarą wierzenie według tego, co zostało powiadomione na podstawie zrozumienia przez umysł, teorii

filozofów i zwolenników nauk ścisłych. Powinno się wierzyć w takiej formie, w jakiej powiadomił Muhammed (*alejhisselam*).

9– Wierzący powinien tylko dla Allaha kochać i tylko dla Allaha okazywać wrogość. Powinien kochać muzułmanów, którzy są przyjaciółmi Allaha Najwyższego i nie kochać tych, którzy czynem i pismem okazują wrogość islamowi. Miejszem tej wrogości jest serce. (Do nie-muzułmanów powinno się zwracać z uśmiechem na twarzy i miłym słowem. Piękną etyką powinno się im umilić naszą religię).

10– Powinno się wierzyć tak, jak wierzy prawdziwy muzułmanin, który nie odsuwa się od Prawidłowej Drogi wskazanej przez naszego Proroka i Jego Towarzyszy. Aby wierzyć prawidłowo, powinno się wierzyć zgodnie z wierzeniem sunnickim. (Podporządkowani właściwym księżkom religijnym, które zostały napisane przez uczonych sunnickich, zyskają sewab stu szehidów. **Uczonym sunnickim** nazywa się któregokolwiek z uczonych należących do jednej z czterech prawidłowych szkół. Przywódcą uczonych sunnickich jest Hazrat Imam Ebu Hanife. Ci uczeni zapisali to, co poznali od Towarzyszy Proroka, zaś Towarzysze Proroka powiedzieli o tym, co usłyszeli od Wystannika Allaha).

Wierzenie sunnickie

Pierwszym warunkiem zostania muzułmaninem jest uwierzyć. Zaś prawidłowa wiara jest związana z prawidłowym itikad sunna^[1]. Pierwszym obowiązkiem każdego zdrowego umysłowo mężczyzny i każdej kobiety, którzy osiągnęli wiek dojrzałości, jest wierzyć tak, jak wierzył i powiadomił o tym Prorok Muhammed (*sallallahu alejhi we sellem*). Szlachetny Prorok powiadomił tylko o jednym sposobie wierzenia. Wszyscy Jego

[1] *sunna* – droga, prawo, zwyczaj, wierzenie; tutaj: wierzenie sunna – prawidłowe wierzenie Szlachetnego Proroka i Jego Eshabu oraz uczonych islamskich, którzy byli na ich drodze. Sunna znaczy także: 1. Błogosławione Słowa Szlachetnego Proroka, Jego czyny i to, co akceptował (tzn. to, czego nie zakazywał robić, co widział u innych). 2. W wiedzy islamskiej: poświadczenie, źródło oparte na czterech podstawowych dowodach. 3. Szeriat czyli religia islamska. 4. W modlitwie rytualnej: cztererekatowy lub dwurekatowy salat robiony przed salatem obowiązkowym lub po nim.

Towarzysze wierzyli tak, jak On przekazał. W *itikad*^[1] nie było między nimi żadnej różnicy. Po śmierci Szlachetnego Proroka ludzie poznali islam od Towarzyszy Proroka przez słuchanie ich i zadawanie im pytań. Wszyscy oni powiadomili o tej samej wierze. Tę wiedzę powinno się poznać z ksiązek uczonych sunnickich i według tego wierzyć. Ratunek przed mękami Piekła w Dniu Sądu Ostatecznego związany jest z prawidłowym wierzeniem. Tylko ci, którzy podążają tą drogą, uratują się przed Piekłem. Nazywa się ich **sunnitami**.

W jednym ze świętych hadisów jest głoszone: **“Moja wspólnota podzieli się na siedemdziesiąt trzy grupy. Z pośród nich tylko jedna grupa uratuje się od Piekła, pozostałe zginą, pójdą do Piekła”**. Każda z tych siedemdziesięciu trzech grup twierdzi, że stosuje się do nakazów islamu i że to właśnie ona zostanie uratowana od Piekła. W 23. Surze Mumin: 54 i w 30. Surze Rum: 32 głoszone jest: **(Każda grupa raduje się, sądząc, że znajduje się na właściwej drodze)**. Jednak Prorok Muhammed (*sallallahu alejhi we sellem*) poinformował o oznakach, jakie będą charakteryzowały tę zbawioną grupę. O niej powiedział: **“Ci, którzy znajdują się na Mojej drodze i Mojego Eshabu”**. Ten, kto nie czuje szacunku do któregośkolwiek z Towarzyszy Proroka, nie będzie należeć do sunnitów. Ten, kto nie posiada wierzenia sunnickiego [*itikad ehli sunnet*], należy do niewierzących albo do *ehli bidat*^[2].

Cechy przynależności do *itikad ehli sunnet*:

Allah Najwyższy jest zadowolony z muzułmanów, którzy wierzą zgodnie z sunną. Wierzenie to oparte jest na pewnych warunkach. Uczeni sunniccy przedstawili je następująco:

1– Należy wierzyć w sześć zasad iman, tj. w istnienie Allaha Najwyższego i w Jego jedyność, w aniołów, w święte księgi, w proroków, w życie po śmierci i że wszystko co dobre i złe, korzystne i niekorzystne stworzone jest przez Allaha Najwyższego. (Zasady te zostały przekazane w **Amentu**).

[1] *itikad* – sposób wierzenia.

[2] *Ehli bidat* – wprowadzający innowacje do religii, odchodzący od sposobu wierzenia Szlachetnego Proroka Muhammeda i Jego Towarzyszy.

2– Należy wierzyć, że ostatnia Księga objawiona przez Allaha Najwyższego, Święty Koran, jest słowem Allaha Najwyższego.

3– Wierzący nie powinien mieć żadnych wątpliwości wobec swojej wiary.

4– Należy wierzyć w Szlachetnego Proroka Muhammeda (*sallallahu alejhi we sellem*) i kochać wszystkich Towarzyszy Proroka. Nie wolno obrażać żadnego z Czterech Kalifów, bliskiej Rodziny Proroka i Jego Błogosławionych Żon.

5– Nie należy uważać, że akty czci są częścią wiary. Nie należy nazywać niewierzącymi tych, którzy wierzą w nakazy i zakazy Allaha Najwyższego, lecz nie wykonują ich z powodu lenistwa. Ci, którzy nie przywiązują znaczenia do tego co zakazane, żartują sobie z islamu, tracą swoją wiarę.

6– Nie powinno się nazywać niewierzącymi tych, którzy, mimo że są błędnego wierzenia, należą do *ehli kyble* [muzułmanów] i mówią, że wierzą w Allaha Najwyższego i Proroka Muhammeda (*alejhisselam*).

7– Należy wykonywać salat za każdym imamem, o którym wiadomo, że nie grzeszy jawnie. Dotyczy to również dowódców i zarządców.

8– Muzułmanie nie powinni buntować się przeciw swoim przywódcom i zarządcom. Bunt jest źródłem zamieszek i otwiera drogę najróżniejszym katastrofom. Powinno się za nich modlić, żeby dokonywali pożytecznych czynów i grzecznie radzić im, żeby zrezygnowali z grzesznego postępowania.

9– W ablucji podczas mycia nóg jest dozwolone, aby mężczyźni i kobiety – nawet, jeśli nie posiadają żadnego usprawiedliwienia i nie znajdują się w trudnej sytuacji – dokonali *mesh*, tj. zwilżoną ręką przetrarli po specjalnych skórzanych skarpetkach zwanych *mest*. Nie wykonuje się tego na gołych nogach i zwykłych skarpetkach.

10– Należy wierzyć, że Szlachetny Prorok Muhammed (*sallallahu alejhi we sellem*) odbył Miradż ciałem i duchem. Kto twierdzi, że Miradż odbył we śnie, wystąpił z *mezheb ehli sunnet wel dzemaat*.

W życiu pozagrobowym będzie się widziało Allaha Najwyższego. W Dniu Ostatecznym prorocy i dobrzy muzulmanie będą orędownikami. W grobie będą zadawane pytania, a torturom będą poddawane zarówno dusza jak i ciało. *Ewlija*

obdarzani są *keramet*. *Keramet* to nadzwyczajny stan znajdujący się poza prawami Allaha Najwyższego, tj. poza prawami fizyki, chemii, biologii. Jest ich tak dużo, że nie można im zaprzeczyć. Dusza nie umrze. Dusze muzułmanów i niewierzących słyszą. Ofiarowanie dla duchów zmarłych *sewab* za czytanie lub recytowanie Świętego Koranu, za jałmużnę, za wszystkie dobre czyny i *ibadet* przynosi im korzyści, jest powodem złagodzenia ich męki lub usunięcia jej. Wierzenie w to wszystko jest oznaką posiadania *itikad* sunna.

ZASADY IMAN

Zasad wiary jest sześć. Zostały one wyjaśnione w **Amentu**. Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiadomił, że wiarą jest wierzenie w sześć oczywistych spraw. Z tego względu każdy muzułmanin powinien nauczyć na pamięć swoje dzieci **Amentu** i bardzo dobrze zapoznać je z jego znaczeniem.

ÂMENTÜ: Âmentü billâhi ve Melâiketihî ve Kütübihî ve Rüsûlihî vel-jevml-âhyri ve bil kaderi, hajrihî ve szerrihî min Allahi teâlâ vel-ba'sû ba'del-mevtî hakkun, Eszhedü en lâ ilâhe illallah ve eszhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlühü.^[1]

1. WIERZYĆ W ALLAHA NAJWYŻSZEGO

Amentu billahi znaczy: ‘Uwierzyłem i wierzę w istnienie i w jedność Allaha Najwyższego’. Potwierdziłem to moim sercem i językiem. Allah Najwyższy istnieje i jest jeden. “Jeden” w słowniku ma dwa znaczenia. Pierwsze ze względu na liczby, jest połową liczby dwa, jest przed wszystkimi liczbą. Drugie oznacza, że ze względu na nie posiadanie współnika i podobieństwa jest jedyny. I tak właśnie Allah Najwyższy nie jest ze względu na liczbę jeden, lecz ze względu na to, że nie ma On współnika i Sobie podobnego, tzn., że w Jego osobie i atrybutach nie ma absolutnie jakiegokolwiek partnera. Jak wszystkie stworzenia w swojej osobie i atrybutach nie są do siebie podobne, tak i ich

[1] Nie jest możliwe zapisanie *dua* i świętych ajetów literami łańskimi. Nie jest również możliwe właściwe zapisanie wymowy z j. tureckiego i przeczytanie tego w j. polskim. Występujące tam litery: “â, î, û” czasami czyta się jako zmiękczone, czasami jako wydłużone. Litery: “ü, ö” czyta się jak po niemiecku. Litera “h” to czasami polskie “ch” lub “h”. Literę “v” czyta się jak “f”, “u” lub “w”. Niektóre z pozostałych liter czyta się jeszcze inaczej. Z tego względu, żeby móc prawidłowo przeczytać, wyrecytować *dua* lub sury ze Świętego Koranu, powinno się koniecznie skorzystać z pomocy tych, którzy potrafią prawidłowo czytać. *Dua* i sury powinno się czytać w oryginale. Oryginalny zapis niektórych z nich znajduje się na końcu tej książki.

Stworzyciel w Swojej osobie i atrybutach nie jest podobny do żadnego ze Swoich stworzeń.

Allah Najwyższy jest jedynym, który z niczego stworzył organy wszystkich stworzeń, każdą komórkę. Nikt nie zna rzeczywistej postaci Allaha Najwyższego. Wszystko to, co przyjdzie na myśl, wyobrazi się sobie, jest dalekie i nie ma z Nim nic wspólnego. Nie jest dozwolone wyobrażanie sobie Jego postaci. Dozwolone jest tylko nauczanie się na pamięć Jego atrybutów i imion, które zostały przekazane w Świętym Koranie. Nimi powinno się potwierdzać i wyznawać Jego boskość. Wszystkie Jego atrybuty są przedwieczne i wieczne.

Jak Jego osoba nie jest w jednym miejscu, tak i nie określi się Go sześcioma kierunkami (nie jest z przodu, z tyłu, z prawej i lewej strony, powyżej, poniżej). Z tego względu można tylko powiedzieć: **“Jest wszędzie obecny i widzący”**, że nie potrzebuje miejsca, jest daleki od potrzeby miejsca i nie określi się Go miejscem. Allah Najwyższy posiada czternaście *syfati* [atrybutów]. Sześć z nich to *syfati zatijje* i osiem *syfati subutijje*. Do obowiązków każdego muzułmanina należy ich poznanie i nauczanie się ich na pamięć.

SYFATI ZATIJJJE

1– **Wudżud:** Allah Najwyższy był i jest, Jego istnienie jest nieskończone i jest zawsze potrzebne.

2– **Kydem:** Jego egzystencja nie ma początku.

3– **Beka:** nie ma końca istnienia egzystencji Allaha Najwyższego; w Jego atrybutach i czynach nie ma On Sobie podobnych, współników.

4– **Wahdanijjet:** Allah Najwyższy w Swojej egzystencji, atrybutach i czynach jest jedynym, nie ma współnika, Mu podobnego.

5– **Muhlafetun lil-hawadis:** Allah Najwyższy nie jest podobny do żadnego stworzenia i jego atrybutów.

6– **Kyjam bi-nefsihi:** Allah Najwyższy nikogo i niczego nie potrzebuje, jest pozbawiony jakiegokolwiek potrzeby. Nie potrzebuje miejsca. Gdy nie było materii i miejsca, to On był. Jest daleki od każdej potrzeby.

SYFATI SUBUTIJJJE

1– **Hajat**: Allah Najwyższy jest żywy. Jego życie nie jest podobne do życia stworzeń. To życie jest nieskończone i wieczne.

2– **Ilim**: Allah Najwyższy wie wszystko. Jego wiedza nie jest podobna do wiedzy stworzeń. W ciemną noc widzi i wie o mrówce, która chodzi po czarnym kamieniu. Zna myśli, intencje pojawiające się w sercu człowieka. W wiedzy Jego nie zajdą żadne zmiany. Jest przedwieczna i wieczna.

3– **Sem**: Allah Najwyższy słyszy bez jakichkolwiek przyrządów i środków. Nie jest to podobne do słyszenia u ludzi.

4– **Basar**: Allah Najwyższy widzi bez przyrządów i – bez względu na warunki – wszystko, co jest ukryte i widoczne.

5– **Irade**: Wola Allaha Najwyższego. Tylko Jego życzenie się spełnia. Stworzy to, co zechce. Wszystko dzieje się tylko ze względu na Jego wolę. Nic nie jest w stanie stanąć na przeszkodzie Jego woli.

6– **Kudret**: Allah Najwyższy na wszystko ma siłę. Nic nie jest dla Niego trudne.

7– **Kelam**: Allah Najwyższy, żeby się wypowiedzieć, nie potrzebuje żadnych przyrządów, głosu, liter.

8– **Tekwin**: Allah Najwyższy jest Stworzycielem. Poza Nim nie ma innego stwórcy. Wszystko On stworzył. Nikogo poza Allahem Najwyższym nie powinno nazywać się stwórcą.

Zrozumienie istoty atrybutów Allaha Najwyższego jest też niemożliwe. Nikt i nic nie jest współnikiem w atrybutach Allaha Najwyższego i nie będzie im podobne.

2. WIERZYĆ W ANIOŁÓW

We melaikehi znaczy: ‘Uwierzyłem w aniołów Allaha Najwyższego’. Aniołowie należą do służby Allaha Najwyższego. Wszyscy aniołowie są posłuszni rozkazom Allaha Najwyższego. Nie grzeszą. Nie są kobietą ani mężczyzną. Nie zawierają związków małżeńskich. Są żywi, nie jedzą, nie piją, nie śpią. Zostali stworzeni z materii światła, są mądrzy. Najwyższych rangą jest czterech:

1– **Dżibril** (*alejhisselam*): jego obowiązkiem jest

przyniesienie objawienia Prorokom, poinformowanie o nakazach i zakazach.

2– **Israfil** (*alejhisselam*): gdy nadejdzie Koniec Świata, to zadmie w trąbę zwaną Sur. Za pierwszym razem, poza Allahem Najwyższym, wszyscy żywi umrą. Za drugim razem wszyscy ożyją.

3– **Mikail** (*alejhisselam*): jego obowiązkiem jest – przez spadek i wzrost cen, niedostatek i urodzaj – doprowadzić do porządku ekonomicznego, wprowadzić zadowolenie i błogostan, wprawić w ruch każdą materię.

4– **Azrail** (*alejhisselam*): jego obowiązkiem jest odbieranie ludziom ducha.

Po tych czterech aniołach do czterech górujących grup aniołów należą: **Hamele-i Arsz**, których jest czterech. **Mukarrebin** znajdują się w obecności Allaha Najwyższego. **Kerubijan** nazywa się największych aniołów z torturujących w Piekło; **Ruhanijan** są to aniołowie miłosierdzia. Największym z aniołów rajskich jest **Rydwan**. Aniołowie z Piekła nazywani są Zebani. Największego z nich nazywa się **Malik**. Ze stworzeń najwięcej jest aniołów. W niebiosach nie ma miejsca, gdzie by się oni nie modlili.

3. WIERZYĆ W KSIĘGI

We kutubihi znaczy: ‘Uwierzyłem w księgi zesłane przez Allaha Najwyższego’. Allah Najwyższy niektórym Prorokom objawił je przez czytanie anioła zwanego Dżebrailem lub w formie zapisu, jeszcze innym bez anioła, pozwalając im usłyszeć. Te wszystkie księgi są słowem Allaha Najwyższego. Są przedwieczne i wiekuiste. Nie są stworzeniem. Wszystkie są prawdą. Z niebiańskich ksiąg zostaliśmy powiadomieni o stu czterech. W tym zostało zesłanych **dziesięć suhuf**^[1] Ademowi (*alejhisselam*), **pięćdziesiąt suhuf** Szitowi (*alejhisselam*), **trzydzieści suhuf** Idrisowi (*alejhisselam*), **dziesięć suhuf** Ibrahimowi (*alejhisselam*), **Tewrat**^[2] Musie (*alejhisselam*), **Zebur**^[3] Dawudowi (*alejhisselam*), **Indżil**^[4] Isie (*alejhisselam*), **Kuran-i kerim**^[5] Muhammedowi (*alejhisselam*).

[1] *suhuf* – mała książka, broszura, strona.

[2] *Tewrat* – Tora.

[3] *Zebur* – Psalmi Dawida.

[4] *Indżil* – Ewangelia.

[5] *Kuran-i kerim* – Święty Koran.

Allah Najwyższy zesłał księgi przez wielu Proroków, od pierwszego człowieka i pierwszego Proroka Adema (*alejhisselam*) do ostatniego Proroka Muhammeda (*alejhisselam*), żeby ludzie mogli żyć na ziemi w pokoju, a w życiu po śmierci zyskali nieskończone szczęście. W tych księgach wyjaśnił *iman* i zasady *ibadet*, powiadomił o wiedzy na każdy temat, której potrzebują ludzie.

Wśród nich Święty Koran jest ostatnią boską księgą. Z zesłaniem Świętego Koranu prawa pozostałych boskich ksiąg zostały anulowane. Dżebrail (*alejhisselam*) przynosił Święty Koran Muhammedowi (*alejhisselam*) przez 23 lata. W Świętym Koranie jest 114 sur i 6236 ajetów. Ta liczba w niektórych książkach może być podana inaczej, ponieważ jeden długi ajet może być policzony jako kilka krótkich ajetów. W Świętym Koranie od zesłania nie dokonano w nim żadnej zmiany i potem też się nie dokona. Święty Koran jest słowem Allaha Najwyższego. Nie jest możliwe, żeby człowiek doprowadził do powstania takiej księgi. Nie jest też możliwe wypowiedzenie nawet jednego takiego ajetu.

Po śmierci naszego Proroka Muhammeda (*sallallahu alejhi we sellem*) Kalif Ebu Bekr Syddyk (*radjallahu anh*) zebrał wszystkie ajety ze Świętego Koranu. Tak powstała księga zwana **Mushaf**. Wszyscy Towarzysze Proroka orzekli jednogłośnie, że ten *Mushaf* jest słowem Allaha Najwyższego. Trzeci Kalif, Hazrat Osman (*radjallahu anh*) doprowadził do spisania jeszcze sześciu *Mushaf* i przekazał je do niektórych prowincji.

Święty Koran powinno się czytać z oryginalnego zapisu. Napisanego innym alfabetem nie nazwie się Świętym Koranem.

a) Gdy bierze się do ręki *Mushaf*, to powinno się być w stanie rytualnej czystości (ablucji), siedzieć naprzeciwko kierunku *kyble* i uważnie czytać.

b) Powinno się czytać pomału i z oddaniem.

c) Patrząc na *Mushaf*, powinno się czytać tak, żeby każdemu ajetowi okazać należy mu szacunek.

d) Powinno się czytać, uważając na zasady *tedźwid*^[1].

e) Czytając, powinno się myśleć o tym, że jest to słowo Allaha.

f) Powinno się być posłusznym nakazom i zakazom Świętego Koranu.

[1] *tedźwid* – nauka prawidłowego czytania Świętego Koranu.

4. WIERZYĆ W PROROKÓW

We rusulih znaczy: ‘Uwierzyłem w proroków Allaha Najwyższego’. Prorocy zostali wybrani przez Allaha Najwyższego, żeby doprowadzić ludzi do upodobanej przez Niego Prawidłowej Drogi. Wszyscy prorocy głosili tę samą wiarę.

Powinno się wierzyć, że Prorocy (*alejhimusselam*) mają tych siedem atrybutów:

1– Ismet: Są pozbawieni małych i dużych grzechów. W ogóle nie grzeszą.

2– Emanet: Prorocy są pod każdym względem zaufanymi ludźmi. Nie są wiarołomni wobec tego, co im powierzono.

3– Sydk: Wszyscy Prorocy (*alejhimussalewatu wetteslimat*) są w każdym swoim słowie, czynie i zachowaniu się prawi i wierni. Nigdy nie kłamali.

4– Fetanet: Prorocy są bardzo mądrzy i wyrozumiali. Żaden z proroków nie był niewidomy, głuchoniemy ani nie był kobietą.

5– Teblig: Prorocy wszystkie nakazy i zakazy Allaha Najwyższego, o których swoje wspólnoty powiadomili i o nich nauczili, poznali dzięki objawieniu zesłanemu przez Allaha Najwyższego. Żaden z powiadomionych nakazów i zakazów nie był ich osobistym poglądem. Powiadomili o tym wszystkim, co zostało im nakazane.

6– Adalet: Prorocy nie dopuszczają się absolutnie żadnej niesprawiedliwości i ucisku. Ze względu na nikogo nie odsuwają się od sprawiedliwości.

7– Emmul-azl: Prorocy na ziemi i w życiu po śmierci są zawsze prorokami.

Proroków przynoszących nowe prawo, nową religię nazywa się **Resulami**. Natomiast proroków nieprzynoszących nowej religii, zapraszających ludzi do poprzedniej, nazywa się **Nebi**. Wierzyć w proroków, znaczy wierzyć w to, że pomiędzy nimi nie ma żadnej różnicy, wszyscy zostali wybrani przez Allaha Najwyższego, są wierni i prawidłowego słowa. Ten, kto nie wierzy w jednego z nich, jest jak ten, kto żadnemu z nich nie uwierzył.

Daru Proactwa nie zyska się przez pracowitość, głodowanie, znoszenie trudności, modlitwę. Otrzymana się je dzięki łasce i wyborze Allaha Najwyższego. Liczba proroków nie jest wiadoma. Mówi się, że jest ich więcej niż 124 tysiące. Trzystu trzynastu albo trzystu piętnastu z nich jest Resulami. Wśród Resulów, sześciu

przewyższa pozostałych. Nazywa się ich **Prorokami Ulul'azm**. Do nich należą: **Adem, Nuh, Ibrahim, Musa, Isa i Muhammed Mustafa** (*alejhimusselam*). Słynne są imiona trzydziestu trzech proroków: **Adem, İdris, Szit, Nuh, Hud, Salih, Ibrahim, Lut, Ismail, Ishak, Ya'kub, Yusuf, Ejjub, Szuajb, Musa, Harun, Hydyr, Jusza bin Nun, İljas, Eljesa, Zulkifl, Szem'un, Iszmoil, Junus bin Meta, Dawud, Sulejman, Lokman, Zekerijja, Jahja, Uzejir, Isa bin Merjem, Zulkarnejn i Muhammed** (*alejhi ve alejhimussalatu wesselam*).

W Świętym Koranie zostało powiadomione tylko o dwudziestu ośmiu imionach proroków. Na temat imion: **Zulkarnejn, Lokman, Uzejr i Hydyr** istnieje różnica zdań. Hazrat Muhamed Ma'sum napisał w drugim tomie "Mektubat", w 36. Liście, że informacje o tym, że Hazrat Hydyr jest prorokiem, są pewne. W 182. Liście napisał, że widzenie Hydyra (*alejhisselam*) w ludzkiej postaci i dokonanie przez niego niektórych czynów, nie wskazuje na to, że on żyje. Allah Najwyższy pozwolił na to, żeby dusze Jego wielu proroków i Weli były widziane w ludzkiej postaci. Widzenie ich nie świadczy o tym, że oni żyją.

Nasz Prorok MUHAMMED (*alejhisselam*)

Jest on Resulem, tj. Wyśłannikiem Allaha Najwyższego, Jego Ulubieńcem, z Proroków najwyższy i ostatni. Jego ojciec nazywał się Abdullah. Urodził się w Mekce, w nocy blisko poranka, w poniedziałek 20 kwietnia w roku 571 [k.g.]^[1], a według kalendarza arabskiego: dwunastego dnia miesiąca Rebiul-ewwel. Jego ojciec zmarł, nim się On urodził, a Jego matka, gdy miał sześć lat. Potem był wychowywany przez Swojego wujka Ebu Taliba. Gdy miał dwadzieścia pięć lat, poślubił Hadidže-tulkubrę. Miał z nią cztery córki i dwóch synów. Pierwszy Jego syn miał na imię Kasym. Z tego powodu zwano Go też **Ebul-Kasym**. W wieku czterdziestu lat powiadomiono Go, że jest Prorokiem dla wszystkich ludzi i dżinnów. Trzy lata później zaczął wszystkich nawoływać do wiary. Gdy miał pięćdziesiąt dwa lata, pewnej nocy został zaprowadzony z Mekki do Jerozolimy, a stamtąd do nieba. Tę podróż nazywa się **Miradż**. Podczas Miradżu widział Raj, Piekło i Allaha Najwyższego. Tej nocy codziennych pięć salatów stało się obowiązkiem. Według

[1] k.g. – według kalendarza gregoriańskiego.

historyków w roku 622 z nakazem Allaha Najwyższego udał się z Mekki do Medyny. Tę podróż nazywa się **hidżrą**. Gdy przybył do wsi Kuba, w pobliżu miasta Medyny, to był to poniedziałek, ósmy dzień miesiąca Rebiul-ewwel, który przypada na 20 września. Ten dzień stanął na początku kalendarza muzułmanów, **Hidżri Szemsi**. Zaś kalendarz muzułmanów **Hidżri Kameri** rozpoczyna się tego roku w miesiącu Muharrem. Dwunastokrotny obieg księżyca po niebie wokoło ziemi jest jednym rokiem Kameri. W 11 roku Hidżri (623), w miesiącu Rebiul-ewwel, dwunastego dnia w południe zmarł. W nocy z wtorku na środę został pochowany w pokoju, w którym zmarł. Umierając, według kalendarza Kameri miał 63 lata, a według Szemsi 61.

Muhammed (*alejhissem*) był biały. Był najpiękniejszy ze wszystkich ludzi. Swoje piękno nie pokazywał wszystkim. Ten, kto jeden raz zobaczy jego piękno, a nawet widzący je we śnie, spędza życie w radości i błogostanie. On jest zawsze spośród byłych i przyszłych ludzi pod każdym względem najlepszy. Jego rozum, poglądy, piękny charakter, siła wszystkich organów przewyższają każdego człowieka.

W dzieciństwie udał się dwa razy z karawaną handlową w stronę Damaszku, która wróciła z miejsca zwanego Busra. Nigdy więcej nigdzie indziej się nie udał. Nie potrafił pisać i czytać, tzn. nie pobrał żadnej nauki. Jednak wszystko wiedział. Allah Najwyższy powiadał Go o tym, o czym Muhammed (*alejhissem*) sobie pomyślał lub co chciał wiedzieć. Anioł Dżebrael (*alejhisellam*) mówił Mu o tym, o czym chciał On wiedzieć. Jego Błogosławione Serce rozsiewało Nur jak słońce. Promieniująca od Niego wiedza i światło umiejętności rozchodziły się jak fale radiowe na ziemię, do nieba, wszędzie. Teraz rozchodzi się z Jego grobu. Siła rozprzestrzeniania się z każdą chwilą wzrasta. Jak do otrzymania fali elektromagnetycznych potrzebne jest radio, tak i żeby zyskać Jego Nur, potrzebne jest serce, które oczyszcza się, idąc Jego drogą, wierzy Mu i kocha Go. Człowiek posiadający takie serce odbierze to światło i też je rozprowadzi wokoło siebie, rozpowszechni. Takich wielkich ludzi nazywa się **Weli**. U tego, kto zna takiego Weli, wierzy mu i kocha go, zachowuje się przy nim z szacunkiem, a gdy jest od niego daleko, myśli o nim z poważaniem i przywiązaniem, serce zacznie się oczyszczać,

pobierać *fejz*^[1] i dojrzewać. Allah Najwyższy, jak stworzył z energii słonecznej powód do rozwoju naszego ciała, naszej materii, tak i dla dojrzewania naszego ducha, serca i pogłębienia humanitarności uczynił przyczyną Serce Muhammeda (*alejhissemelam*), promieniujący stamtąd Nur. Wszystkie środki odżywcze, które odżywiają człowieka, doprowadzają do jego budowy i siły, jak otrzymuje się w wyniku asymilacji energii słonecznej, tak i słowa pisma, słowa *Ewlija* zawsze wynikają ze światła promieniującego z Błogostawionego Serca Wystannika Allaha.

Allah Najwyższy zesłał z aniołem Dżebrilem (*alejhissemelam*) Muhammedowi (*alejhissemelam*) **Święty Koran**. Nakazał ludziom to, co jest dla nich w życiu na ziemi i w życiu wiecznym potrzebne, korzystne. Tego, co jest szkodliwe, zakazał. Te wszystkie nakazy i zakazy nazywa się **religią islamską** albo **islamem** i **ahkam-i ilahijje**. Każde słowo Muhammeda (*alejhissemelam*) jest prawdą, jest wartościowe, pożyteczne. W ten sposób wierzącego nazywa się **mumin** i **muzułmaninem**. Ten, kto nie wierzy w jedno ze słów Muhammeda (*alejhissemelam*) lub mu się ono nie podoba, jest nazywany **kafir**. Allah Najwyższy kocha tych, którzy wierzą. Nie zostawi ich w nieskończoność w Piekło. Albo nie wtrąci w ogóle do Piekła, albo wtrąci za grzech i potem z Piekła wyprowadzi. Niewierzący nie wejdzie do Raju. Pójdzie prosto do Piekła i stamtąd nigdy nie wyjdzie. Wiara w Niego, miłowanie Wystannika Allaha są powodem wszelkiej pomyślności, wygody, dobra. Zaś niewiara w to, że jest On Prorokiem, jest powodem wszystkich nieszczęść, kłopotów, wszelkiego zła.

Nauka, zdolności, pojmowanie dobra i zła, silna wiara, inteligencja, łagodność, szczodrość, skromność, wyrozumiałość, litość, cierpliwość, żarliwość, chronienie religii i narodu, wierność, zaufanie, charakter, majestat, odwaga, elokwencja, biegłość, mądrość, sympatyczny wygląd, pobożność, nieskazitelność, sprawiedliwość, wstydlivość, powściągliwość u Wystannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) są mocniejsze niż u wszystkich Proroków. On wybaczał szkody, jakie zaznał od przyjaciół i wroga. Żadnej z nich nie odwzajemniał. Gdy na

[1] *fejz* – przepływ duchowej wiedzy z serca *Weli*, która pochodzi z Błogostawionego Serca Szlachetnego Proroka.

wojnie pod Uhud niewierzący skrwawili Jego Błogosławiony Policzek, złamali Ząb, to pomodlił się za nich: **“O Mój Panie! Wybacz im! Przebacz im ze względu na ich nieświadomość!”**.

Muhammed (*alejhisselam*) posiadał wiele pięknych cech charakteru. Każdy muzułmanin powinien je poznać i upiększyć nimi swoją etykę. W ten sposób zyska możliwość uratowania się z nieszczęść, trudności na ziemi i w życiu po śmierci, a także zyska orędownictwo tego Sułtana Dwóch Światów (*sallallahu alejhi we sellem*), ponieważ w świętym hadisie głosił On: **“Ucharakteryzujcie siebie etyką Allaha Najwyższego!”**.

Towarzysze Proroka

Muzułmanów, którzy zyskali honor zobaczenia Błogosławionej Twarzy Szlachetnego Proroka, usłyszeli Jego słodkie słowa, nazywa się **Towarzyszami Proroka, Eshab-*kyram*, Sahabi**. Po Prorokach najlepszym z ludzi, którzy byli i będą, jest **Ebu Bekr Syddyk** (*radjallahu anh*). Jest on pierwszym kalifem. Po nim najwyższy jest Faruk-i a'zam, drugi kalif **Omar bin Hattab**. Potem najwyższym i trzecim kalifem jest **Hazrat Osman bin Affan** (*radjallahu anh*), który jest źródłem wiary. Po nich najlepszym wśród ludzi jest czwarty kalif, **Ali bin Ebi Talib** (*radjallahu anh*), posiadający zaskakujące atrybuty, Lew Allaha Najwyższego. Według świętych hadisów: **Hazrat Fatyma, Hazrat Hadidże, Hazrat Aisze, Hazrat Merjem, Hazrat Asije** przewyższają wszystkie kobiety na świecie. Święty hadis głosi: **“Fatyma jest pierwsza wśród kobiet w Raju. Zaś Hasen i Husejin są pierwszymi wśród młodzieńców w Raju”**.

Po nich, wśród Sahabi najwyższych nazywa się **Aszere Mubeszere**. Jest nimi dziesięć osób, które otrzymały radosną nowinę zyskania Raju. Do nich należy: Hazrat Ebu Bekr Syddyk, Omar-ul-Faruk, Osman bin Affan, Ali bin Ebu Talib, Ebu Ubejde bin Dżerrah, Talha, Zubejr bin Awwam, Sa'd bin Ebi Wakkas, Said bin Zejd, Abdurrahman bin Awf (*rydwanullahi teala alejhim edźma'in*). Po nich Towarzysze Proroka, którzy brali udział w wojnie pod **Bedr**, potem walczący w wojnie pod **Uhud**, a po nich ci, którzy uczestniczyli w zawarciu umowy **Bi'at-ur-rydwan**.

Do *wadżib* dla nas należy wypowiedanie z szacunkiem i umiłowaniem imion wszystkich **Sahabi**, którzy na drodze Wysłannika Allaha poświęcali swoje życie i majątki, pomagali Mu. Nie jest nam absolutnie dozwolone wypowiedanie słów, które nie oddają ich wielkości. Wypowiedanie ich imion bez respektu jest *dalalet*, zejściem na złą drogę.

Kochający Wysłannika Allaha powinien kochać też wszystkich Jego Towarzyszy, ponieważ święty hadis głosi: **“Ci, którzy ich kochają, Mnie kochają. Ci, którzy okazują im wrogość, Mi okazują wrogość. Ci, którzy ich gnębią, Mnie gnębią. Ci, którzy Mnie gnębią, na pewno sprawią ból Allahowi Najwyższemu. Ten, kto sprawia ból Allahowi Najwyższemu, na pewno zostanie ukarany”**. W jeszcze innym świętym hadisie

oznajmił: **“Allah Najwyższy jeśli zechce uczynić dobro komuś z Mojej wspólnoty, to umieści w jego sercu miłość do Mojego Eshabu. On pokocha ich wszystkich jak swoje życie”**. W dniu śmierci naszego Proroka w Medynie przebywało 33 tysiące Sahabi. Wszystkich Sahabi było ponad sto dwadzieścia cztery tysiące.

Imamowie czterech szkół i pozostali uczeni

W wiedzy *itikad* jest tylko jedna Prawidłowa Droga. Jest nią ***mezheb ehli sunnet wel dżemaat***. Czterech wielkich ludzi pokazało wszystkim muzułmanom na świecie Prawidłową Drogę i stało się powodem tego, że Drogę Muhammeda (*alejhisselam*) poznaliśmy niezmienioną. Pierwszym z nich jest **Imam a’zam Ebu Hanife Numan bin Sabit**, który jest największym spośród uczonych islamskich, przewodnikiem muzułmanów – sunnitów. Drugim jest **Imam Malik bin Enes**, trzecim **Imam Muhammed bin Idris Szafi’i**, a czwartym **Imam Ahmed bin Hanbel** (*rahmetullahi aleyhim edżmain*).

Obecnie w wielkim niebezpieczeństwie znajdują się ci, którzy nie są podporządkowani jednemu z tych czterech imamów. Tacy zeszli z Prawidłowej Drogi. W tej książce podajemy sprawy dotyczące salatu według szkoły hanefickiej. Upraszczając, przekazujemy z książki wielkiego uczonego tej szkoły.

Dwóch uczniów tych czterech uczonych zyskało bardzo wysoki stopień w wiedzy o wierze. W ten sposób doszło do powstania dwóch szkół w *itikad*. Wiara powiadomiona w Świętym Koranie i w świętych hadisach jest zgodna z wiarą głoszoną przez tych dwóch uczonych. To oni rozpowszechnili na całym świecie wiedzę o wierze *Fyrka-i nadżijje*, czyli sunnę. Pierwszym z nich jest **Ebu Mansur Maturidi**, a drugim **Ebul Hasen Ali Esz’ari**.

Tych dwóch imamów powiadomiło o tej samej wierze. Kilka różnic, które pomiędzy nimi istnieją, nie jest ważnych. W słuszności są tacy sami. Uczeni islamscy są wychwalani w Świętym Koranie. W jednym ze świętych ajetów głoszone jest: **(Czy możliwe jest, żeby wiedzący był na równi z niewiedzącym?)**. W jeszcze innym świętym ajecie powiadomione jest: **(Muzułmanie! O to czego nie wiecie, pytajcie się tych, którzy wiedzą)**.

Święte hadisy głoszą: “Allah Najwyższy i aniołowie, i wszystkie żywe stworzenia modlą się za ludzi, którzy uczą muzułmanów dobrych spraw”. “W Dniu Końca Świata najpierw Prorocy, potem uczeni, potem szehidowie będą orędownikami”. “O ludzie, wiedzcie o tym, że naukę poznaje się, słuchając uczonego”. “Poznajcie naukę. Poznawanie nauki należy do *ibadet*. Dla tych, którzy nauczają i się uczą, czeka sewab, jaki zyskuje się za *dżihad*”. “Uczyć, to jak dawać jałmużnę. Poznanie nauki od uczonego, jest jak robienie salatu *tehedżdżud*^[1]”. “Poznanie nauki jest większą zasługą od wszystkich *ibadet nafile*^[2], ponieważ jest to korzystne dla tego, kto naucza i się uczy”. “Ten, kto się uczy, żeby nauczać innych, zostaje obdarzony zasługą wiernych”. “Nauka jest skarbcem. Kluczem do niego jest uczyć się, zadając pytania”. “Poznajcie naukę i ucicie innych”. “Wszystko ma swoje źródło. Źródłem pobożności są serca tych, którzy posiadają głęboką wiedzę”. “Uczenie innych, jest powodem oczyszczenia się z grzechów”.

[1] *tehedżdżud* – salat robiony, gdy minie dwie trzecie nocy, przed świtem.

[2] *ibadet nafile* – *ibadet* nieobowiązkowe.

5. WIERZYĆ W ŻYCIE POZAGROBOWE

Wel jewmi ahiri znaczy: ‘Uwierzyłem w dzień *ahiret*’. Początkiem tego okresu jest dzień śmierci człowieka i trwa on do końca Dnia Sądu Ostatecznego. Nazywa się go “ostatni [*ahiri*] dzień” dlatego, że nie nastąpi po nim noc albo że nastąpi po świecie [jego końcu]. Nie zostało powiadomione, kiedy nastąpi Koniec Świata. Jednak Szlachetny Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) dał znać o wielu jego znakach. Niektóre z nich to: przyjdzie Hazrat Mehdiego, zejście Isy (*alejhisselam*) z nieba do Damaszku, wystąpienie Dedżdżala, doprowadzenie wszędzie do zamieszek przez kogoś, kto będzie zwany Jedżud i Medżudż, słońce będzie wschodziło na zachodzie, dojdzie do wielkich trzęsień ziemi, wiedza o religii zostanie zapomniana, wzrośnie zło i rozpusta, wszędzie będą łamane zakazy, w Jemenie pojawi się wielki ogień, niebo i góry rozpadną się na części, Słońce i księżyc ściemnieją.

Będą zadawane pytania w grobie. Aniołowie Munker i Nekir będą pytać. Powinno się swoje dzieci nauczyć na pamięć pytań i odpowiedzi grobowych: “Moim Stworzycielem jest Allah Najwyższy, moim Prorokiem jest Muhammed (*alejhisselam*), moja religia to islam, moja księga to Święty Koran, moim *kyble* jest Święta Kaaba, moim mezheb w itikad jest *ehli sunnet wel džemaat*, a w czynach mezheb Imama a’zama Ebu Hanify”. W Dniu Kyjamet wszyscy odżyją. Wszystkie stworzenia zbiorą się na miejscu Mahszer. Prawdłowo wierzącym zeszyty z ich uczynkami zostaną podane z prawej strony, a złym – z tyłu lub z lewej strony. Allah Najwyższy, jeśli zechce, to wybaczy wszystkie grzechy poza bluźnierstwem, bałwochwalstwem; jeśli zechce, to nawet za mały grzech ukarze.

Będzie tam waga do obliczenia uczynków, zwana *mizan*. Na rozkaz Allaha Najwyższego **most Syrat** zostanie postawiony nad Piekłem. Będzie tam **zbiornik wodny Kewser**, który będzie należał wyłącznie do Muhammeda Mustafa (*sallallahu alejhi we sellem*).

Szefa’at [orędownictwo] jest prawdą. Szlachetny Prorok będzie obdarowany orędownictwem. Muzułmanie, którzy zmarli bez okazania skruchy, będą prosili o wybaczenie małych oraz dużych grzechów i Allah Najwyższy da zezwolenie na orędownictwo Prorokom, *Weli*, prawidłowym muzulmanom,

uczonym sunnickim, aniołom, szehidom i je przyjmie.

Dżennet [Raj] i **Dżehennem** [Piekło] już teraz istnieją. Dżennet znajduje się siedem warstw ponad niebem. Dżehennem znajduje się pod wszystkim. Istnieje osiem drzwi Dżennet. Przez każde z nich wchodzi się do Raju. Dżehennem składa się z siedmiu warstw. Z każdą warstwą, od pierwszej do siódmej, wzrasta natężenie kary.

6. WIERZYĆ W PRZEZNACZENIE

We bil-kaderi, hajrihi ve szerrihi minallahi teala znaczy: ‘Uwierzyłem, że przychodzące do ludzi dobro i zło, pożytek i szkoda, zysk i strata pochodzą z aprobaty Allaha Najwyższego’.

Przeznaczenie, czyli **Kader**, nazywa się życzeniem istnienia czegoś przez Allaha Najwyższego. **Kader** nazywany jest też **Kaza**.

Allah Najwyższy obdarzył ludzi **Irade** [wola], które jest powodem ich pragnień, dokonywania czynów. Gdy człowiek zdecyduje się na dokonanie jakiegoś czynu z własnej i nieprzymuszonej woli, a Allah Najwyższy też będzie tego chciał, to zostanie to przez Niego stworzone. Jeśli człowiek nie będzie chciał i Allah Najwyższy też nie będzie chciał, to nie stworzy.

Ci, którzy chcą poznać jeszcze głębiej wierzenie sunnickie, o którym krótko do tego miejsca powiadomiliśmy, niech przeczytają wydaną przez Wydawnictwo Hakikat Kitabevi książkę napisaną w języku farskim przez wielkiego uczonego sunnickiego, *Weli*, Mewlanę Halida Bagdadiego pt. **“Itikadname”**, która została przetłumaczona na j. turecki przez Kemahli Feyzullah Efendi pt. **“Herkesse lazim olan iman”** [na j. polski pt. **“Wiara i islam”**]. Ta książka jest bardzo przydatna, jest wspaniałym dziełem, które wystarczy do uzyskania *fejz, bereket* i szczęśliwego życia w obu światach.

Allah Najwyższy nakazał wszystkim **tewekkul**^[1]. Jednym z tych nakazów są święte ajety w tym znaczeniu: **(Tewekkul jest warunkiem wiary)**. W wielu świętych ajetach o tym głosi i tak między innymi w Surze Maide: **(Jeśli posiadacie iman, to róbcie tewekkul do Allaha Najwyższego!)**, w Surze Al-Imran: **(Allah Najwyższy oczywiście kocha tych, co robią tewekkul)**, w Surze

[1] *tewekkul* – pracując, polecić się Allahowi Najwyższemu i ufać Mu.

Talak: **(Jeśli ktoś zrobi *tewekkul* wobec Allaha Najwyższego, to Allah Najwyższy mu wystraczy)**, w Surze Zumer: **(Czyżby Allah Najwyższy nie był wystarczający dla swojego poddanego?)**.

Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: **“Część z Mojej wspólnoty pokazali Mi. Wypełnili oni góry, pustynie. Byłem zaskoczony i ucieszyłem się, że było ich tak wielu. Spytali się, czy się ucieszyłem. Odpowiedziałem, że tak. Powiedzieli, że z nich tylko siedemdziesiąt tysięcy wejdzie do Raju bez rozliczenia się. Spytałem się, którzy z nich. Oznajmiono, że ci, którzy nie mieszały do swoich czynów czarów, wróżb i – poza Allahem Najwyższym – nikomu nie ufali, i robili *tewekkul*’**. Wśród słuchających wstał Ukasze (*radyjallahu anh*) i powiedział: **“O Wysłanniku Allaha! Proszę o *dua*, żebym był jednym z nich”**. Oznajmił: **“*Ja Rabbi! Uczyń go jednym z nich!*”**. Gdy ktoś inny wstał i poprosił o *dua*, to On oznajmił: **“Ukasze zareagował od ciebie szybciej”**.

Przez *tewekkul* Ignie się do przyczyn, żeby potem nie wysilać umysłu.

Rozdział drugi

NASZ IBADET I SALAT

Co to jest ibadet?

Ibadet to przestrzeganie nakazów i zakazów Allaha Najwyższego, który jest naszym Stworzycielem i wszystkiego co jest; istnieje przez cały czas; chroni nas od widocznych i niewidocznych nieszczyść oraz niekorzyści; obdarza nas bezustannie różnymi Błogosławieństwami i dobrami. Jest to także naśladowanie i stosowanie się do tych, którzy zyskali miłość Allaha Najwyższego, tj. Proroków, *Ewlija* i uczonych islamskich.

Obowiązkiem każdego człowieka jest wyrażenie wdzięczności na tyle, na ile jest się w stanie, za niezliczone Błogosławieństwa, jakimi obdarza człowieka Allah Najwyższy. Ten obowiązek został nakazany umysłowi i jest pewnego rodzaju długiem. Człowiek jednak, korzystając ze swego mylącego się rozumu i ze względu na swoją krótkowzroczność, może nie znaleźć sposobu na okazanie wdzięczności i szacunku Allahowi Najwyższemu. Czyny, którymi okazuje się wdzięczność i szacunek, jeśli nie zostały przekazane przez Allaha Najwyższego, to – w przeciwieństwie do wychwalania – mogą Go zniesławiać.

Z tego względu okazanie wdzięczności Allahowi Najwyższemu i obowiązki, jakie ma wobec Niego Mu poddany, tj. to, co powinien czynić sercem, językiem, ciałem i w co ma wierzyć, zostało przekazane przez Allaha Najwyższego i Jego ukochanego Proroka. Wskazane i nakazane przez Allaha Najwyższego obowiązki poddanego nazywa się **islamem**. Okazanie swojej wdzięczności Allahowi Najwyższemu zachodzi przez podporządkowanie się Jego Prorokowi. Podporządkowany Muhammedowi (*alejhisselam*) jest muzułmaninem. Żaden inny sposób okazania wdzięczności i *ibadet* nie zostaną przyjęte, ani nie będą mile widziane przez Allaha Najwyższego, ponieważ istnieje wiele spraw, które podobają się ludziom, jednak w islamie są niemile widziane i uważane za niewłaściwe.

Znaczy to, że mądry człowiek powinien podporządkować się w robieniu *ibadet* Muhammedowi (*alejhisselam*), żeby okazać wdzięczność Allahowi Najwyższemu.

Podporządkowany Muhammedowi (*alejhisselam*) jest muzułmaninem. Zaś okazywanie wdzięczności, to znaczy bycie podporządkowanym Muhammedowi (*alejhisselam*), nazywa się **wykonywaniem *ibadet***. Islam składa się z dwóch części:

1– Sprawy, w które powinno się wierzyć sercem; uwierzyć, czyli wiara.

2– *Ibadet* do wykonania sercem i ciałem.

Najważniejszą z czynności należących do *ibadet* jest salat. Każdy dojrzały i zdrowy umysłowo muzułmanin ma obowiązek wykonywać codziennie pięć razy salat.

Kogo nazywa się mukellef?

Zdrowego umysłowo mężczyznę i zdrową umysłowo kobietę, którzy osiągnęli wiek dojrzałości, nazywa się **mukellef**. *Mukellef* ponosi odpowiedzialność za przestrzeganie nakazów i zakazów Allaha Najwyższego. W islamie zostało nakazane tym, którzy należą do *mukellef*, najpierw zyskać wiarę, a następnie wykonywać *ibadet*. Oprócz tego powinno unikać się tego, co jest *haram* i *mekruh*.

Rozum jest siłą pojmowania. Został stworzony, aby rozróżnić to, co pożyteczne, od tego co szkodliwe. Rozum jest jak przyrząd pomiarowy. Rozróżnia lepszą spośród dwóch dobrych rzeczy oraz gorszą spośród dwóch złych. Mądry człowiek to nie tylko ten, kto rozumie różnicę pomiędzy dobrem a złem. Mądry człowiek, gdy zobaczy dobro, to łączy się do niego, a gdy zobaczy zło, to go unika. Rozum jest jak oko, a islam jak światło. Jeśli nie będzie światła, to oko nie będzie w stanie zobaczyć.

Wiek dojrzałości u chłopców rozpoczyna się po skończeniu dwunastego roku życia. Istnieją oznaki świadczące o wejściu przez chłopca w wiek dojrzałości. Jeśli się ich nie dostrzeże, to gdy osiągnie wiek piętnastu lat, uznaje się go za dojrzałego w religii.

Wiek dojrzałości u dziewczyn zaczyna się po osiągnięciu dziewiątego roku życia. Jeśli nie zauważy się u dziewięcioletniej dziewczynki żadnego znaku dojrzałości, to gdy osiągnie ona piętnaście lat, uznaje się ją za dojrzałą.

Zakazy i nakazy dotyczące mukellef

Nakazy i zakazy, o których informuje religia islamska, nazywa się **Ahkam-i szeryjje** albo **Ahkam-i islamijje**, albo **Efal-i mukellefin**. Jest ich osiem: **fard, wadżib, sunna, mustehab, mubah, haram, mekruh i mufsid**.

1– **FARD**: czyny nakazane wyraźnie i stanowczo w świętych ajetach przez Allaha Najwyższego. Opuszczenie *fard* jest grzechem. Ten, kto nie wierzy lub nie przywiązuje do nich wagi, stanie się niewierzącym. Są dwa rodzaje *fard*:

Fard-i Ajr: *fard*, który każdy muzułmanin *mukellef*, powinien wykonać osobiście. Do nich należy: zyskać *iman*, wykonywać ablucję, *gusl*, wykonywać codziennie pięć razy salat, pościć w miesiącu Ramadan, dać zekat, jeśli posiada się tyle majątku ile wynosi *nisab*^[1] i udać się na pielgrzymkę. (Te *fard* znane są pod nazwą: “trzydzieści dwa *fard*” i “pięćdziesiąt cztery *fard*”).

Fard-i Kifaje: *fard*, z którego odpowiedzialności zostaje się uwolnionym, jeśli zostanie wykonany przez kilku muzułmanów lub jednego, to: odpowiedzenie na pozdrowienie, mycie zwłok, robienie salatu *dżenaze*, przez nauczenie się na pamięć całego Świętego Koranu, zostanie *hafiz*, prowadzenie *dżihad*, poznanie więcej wiedzy religijnej i technicznej, potrzebnej w rzemiosłach, handlu.

2– **WADŻIB**: czyny nakazane z taką stanowczością, co *fard*. Jednak ich dowody w Świętym Koranie nie zostały przedstawione tak wyraźnie, jak dowody dotyczące *fard*. *Wadżib* to takie czyny, jak: wykonywanie salatu *witr i ijd*^[2], danie *sadaka fitr* [jałmużna w Ramadanie], złożenie ofiary, jeśli posiada się tyle majątku, ile wynosi *nisab*. Moc orzeczenia *wadżib* jest taka jak *fard*. Opuszczenie *wadżib* jest *tahrimem mekruh*. Niewierzący w *wadżib* nie zostaje niewierzącym, jednak zasłuży na karę w Piekło.

3– **SUNNA**: czyny nienakazane wprost przez Allaha Najwyższego, ale chwalone przez Szlachetnego Proroka (*alejhissemam*) lub stale przez Niego dokonywane, bądź przez Niego widziane i przez Niego akceptowane. Gardzić *sunna* jest

[1] *nisab* – granica bogactwa wg religii.

[2] *salat ijd* – salat świąteczny.

kufur. Ci, którzy nią nie pogardzają, ale jej nie robią, nie będą poddani karze. Jednak ten, kto bez powodu stale opuszcza sunnę, otrzyma naganę i nie zyska *sewab*. Do sunny należy: wypowiadać Ezan i *ikamet*, wykonywać salat ze wspólnotą, używać *myswak*^[1] podczas ablucji, urządzać poczęstunek weselny, obrzezać dzieci. Są dwa rodzaje sunny:

Sunna muekkede: silna sunna, czyli czyny, które Szlachetny Prorok robił ciągle, bardzo rzadko opuszczał. Do nich należy: sunna salatu porannego, pierwsza i ostatnia sunna salatu południowego, sunna salatu wieczornego, jak i dwurekatowa ostatnia sunna salatu nocnego. Tych sunien absolutnie się nie opuszcza bez usprawiedliwienia. Zostanie *kafir* ten, komu się one nie podobają.

Sunna gajri muekkede: czyny, które Szlachetny Prorok robił od czasu do czasu jako *ibadet*. Do nich należą: cztererekatowe sunny salatu popołudniowego i pierwsza sunna salatu nocnego. Jeśli opuści się je nawet wiele razy, to nic nie trzeba robić. Jednak, jeśli opuści się całkowicie bez usprawiedliwienia, stanie się to powodem otrzymania nagany i nie zyskania orędownictwa. Sunnę, która została wykonana przez jedną osobę z pięciu, dziesięciu osób i pozostali muzułmanie zostali uwolnieni z tego, nazywa się też sunną *alel-kifaje*. Do niej należy: dać pozdrowienie, robić *itikaf*. Sunną jest wypowiedzenie *besmele* przed rozpoczęciem ablucji, jedzenia, picia i każdego Błogostawionego czynu.

4– ***MUSTEHAB***: nazywany jest również *mendub* i *adab*. Posiada taką moc jak sunna *gajri muekkede*. Czyny, których Szlachetny Prorok (*alejhisselam*) dokonał za życia choćby nawet tylko raz lub dwa razy, które lubił i które Mu się podobały. Do nich należy: noworodkowi siódmego dnia po narodzinach nadanie imienia i ofiarowanie *akika*^[2], noszenie ładnych ubrań, używanie pięknych zapachów. Ci, którzy wykonują te czynności, otrzymują mnóstwo *sewab*. Ci, którzy ich nie wykonują, nie będą ukarani i nie będą pozbawieni orędownictwa Proroka Muhammeda (*alejhisselam*).

5– ***MUBAH***: czyny, które nie zostały nakazane, ani zakazane.

[1] *myswak* – specjalna szczoteczka do zębów z drzewa erak. Zob. rozdział czwarty.

[2] *akika* – ofiara dziękczynna za dziecko.

Nie zostało poinformowane o nich, że są aktem czci lub grzechem. Za wykonywanie ich z dobrą intencją dostanie się *sewab*, za wykonywanie ze złą, zostanie się ukaranym. Do *mubah* należy: spać, jeść różnorodne dozwolone jedzenie, ubierać się w różne dozwolone ubrania. Jeśli czynności te wykonuje się z intencją stosowania się do zasad islamu, wykonywania nakazów, to stają się one dobrymi uczynkami. Tak jest z jedzeniem i piciem, gdy robi się to z zamiarem zyskania zdrowia i siły, by móc wykonywać *ibadet*.

6– **HARAM:** czyny, które zostały wyraźnie zakazane przez Allaha Najwyższego w Świętym Koranie. Czynienie i korzystanie z tego, co jest *haram*, zostało stanowczo zakazane. Ten, kto nazywa to, co jest zakazane, że jest dozwolone lub na odwrót, to traci swą wiarę i zostaje niewierzącym. Należy unikać tego, co jest zakazane. *Haram* jest ciężkim grzechem. Są dwa rodzaje *haram*:

Haram li-ajnihi: morderstwo, cudzołóstwo, stosunek analny, hazard, picie każdego rodzaju napojów alkoholowych i krwi, kłamanie, kradzież, jedzenie wieprzowiny i padliny, wychodzenie kobiet na zewnątrz z odsłoniętą głową, ramionami i nogami. Jeśli, popełniwszy któryś z tych grzechów, wypowie się *besmele* lub będzie się wierzyło, że jest to dozwolone albo nie przywiąże się wagi do tego zakazu Allaha, to zostanie się niewierzącym. Jeśli się wierzy, że jest to *haram*, a popełniając, odczuwa lęk, to nie zostanie się niewierzącym. Jednak będzie się zasługiwało na męki piekielne. Jeśli będzie się obstawało przy popełnianiu tego, a się umrze, nie wyrażając skruchy, to przyczynić się to może do śmierci bez wiary.

Haram li-gayrihi: to, co w swoim pierwotnym stanie jest *helal*, lecz ze względu na czyjeś prawa staje się *haram*. Np.: wejść do czyjegoś sadu i bez pozwolenia zrywać i jeść owoce, kraść i korzystać z czyichś sprzętów domowych, pieniędzy, nie pilnować powierzonych rzeczy, zarabiać pieniądze na łapówkach, naliczając lichwę i uprawiając hazard. Jeśli ktoś, kto wykonując te czynności, wypowie *besmele* albo nazwie je *helal* to nie stanie się niewierzącym. Ponieważ są to prawa osoby, która otrzyma za nie rekompensatę. Na pokrycie czyjegoś prawa, którego wartość można wyszacować w srebrze o ciężarze pięciu i pół ziarenka jęczmienia (jednego dank), zostaną zabrane przez Allaha Najwyższego w Dniu Sądu *sewab*, jaki zyskuje się za siedemset

rekatów salatu wykonanych razem ze wspólnotą, zaakceptowanych przez Allaha Najwyższego. Te *sewab* zostaną przekazane pokrzywdzonemu. Unikanie *haram* jest wartościowsze od wykonywania *ibadet*. Dlatego też należy poznać to, co jest *haram* i unikać tego.

7– **MEKRUH:** czyny niepodobające się Allahowi Najwyższemu i Prorokowi Muhammedowi (*alejhissemelam*), zmniejszające *sewab* za akty czci. Są dwa rodzaje *mekruh*:

Tahrimem mekruh: nie wykonanie tego, co jest *wadżib*. *Mekruh*, które są bliskie *haram*. Za popełnienie ich, zostanie się ukaranym, jak np. za wykonywanie salatu, kiedy słońce wschodzi, sięga zenitu lub zachodzi. Świadomie je wykonujący jest grzesznikiem i buntownikiem. Zasłuży na karę w Piekło. Do *wadżib* należy wykonanie ponownie salatu, jeśli opuściło się w salacie *wadżib* lub popełniło *tahrimem mekruh*. Jeśli popełni się je przez pomyłkę, zapominając o nich, to powinno się wykonać w salacie *sedżde sehwh*.

Tenzihen mekruh: czyny bliskie czynom dozwolonym albo te, których lepiej jest nie czynić niż uczynić. Z nimi jest tak, jak nie wykonywanie sunny Szlachetnego Proroka, którą On sam bardzo rzadko opuszczał albo jak z *mustehab*.

8– **MUFSID:** czyny unieważniające w islamie znany czyn lub rozpoczęty *ibadet*, jak: unieważnienie: *iman* i salatu, *nikah* i *hadżdż*, zekat i kupno-sprzedaż. I tak np.: przeklinanie Allaha Najwyższego i Jego świętych ksiąg jest bluźnierstwem i unieważnia wiarę; śmianie się podczas salatu, unieważnia salat i ablucję [wudu]; a w czasie postu świadome jedzenie i picie, unieważnia post.

Ten, kto wykonuje *fard*, *wadżib* i sunnę, unika *haram* i *mekruh*, zyskuje nagrodę, *sewab*. Grzechy zapisywane są temu, kto popełnia *haram*, *mekruh* i nie czyni *fard* oraz *wadżib*. Nie popełnienie jednego *haram* jest wartościowsze od robienia *fard*. *Sewab* za czynienie *fard* są większe od tych, jakie zyskuje się za unikanie *mekruh*. *Sewab* za unikanie *mekruh* są większe od tych, jakie zyskuje się za czynienie sunny. Wśród *mubah* te, które podobają się Allahowi Najwyższemu, nazywa się **Hajrat** i **Hasenat**. Ci, którzy je czynią, obdarzani są również *sewab*, jednak są one mniejsze od *sewab* uzyskanych za wykonywanie sunny.

Wrogowie islamu

Wrogowie islamu atakują książki uczonych sunnickich, żeby zlikwidować islam. W Świętym Koranie, w Surze Maide, w 82. świętym ajeicie powiadomione jest: (**Największym wrogiem islamu są Żydzi i Muszrik**). *Muszrik* to niewierzący, bałwochwalcy, którzy czczą bożków, posągi. Z tego wynika, że większość chrześcijan jest *muszrik*. Abdullah bin Sebe, Żyd z Jemenu, w celu zlikwidowania muzułmanów – sunnitów założył grupę szyitów. **Szyici** nazywają siebie **alewitami**. Wrogowie islamu, Anglicy, wszystkimi siłami swojego królestwa zebrali złoto w Indiach i w Afryce, krwawymi wojnami i książkami wypełnionymi kłamstwami tych, których nazwali **wehhabitami**, napadali na muzułmanów – sunnitów. Tym, którzy chcą zyskać wieczne szczęście w życiu na ziemi i po śmierci, radzimy, żeby nie pozwoli się oszukać książkom szyitów i wehhabitów, żeby przyłączyli do książek uczonych sunnickich.

ZASADY ISLAMU

Ci, którzy przyjęli islam, tzn. muzułmanie, mają pięć podstawowych obowiązków koniecznych do spełnienia:

1– Pierwszą zasadą islamu jest wypowiedzenie **Słów Szehady**. Szehadę wypowiada się w ten sposób: **“Eszhedü en lâ ilâhe illallah ve eszhedü enne Muhammeden abdühu ve resûlüh”**, czyli ten, kto jest dojrzały, o zdrowych zmysłach i potrafi mówić, powie i uwierzy szczerze sercem w to, że: **“Poza Allahem Najwyższym nie ma na ziemi i w niebie nikogo, żadnej innej egzystencji, którą powinno się czcić i która byłaby godna ubóstwienia”**. On jest *wadżib-ul-wudżud*. Każda wyższość jest u Niego. Nazywa się **Allah**. I ponownie, że Ten, który posiada błyszczącą twarz koloru róży, biało-czerwoną i miłą, o czarnych oczach i brwiach, ma Błogosławione Czoło wysokie, ma piękny charakter; że Ten, którego cień nie padał na ziemię, który wypowiadał słodkie słowa i z tego powodu, że urodził się w Mekce, w Arabii, zwany był Arabem, potomek z rodu Haszima, **“Syn Abdullaha, Muhammed (alejhisselam) jest Sługą Allaha Najwyższego i Jego Pośląncem, czyli Prorokiem”**. Jest synem Hazrat Amine, córki Weheba.

2– Drugą z pięciu zasad islamu jest wykonywanie codziennie pięć razy **salatu**, **gdy przyjdzie na niego pora**, uważając na jego warunki i *fard*. Każdy muzułmanin powinien wiedzieć o tym, że

jego obowiązkiem jest robienie codziennie, gdy przyjdzie czas, pięć razy salatu i żeby każdy z nich zrobił o właściwej porze. Salat powinno się robić, uważając na jego *fard*, wadżib i sunny, serce mieć zajęte myślami o Allahu Najwyższym. W Świętym Koranie modlitwa rytualna nazywana jest **salat**. Słowo “salat” oznacza modlitwę [*dua*] zmagianą przez ludzi, błaganie aniołów o wybaczenie, okazanie przez Allaha Najwyższego miłosierdzia, litości. Według ksiązek *ilmihal salat* w islamie znaczy: wykonywać pewne ruchy i recytować pewne słowa. Salat rozpoczyna się od ***Iftitah tekbir***, tzn. mężczyźni, podnosząc ręce do uszu i opuszczając je pod pępek, wypowiadają: “**Allahü ekber**”. W ostatnim siedzeniu, odwracając głowę w stronę prawego i lewego barku, wypowiadając *selam*, kończą salat.

3– Trzecią z pięciu zasad islamu jest **dawać zekat od swojego majątku**. Słowo “zekat” oznacza ‘oczyszczenie’ i ‘wychwalenie’, doprowadzenie do dobrego, pięknego stanu. W islamie “zekat” znaczy: ‘ponad potrzebę’, zaś ***nisab*** oznacza określoną granicę wielkości majątku [majątku należącego do zekatu] tego, kto z niego tę ilość odłącza i bez wymówek daje tym muzułmanom, o których informuje Święty Koran. Zekat daje się siedmiu grupom ludzi. Według czterech szkół są cztery rodzaje zekatu: zekat od majątku w złocie i srebrze, zekat od majątku handlowego, zekat od czteronożnych zwierząt rzeźnych, które są przez więcej niż pół roku na pastwisku i zekat od płodów ziemi zwany ***usZR***. *UsZR* daje się od razu po zebraniu plonów. Pozostałe trzy zekaty, rok po osiągnięciu wielkości *nisab*.

4– Czwartą z pięciu zasad islamu jest **poszczenie każdego dnia w miesiącu Ramadan**. Poszczenie nazywa się ***sawm***. Słowo “*sawm*” znaczy: ‘chronić coś przed czymś’. W islamie zaś: ze względu na nakaz Allaha Najwyższego, przestrzegając warunków, pościć każdego dnia w miesiącu Ramadan i uważać na te trzy sprawy: jedzenie, picie i spółkowanie. Miesiąc Ramadan rozpoczyna się ukazaniem się nowego księżyca na niebie. Nie rozpocznie się w czasie wyliczonym na podstawie kalendarza.

5– Piątą z pięciu zasadą islamu jest odbycie raz w życiu **hadźdż** przez tego, kto ma na to siłę. Jeśli droga jest bezpieczna i jest się zdrowym, a po zapewnieniu rodzinie środków do życia posiada się więcej pieniędzy, za które można pójść do Świętej Mekki i wrócić, powinno raz w życiu udać się do Mekki i tam w

ubraniu *ihram*, zrobić *tawaf* w Kaabie i spędzić trochę czasu na placu zwanym Arafat.

W powyżej wymienionych zasadach islamu najważniejszą jest wypowiedzenie **Słów Szehady** i uwierzenie w ich znaczenie. Potem wykonywanie salatu, później post, następnie udanie się na hadżdż. Na końcu jest dawanie zekatu. To, że Słowa Szehady są najważniejsze, pochodzi z jednomyślności uczonych. Kolejność pozostałych czterech zasad według zdania większości uczonych sunnickich jest taka sama, jak powyżej przedstawiliśmy. Słowa Szehady są wejściem do islamu i jako pierwsze zostały *fard*. Salat o pięciu porach stał się obowiązkiem w dwunastym roku *biset*^[1], jeden rok i kilka miesięcy przed hidżrą, podczas Nocy Miradż. Post w miesiącu Ramadan został nakazany w drugim roku Hidżri, w miesiącu Szaban, a w miesiącu Ramadan tego samego roku zekat. Zaś hadżdż w dziewiątym roku Hidżri.

[1] *biset* –powiadomienie jakiegoś proroka, że został prorokiem.

Rozdział trzeci

WYKONYWAĆ SALAT

Najcenniejszym aktem czci w islamie, zaraz po uzyskaniu *iman*, jest salat. Salat jest filarem religii. Jest najwyższym z *ibadet*. Jest drugą zasadą islamu. Słowo “salat” pochodzi z języka arabskiego. W zasadzie oznacza ‘*dua*’, ‘miłosierdzie’, ‘wybaczenie’. Ze względu na te trzy znaczenia mówi się: salat.

Najbardziej upodobanym czynem u Allaha Najwyższego i wielokrotnie nakazanym jest wykonywanie pięć razy codziennie salatu. Najważniejszym nakazem Allaha Najwyższego po zyskaniu *iman* jest salat. Salat jest pierwszym nakazanym *fard* w naszej religii. W Dniu Sądu pierwszym z pytań po wierze, będzie pytanie dotyczące salatu. Ten, kto przejdzie rozrachunek z pięciokrotny salat, uratuje się od wszelkich trosk i egzaminów, yska wieczne zbawienie. Ratunek przed Piełłem i uzyskanie wstępu do Raju są związane z poprawnym wykonywaniem salatu. Aby wykonać właściwie salat, należy bezbłędnie zrobić ablucję [wudu] i bez opieszałości rozpocząć salat. Każdy z ruchów w salacie należy starać się jak najlepiej wykonywać.

Salat jest czynem, który łączy w sobie wszystkie *ibadet* i najbardziej zbliża człowieka do Allaha Najwyższego. Nasz ukochany Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Salat jest filarem religii. Ten, kto wykonuje go, wzmocni swoją religię, a kto go nie wykonuje, z pewnością ją zniszczy”**. Ten, kto dostąpił zaszczytu wykonywania właściwie salatu, chroniony jest przed popełnieniem tego, co jest brzydkie i złe. W Surze Ankebut: 45 głoszone jest w tym znaczeniu: **(Prawidłowo wykonywany salat chroni człowieka od czynienia złych i zakazanych czynów)**.

Salat, który nie oddala człowieka od złych czynów, nie jest wykonywany prawidłowo. Wygląda tylko jak salat. Jednak nie powinno się z niego rezygnować do czasu wykonania go prawidłowo. Uczeni islamscy mówią: “Jeśli nie można wykonać czegoś całkowicie, to nie powinno się rezygnować ze wszystkiego”. Nasz Stworzyciel, którego łaska jest nieskończona,

może przyjąć wygląd tego salatu jak właściwy salat. Temu, kto będzie wykonywał w ten sposób salat, nie powinno się mówić, żeby w ogóle go nie wykonywał. Powinno się mu poradzić wykonywanie go prawidłowo i poprawić to, co wykonuje niewłaściwie. Należy dobrze zrozumieć tę subtelność.

Salat należy wykonywać ze wspólnotą. Wykonywany wraz z innymi jest o wiele więcej warty niż wykonany samemu. W salacie każda z części ciała powinna okazywać pokorę, w sercu natomiast powinien znajdować się lęk przed Allahem Najwyższym. W życiu na ziemi i po śmierci tylko salat uratuje człowieka przed nieszczęściem i utrapieniem. Allah Najwyższy na początku Sury Mu'minun głosi w tym znaczeniu: **(Na pewno wierzący będą uratowani. Do nich należą ci, którzy wykonują swój salat w poddaniu).**

Ibadet wykonywane w miejscach, gdzie istnieje niebezpieczeństwo i niepokój, są o wiele cenniejsze. Kiedy atakuje wróg, najmniejszy nawet *ibadet* żołnierzy jest bardzo cenny. Z tego też względu *ibadet* wykonywane przez młodzież są więcej warte, ponieważ powstrzymuje się ona od złych pragnień swojego *nefs* i występuje przeciwko odczuwanej niechęci do wykonywania aktów czci.

W okresie młodości atakuje człowieka trzech wrogów, którzy chcą odsunąć go od wykonywania aktów czci. Są to: szatan, *nefs* i źli przyjaciele. Źródłem wszystkich nieszczęść są źli przyjaciele. Jeśli młody człowiek nie będzie podążał za złymi pragnieniami, pochodzącymi od nich, a wykonywać będzie salat i nie zrezygnuje z aktów czci, to okaże się to dla niego bardzo korzystne. Za wykonywane *ibadet* otrzyma od starszych o wiele więcej sewab. Za wykonanie niewielkiej liczby *ibadet*, otrzyma wielką nagrodę.

Dla kogo salat jest obowiązkiem?

Salat jest obowiązkiem koniecznym do spełnienia dla wszystkich zdrowych umysłowo mężczyzn i kobiet, którzy osiągnęli wiek dojrzałości. Salat staje się obowiązkiem, gdy są spełnione te trzy warunki:

1– Należy być muzułmaninem. 2– Należy być zdrowym umysłowo. 3– Należy wejść w wiek dojrzałości.

Według islamu nie są zobowiązani do wykonywania salatu

chorzy umyślowo oraz dzieci, które nie osiągnęły wieku dojrzałości. Jednak rodzice powinni przekazywać swoim dzieciom wiedzę religijną i przyzwyczajając je do wykonywania aktów czci. Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Wszyscy jesteście jak pasterze! Jak pasterz chroni swoje stado, tak i wy powinniście chronić od Piekła tych, którzy są wam podporządkowani! Nauczajcie ich islamu. Jeśli ich nie nauczycie, to poniesiecie za to odpowiedzialność”**. W jeszcze innym świętym hadisie oznajmił: **“Wszystkie dzieci przychodzą na świat gotowe, aby być muzułmanami. Później rodzice czynią z nich chrześcijan, Żydów i ateistów”**.

Z tego względu pierwszym obowiązkiem każdego muzułmanina jest przekazać swoim dzieciom wiedzę o religii, nauczyć je czytania Świętego Koranu i wykonywania salatu. Rodzice, którzy chcą, żeby ich dzieci były muzułmanami, zyskały na ziemi i po śmierci wygodę oraz błogostan, powinni koniecznie spełnić te obowiązki. Nasi przodkowie mówili: **“Drzewo ugina się w młodości”**. Jeśli będzie starało się je zgiąć, gdy się zestarzeje, to się je złamie i uczyni mu szkodę. Dziecko, które nie poznaje wiedzy na temat islamu i pięknej etyki, szybko ulega wpływowi przeróżnych oszustów. Staje się szkodliwe dla własnych rodziców i państwa.

Stany tych, którzy robią salat

Menkibe^[1]: Salat, który uratował z więzienia

Abdullah bin Tahir, gubernator Chorasanu, był bardzo sprawiedliwy. Żandarmeria złapała kilku złodziei i powiadomiła o tym gubernatora. Jeden ze złodziei uciekł. Pewien kowal z Hirat udał się do Niszapur. Po pewnym czasie, gdy nocą wracał do swojego domu, to go złapano. Zaprowadzono go razem ze złodziejami do gubernatora, który powiedział: “Uwięźcie ich”. W więzieniu kowal pobrał ablucję i wykonał salat. Z wyciągniętymi rękoma zaczął się modlić: “*Ja Rabbi! Uratuj mnie!*”. Tej nocy gubernator obudził się, gdy zobaczył w śnie, że przyszło czterech silnych ludzi i przewróciło jego tron. Od razu pobrał ablucję i zrobił dwa rekaty salatu. Ponownie zasnął. Ponownie przyszło tych czterech ludzi i obudził się, gdy zobaczył,

[1] *menkibe* – opowiadanie, epika.

że chcą oni roztrzaskać jego tron. Zrozumiał, że dopuścił się niesprawiedliwości. Wiersz mówi:

***Tysiące kul i karabinów nie dokonają nigdy tego,
Co zrobią łzy płynące o świcie.
Zmuszające do ucieczki wroga bagnety, wiele razy,
Jak proszek rozdrobni dua muzulmanina.***

Ja Rabbi! Wielki tylko Ty jesteś! Ty jesteś tak wielki, że duzi i mali, gdy znajdują się w trudnej sytuacji, tylko Ciebie błagają. Do celu dojdzie tylko ten, kto Ciebie błaga.

Od razu tej nocy zawołał dyrektora więzienia i spytał się, czy znajduje się w nim ktoś niesprawiedliwie potraktowany. Dyrektor powiedział, że nie wie, ale jest tylko ktoś, kto robi salat i bardzo się modli. Gdy powiedział też, że bardzo płacze, to kazał go przyprowadzić. Zrozumiał, gdy dowiedział się o jego sytuacji. Przeprosił, poprosił o wybaczenie i powiedział: “Przyjmij ode mnie tysiąc sztuk srebra i jak będziesz miał jakieś życzenie, to przyjdź do mnie”. Kowal odpowiedział: “Wybaczyłem i przyjąłem prezent. Jednak w żadnej sprawie, z żadnym życzeniem do ciebie nie przyjdę”. Gubernator spytał się: “Dlaczego?”. Kowal odpowiedział: “Czy będzie właściwym opuszczenie przez sługę takiego właściciela, który dla takiego biedaka jak ja, przewrócił kilkakrotnie tron takiego jak ty i pójście ze swoimi życzeniami do kogoś innego? Moje modlitwy zmówione po salacie wybawiły mnie z wielu kłopotów. Doprowadziły mnie do spełnienia moich życzeń. Czy jest to możliwe, bym u kogoś innego się chronił? Kto chciał, a nie zostało mu dane? Jeśli nie potrafisz chcieć, to nie zyskasz. Jeśli nie wystąpisz wobec Niego z respektem, to nie zyskasz miłosierdzia”. Wiersz mówi:

***Łaska Przyjaciela oczywiście otworzy tysiąc jeden drzwi
temu, kto w nocy położy głowę, gdy rozpocznie ibadet.***

Jedna z wielkich Ewlija, Rabia Adwijje (*rahmetullahi alejha*), gdy usłyszała, jak pewien człowiek modli się: “*Ja Rabbi*, otwórz dla mnie drzwi miłosierdzia!”, powiedziała: “Ej, ciemniaku! Czyżby drzwi miłosierdzia Allaha Najwyższego były do tej pory zamknięte, że chcesz by się teraz otworzyły?”. (Drzwi wyjściowe miłosierdzia są zawsze otwarte, jednak serca, które są drzwiami wejściowymi nie są u wszystkich otwarte. Powinno się modlić, żeby się otworzyły!).

Allahu! Tylko Ty wszystkich wybawiasz z kłopotów. Nie zostawiaj nas w trudnościach na ziemi i w Życiu po śmierci! Tylko Ty wszystko zsyłasz dla potrzebujących! Ześlij nam to, co jest na ziemi i w życiu po śmierci dobre, korzystne! Nie pozwól, byśmy od kogokolwiek cokolwiek potrzebowali na ziemi i w życiu po śmierci! Amin!

Menkibe: Dom się spalił

Jeden z Ewlija, Hamid Tawil robił w swoim namazgah^[1] salat. W jego domu wybuch pożar. Ludzie się zebrali i zgasili pożar. Jego żona pobiegła do niego i z gniewem powiedziała: “Twój dom się pali. Ludzie się zbierają. Jest tak dużo do zrobienia, a ty nie ruszasz się w ogóle z miejsca”. On na to odpowiedział: “Przysięgam na Allaha Najwyższego, że o żadnym z tych zdarzeń nic nie wiedziałem”. Przyjaciele Allaha zyskali tak wysoki stopień w miłowaniu Go i zbliżeniu się do Niego, a w modlitwie do Niego wpadali w tak błogi stan, że zapominali o samych sobie.

Menkibe: Woda w garnku

Abdullah bin Szehir (*radjallahu anh*), jeden z Towarzyszy Proroka, opowiedział: “Robiłem salat przy Wystanniku Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*). Z Błogostawionej Piersi wydobywały się takie odgłosy, jakie wywołuje woda gotująca się w garnku”.

Menkibe: Strzała w nodze

Ukochany zięć Wystannika Allaha, Hazrat Ali (*radjallahu anh we kerremallahu wedžheh*), gdy stanął do salatu, to był w takim stanie, że nie wiedziałby nawet, gdyby świat się zawałił.

Tak opowiadano: “Podczas jednej z wojen Hazrat Aliemu (*radjallahu anh*) w Błogostawioną nogę strzelono strzałą, która wbiła się aż do kości. Jego Towarzysze chwycili mocno za strzałę, ale jej nie wyciągnęli. Pokazano lekarzowi. Lekarz powiedział: (Powinno się tobie dać lekarstwo, które doprowadzi cię do utraty przytomności, dopiero wtedy będzie można wyciągnąć strzałę z nogi). Na to Hazrat Ali powiedział: (Nie ma potrzeby na takie

[1] *namazgah* – miejsce do robienia salatu.

lekarstwo. Bądźcie trochę cierpliwi, niech nadejdzie pora na salat. Gdy zacznę robić salat, to wyciągnijcie). Przyszedł czas na salat. Hazrat Ali zaczął go robić. Lekarz rozciął Błogosławioną nogę Hazrat Aliego i wyciągnął strzałę. Ranę zawiązał. Gdy Hazrat Ali skończył salat, to spytał się lekarza: (Czy wyciągnąłeś strzałę?). Lekarz odpowiedział: (Tak. Wyciągnąłem). Hazrat Ali powiedział: (Nie odczułem tego w ogóle).

Nie ma nic w tym zaskakującego! Kiedyś Egipcjanki, wpadłszy w zachwyty wobec urody Jusufa (*alejhisselam*), tak się zapomniały, że nie wiedziały o tym, że pocięły sobie ręce. Jeśli błogostan, miłość do Allaha Najwyższego doprowadzi do stanu, że nic się nie wie o sobie samym, to dlaczego miało by to dziwić. Muzułmanie umierając, zobaczą Wysłannika Allaha i nie odczują bólu śmierci.

Menkibe: Lekarstwo doprowadzające do zemdlenia

U jednego z *Ewlija*, Amira Kajsa, pojawił się na palcu u nogi trąd. Powiedziano, że powinno się go odciąć. Amir poddał się tej decyzji i powiedział, że jest to warunek posłuszeństwa. Odcięli. Kilka dni później zobaczono, że choroba zaatakowała nogę, doszła do uda. Powiedziano, że nogę trzeba odciąć i nasza religia na to zezwala. Przyprawiono chirurga. Chirurg powiedział, że potrzebne jest lekarstwo doprowadzające do zemdlenia, żeby chory nie odczuł bólu, bo inaczej nie wytrzyma. Amir powiedział, że niepotrzebnych jest tyle trudności, żeby przyprowadzili kogoś, kto pięknie czyta Święty Koran. Podczas czytania, gdy zobaczą na jego twarzy zmianę, to mają odciąć mu nogę, że nic nie poczuje. Zrobiono tak, jak powiedział. Przyszedł ktoś i zaczął pięknym głosem czytać Święty Koran. Twarz Amira zmieniła swój kolor. Chirurg odciął nogę do połowy uda. Przypalił i zawiązał. Czytający Święty Koran zamilkł. Amir doszedł do siebie i spytał się, czy odcięli. Odpowiedziano, że odcięli. Jego nogę odcięli, przypalili i owinęli, a on o tym nic nie wiedział. Potem powiedział, żeby dano mu odciętą nogę. Dali. Podniósł ją i powiedział: “*Ja Rabbi*, Ty jesteś dający. Ja jestem Twoim sługą. Prawo jest Twoim prawem, przeznaczenie jest Twoim przeznaczeniem. To jest taka noga, że jeśli przyjdzie rozkaz w Dniu Sądu i spytasz się, czy kiedyś zrobiłeś krok do grzechu, to będę mógł powiedzieć, że nigdy bez Twojego rozkazu, nie zrobiłem jednego kroku, nie wydałem jednego oddechu”.

Menkibe: Poświęcenie dla salatu

W Bursie, przed panowaniem osmańskim, jeden z Bizantyjczyków zamieszkałych w mieście został po kryjomu muzułmaninem. Jeden z jego bardzo bliskich przyjaciół spytał się o powód:

“Jak to się stało, że opuściłeś religię ojca, dziadków?”. Odpowiedź Bizantyjczyka była znacząca. Swojemu przyjacielowi o tym tak opowiedział:

“W międzyczasie zostawiono przy mnie jednego z muzułmanów wziętych do niewoli. Pewnego dnia zobaczyłem, że jeniec ten w zamkniętym pomieszczeniu pochyla się i wstaje. Poszedłem do niego i spytałem się, co robi. Gdy skończył te ruchy i potarł dłońmi po twarzy, powiedział mi, że robił salat i jeśli mu pozwolę, to za każdy salat da mi jedną sztukę złota. Pochłoneła mnie łapczywość. Z dnia na dzień zwiększałem opłatę. Doszło do tego, że za każdą porę chciałem od niego dziesięć sztuk złota. On się na to zgodził. Zdumiało mnie jego poświęcenie dla własnego *ibadet*. Pewnego dnia powiedziałem mu, że go uwolnię. Bardzo się ucieszył i podnosząc ręce, pomodlił się za mnie: (O mój Allahu! Uhonoruj tego człowieka wiarą!). W tym momencie powstało w moim sercu pragnienie zostania muzułmaninem i tak wzrosło, że od razu powiedziałem **Słowa Szhady** i zostałem muzułmaninem.

Rozdział czwarty

RODZAJE SALATÓW

Nakazane muzułmanom salaty dzielą się na trzy grupy:

1– **Salat fard** [obowiązkowy]: salat wykonywany pięć razy dziennie, dwurekatowy salat piątkowy i salat pogrzebowy, który jest *fard kifaje*.

2– **Salat wadżib** [wymagany]: salat świąteczny, salat *witr*, salat *adak* oraz rozpoczęte i pozostawione w połowie salaty *nafile*. Do *wadżib* należy odrobienie niewykonanego salatu *witr*.

3– **Salat nafile** [dobrowolny]: sunny w pięciu codziennych salatach, salat *terawih*^[1] oraz salaty wykonywane z intencją zdobycia *sewab*, takie jak salaty: *tehedżdżud*, *tehyjjetul-mesdżid*, *iszrak*, *duha*, *ewwabın*, *istihare*, *tesbih*, których wykonywanie nie zostało nakazane. Ci, którzy nie mają zaległych salatów *fard* i *wadżib*, otrzymają *sewab* za salaty *nafile*.

PIĘĆ CODZIENNYCH SALATÓW

Salat jest nakazem Allaha Najwyższego. Allah Najwyższy w Świętym Koranie w ponad stu miejscach głosi: **(Wykonujcie salat!)**. Każdemu dojrzałemu i zdrowemu umysłowo muzułmaninowi nakazane zostało w Świętym Koranie i świętych hadisach wykonywać salat pięć razy dziennie.

W Surze Rum w 17. i 18. ajecie głoszone jest w tym znaczeniu: **(Wieczorem i rano wspominajcie Allaha. Czyny tych, którzy znajdują się w niebiosach i na ziemi oraz okazywana wdzięczność po południu i w południe są dla Allaha Najwyższego)**. W Surze Bekara: 239: **(Chrońcie swoje salaty i południowy salat)**. (Tzn. wykonujcie salat regularnie!). Książki *tefsir*^[2] informują, że słowa użyte w świętych ajetach: “wspominać” i “okazywać wdzięczność” oznaczają salat. W 114. ajecie Sury Hud głoszone jest w tym znaczeniu: **(Po obu stronach dnia** (w południe i

[1] *salat terawih* – dwudziestorekatowy salat podczas Ramadanu.

[2] *tefsir* – komentarz Świętego Koranu.

popołudniu) i o trzech czasach bliskich nocy (wieczorem, w nocy i przed świtem) **wykonujcie salat jak należy. Z pewnością, te dobre uczynki (sewab za salaty wykonywane pięć razy dziennie) usuwają (małe) grzechy. To jest rada dla tych, którzy myślą przezornie).**

Prorok Muhammed (*alejhisselam*) powiedział: **“Allah Najwyższy nakazał Swoim poddanym wykonywać codziennie pięć razy salat. Allah Najwyższy wybaczy temu, kto prawidłowo wykonuje ablucję, codziennie pięć razy salat i w nim dokładnie ruku oraz sedźde”.**

Pięć codziennych salatów daje sumę czterdziestu rekatów. W tym 17 rekatów to *fard*, 3 rekaty *wadżib* i 20 rekatów sunna. Wygląda to następująco:

1. **Salat poranny** [*fadżr*]: 4 rekaty. Najpierw wykonuje się dwa rekaty sunny, a następnie dwa rekaty *fard*. Sunna ta jest bardzo ważna. Niektórzy uczeni uznali ją za *wadżib*.

2. **Salat południowy** [*zuhr*]: 10 rekatów. Najpierw wykonuje się cztery rekaty pierwszej sunny, później cztery rekaty *fard*, a po *fard* dwa rekaty ostatniej sunny.

3. **Salat popołudniowy** [*asr*]: 8 rekatów. Najpierw cztery rekaty sunny, a następnie cztery rekaty *fard*.

4. **Salat wieczorny** [*maghrib*]: 5 rekatów. Najpierw trzy rekaty *fard*, później dwa rekaty sunny.

5. **Salat nocny** [*isza*]: 13 rekatów. Najpierw cztery rekaty pierwszej sunny, potem cztery rekaty *fard*, następnie dwa rekaty ostatniej sunny i na koniec trzyrekatowy **salat witr**.

Pierwszą sunnę salatu popołudniowego i nocnego nazywa się **ghayri muekkede**. Wykonując ją, podczas siedzenia w drugim rekacie po *Ettehyjjatu*, recytuje się w całości *dua*: **Allahumme salli i Allahumme barik**. Gdy się wstanie, w trzecim rekacie, nie wypowiedziawszy *besmele*, recytuje się: **Subhaneke**. Pierwsza sunna salatu południowego jest natomiast **sunną muekked**, tzn. została nakazana stanowczo. *Sewab* za nią są cenniejsze. Tak jak w *fard*, w pierwszym siedzeniu recytuje się tylko *Ettehyjjatu*, a następnie wstaje się natychmiast do trzeciego rekatu. Po wstaniu, rozpoczyna się od *besmele* i recytuje **Surę Fatiha**.

Po *fard* salatu południowego i nocnego do *mustehab* należy wykonać cztero-, a po wieczornym sześciorekatowy salat. Można wykonać cały, przekazując *selam* raz albo co dwa rekaty. W dwóch przypadkach pierwsze dwa rekaty także zaliczane są jako ostaniam

sunna. Te salaty mustehab można również wykonać później, osobno, po wykonaniu ostatniej sunny.

Pierwszy rekat rozpoczyna się, gdy wstanie się do salatu w pierwszym rekacie, a pozostałe rekaty rozpoczynają się, gdy się powstanie i trwają aż do ponownego wstania. Ostatni rekat trwa natomiast aż do przekazania *selam*. W parzystych rekatach siada się po drugiej *sedźde*. W każdym rekacie obowiązują *fard*, *wadźib*, sunny, *mufsíd* i *mekruh* salatu. Na następnych stronach podamy informacje na ich temat według **szkoły hanefickiej**.

FARD W SALACIE

Fard to obowiązkowy do spełnienia nakaz Allaha Najwyższego. Gdy nie wykona się jednego z *fard*, któregoś z aktów czci, to nie będzie on zaliczony. Wykonując salat, należy spełnić 12 *fard*. Spośród nich 7 *fard* obowiązuje poza salatem, a 5 w nim. *Fard* poza salatem nazywa się **warunkami**, a obowiązujące w nim – **rukn**. (Niektórzy uczeni uznali *tahrime tekbir* za *fard* obowiązujący w salacie. W tym wypadku suma warunków i *rukn* wyniesie po sześć).

A) **Fard poza salatem** (warunki):

1– **Oczyszczenie z nieczystości *hades***: jeśli jest się bez ablucji, to wykonuje się ją; znajdujący się w stanie nieczystości *dżunub*^[1], robi *gusl*.

2– **Oczyszczenie z nieczystości *nedżaset***: oczyszczenie ciała, ubrania i miejsca, w którym będzie się wykonywało salat z tego, co zaliczane jest przez islam za nieczyste (np. krew, mocz, alkohol).

3– ***Setr-i awret***: zasłonięcie miejsc awret. *Awret* to części ciała, które zakazano odsłaniać podczas wykonywania salatu i przez cały czas w obecności innych. Zakazane jest również patrzeć na **miejsca awret** innych. Miejsca *awret* u mężczyzn to ciało od pępka do końca kolan, a u kobiet całe ciało z wyjątkiem twarzy i rąk.

4– ***Istikbal-i kyble***: podczas salatu bycie zwróconym w stronę *kyble*. *Kyble* muzułmanów to obszar **Kaaby** znajdującej się w Błogosławionej Mekce, tzn. przestrzeń, jaka rozciąga się od ziemi do Arsz.

5– ***Wakt***: wykonywanie salatu o jego porze, tzn. wiedzieć, że nadszedł czas salatu i pomyśleć w sercu o jego porze.

[1] *dżunub* – stan nieczystości, który wymaga całkowitej ablucji (*gusl*).

6– **Intencja:** przystępując do salatu, złożyć intencję sercem. Intencji nie składa się tylko za pomocą ust. Składa się ją w sercu, myśląc o nazwie salatu, porze, *kyble*, a w przypadku wykonywania salatu z innymi – o podążaniu za imamem. Intencję składa się przed początkowym *tekbir*. Intencja złożona po *tekbir* będzie nieważna, a salat nie zostanie zaakceptowany.

7– **Tahrime tekbiri:** rozpoczynając salat, powiedzenie: “**Allahü ekber**”. Ten początkowy *tekbir* nazywa się też *iftitah tekbir*. Inne słowa nie będą przyjęte za *tekbir*.

B) Fard w salacie (rukn):

Gdy stanie się do salatu, to jest do spełnienia pięć *fard*. Każdy z tych *fard* nazywa się *rukn*. W salacie obowiązują następujące *fard*:

1– **Kyjam:** zaczynając i wykonując salat, stać. Chory, który nie jest w stanie ustać na nogach, powinien usiąść. Jeśli nie jest w stanie siedzieć, kładzie się na plecach i wykonuje salat, poruszając głową. Nie jest dozwolone wykonywanie salatu, siedząc na krześle.

2– **Kyraet:** znaczy ‘recytować ustami’. W salacie recytuje się surę lub ajet ze Świętego Koranu.

3– **Ruku:** po skończeniu recytacji w pozycji stojącej, pochyla się i kładzie się ręce na kolanach. W ruku wypowiada się przynajmniej trzy razy: “**Sübhâne rabbijel-azim**”, wyprostowując się: “**Semi'allahü limen hamideh**”, a w pozycji wyprostowanej: “**Rabbenâ lekel-hamd**”.

4– **Sedzde:** znaczy pokłonić się do ziemi po *ruku*. *Sedzde* wykonuje się dwukrotnie, kładąc dłonie, czoło i nos na ziemi. W każdej *sedzde* wypowiada się przynajmniej trzy razy: “**Sübhane rabbijel-a'lâ**”.

5– **Kade-i ahyre:** w ostatnim rekacie siedzieć tak długo, jak recytuje się *Ettehyjatu*. Nazywa się to też **ostatnim siedzeniem**.

Zobaczywszy ilość warunków obowiązujących w salacie, można zrozumieć, jak znaczącym i ważnym jest on aktem czci. Oprócz tego, jeśli doda się do tego *wadżib*, *sunny*, *mustehab*, *mekruh* i *mufsid*, to się zrozumie, jak powinno się zachować w obecności swojego Stwórcy. Ludzie to bezsilne i nieszczęsne stworzenia. W każdym oddechu potrzebują swego Stworzyciela – Allaha Najwyższego. Salat to *ibadet*, który pozwala zrozumieć człowiekowi własną bezsilność.

W tej książce wyjaśnimy po kolei powyższe informacje.

WARUNKI SALATU

1. OCZYSZCZENIE Z HADES

W tym rozdziale podane zostaną informacje o ablucji [wudu], *gusl* i *tejemmum*.

WYKONAĆ ABLUCJĘ

Ablucja jest jednym z *fard* salatu. Ablucję należy również wykonać, jeśli będzie się trzymało Święty Koran, robiło *tawaf* wokół Kaaby, *sedźde tilawet* i wykonywało salat *dżenaze*. Za przebywanie przez cały czas w stanie ablucji, kładzenie się do łóżka oraz jedzenie i picie w tym stanie, zyskuje się wiele *sewab*.

Ci, którzy umierają, będąc w ablucji, otrzymają *sewab* szehidów. Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) głosił:

“Umierający w stanie ablucji, nie odczuje bólu śmierci, ponieważ ablucja jest cechą wierzącego, jest kluczem salatu i czyszcicielem ciała z grzechów”.

“Kiedy muzułmanin wykona ablucję, to z jego uszu, oczu, rąk i nóg odchodzą grzechy. Kiedy usiądzie, to będzie siedział, jakby mu zostało wybaczone”.

“Najlepszy z czynów to salat. Tylko wierzący posiadają stale ablucję. Wierzący za dnia powinien posiadać ablucję, w nocy powinien kłaść się spać z ablucją. Jeśli będzie tak postępował, znajdzie się pod ochroną Allaha Najwyższego. Znajdujące się w brzuchu zjedzone jedzenie i wypite napoje, które spożył, gdy był w stanie ablucji, wspominają Allaha Najwyższego. Będą zwracać się o wybaczenie mu tak długo, jak będą znajdować się w żołądku”.

W ablucji istnieją czynności, które zaliczane są do *fard*, *sunny*, *edeb*^[1], czynów zakazanych i unieważniających ablucję. Kto wykonuje świadomie salat bez ablucji, gdy nie istnieje *zaruret* (powód, który sprawia, że zakazany czyn staje się *mubah*), zostanie niewierzącym. Ten, kto straci ablucję w czasie salatu, przekazuje natychmiast *selam* w kierunku barków i przerywa salat. Przed upływem pory tego salatu robi ablucję i wykonuje od początku salat.

[1] *edeb* – przyzwoite, dobre wychowanie.

Fard w ablucji

W szkole hanefickiej obowiązują 4 *fard* w ablucji:

- 1– Umyć raz twarz.
- 2– Umyć raz oba ramiona wraz z łokciami.
- 3– Dokonać *mesh*, tzn. przetrzeć zwilżoną ręką jedną czwartą głowy.
- 4– Umyć raz obie stopy wraz z kostkami.

W szkole szafi'ickiej intencja oraz kolejność należą do *fard*, intencję należy złożyć, myjąc twarz. Jeśli złoży się intencję przed zetknięciem się wody z twarzą, ablucja będzie nieważna. Mycie brody na twarzy i podbródka należy do *fard*. W szkole malikickiej pocieranie i mycie części ciała jednej po drugiej, nie robiąc przerwy, jest *fard*. Szyici nie myją nóg, na gołych nogach wykonują *mesh*.

Jak się robi ablucję?

1– Rozpocząwszy ablucję, recytuje się *dua*: **“Bismillâhil-azîm. Velhamdü lillâhi alâ dînîl-Islâm. Ve alâ tevfik-yl-îmân. El-hamdü lillâhil-lezî dže'alelmâe tahûren ve dže'alel-islâme nûren”** i myje się trzy razy ręce do nadgarstków.

2– Trzy razy prawą ręką nabiera się wody i płucze się nią jamę ustną oraz recytuje się *dua*: **“Allahümmes-kynî min havdî nebijjike ke'sen lâ ezmeu ba'dehü ebeden”**.

3– Trzy razy prawą ręką pobiera się wodę, wyplukuje się nozdrza i wydmuchuje lewą ręką. Wprowadzając wodę do nosa, recytuje się *dua*: **“Allahümme erihni râjihatel dženneti verzüknî min ne'îmihâ. Ve lâ türihni râjihaten-nâr”**.

4– Nabiera się wodę w ręce i myje się twarz, zaczynając od czoła aż do dolnej części szczęki i skroni. Myjąc twarz, recytuje się *dua*: **“Allahümme bejjid vedžhî binûrike jevme tebjaddü vüdžühü evlijâike ve lâ tüsevvîd vedžhî bi zünûbî jevme tesveddü vüdžühü a'dâike”**.

5– Myje się lewą ręką (3 razy) prawe przedramię łącznie z łokciem i recytuje się *dua*: **“Allahümme a'tynî kitâbî bijemîni ve hâsibni hisâben jesîren”**.

6– Myje się prawą ręką (3 razy) lewe przedramię łącznie z łokciem i recytuje się *dua*: **“Allahümme lâ tu'tinî kitâbî bi szimâli ve lâ min verâi zahrî ve lâ tühâsibni hisâben szedîden”**.

7– Po umyciu obu ramion, ponownie myje się ręce i z pozostałą na nich wilgocią pociera się nimi głowę, recytując: **“Allahümme harrim sza’rî ve beszerî alen-Nâr. Ve ezyllenî tahte zyllî arszike jevme lâ zylle illâ zyllü arszike”**.

8– Następnie wilgotne palce wskazujące obu dłoni umieszcza się w otworach usznych i kciukami pociera się tylną część uszu. Recytuje się przy tym: **“Allahümmedż’alnî minellezîne jestemi’ûnel-kavle fe jettebiûne ahsenehû”**.

9– Pociera się zewnętrzną częścią dłoni kark i recytuje się: **“Allahümme a’tyk rakabetî minen-Nâr”**.

10– Rozpoczynając od małych palców prawej stopy, małym palcem lewej ręki pociera się między nimi. Następnie trzykrotnie myje się prawą stopę łącznie z kostką. Robiąc to, recytuje się: **“Allahümme sebbit kademejje ales-sırâty jevme tezillü fihilekdâmü”**.

11– Myjąc trzykrotnie lewą stopę, rozpoczynawszy tym razem od dużego palca, przeciera się małym palcem między palcami stóp, posuwając się w lewą stronę. Myje się przy tym dalszą część stopy razem z kostką i recytuje: **“Allahümme lâ tatrud kademejje ales-syrâti jevme tatrudü küllü akdâmi a’dâike. Allahümme’dż-al sa’jî meszkûren ve zenbî maffûren ve amefî makhûlen ve tidżârefî len tebûre”**.

Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Każdemu, kto po wykonaniu ablucji, patrząc w stronę nieba, wyrecytuje dua: (Sübhânekallahümme ve bihamdike, Eszhedü en lâ ilâhe illâ ente vahdeke lâ szerîke leke estaffiruke ve etûbü ilejke eszhedü en lâ ilâhe illallah ve eszhedü enne Muhammeden abdûke ve Resûlûke), Allah Najwyższy wybaczy jego grzechy, potwierdzi tę dua podpisem i będzie chronił ją pod Ars. Kto recytuje tę dua, przyjdzie w Dniu Sądu i otrzyma za nią nagrodę”**.

Jeden ze świętych hadisów głosi: **“Każdego, kto po wykonaniu ablucji wyrecytuje jeden raz Surę *Inna enzelnâ*, Allah Najwyższy zapisze wśród wiernych, prawidłowo wierzących. Jeśli wyrecytuje dwa razy, to zapisze go do szehidów. Jeśli trzy razy wyrecytuje, to wskrzesi go razem z prorokami”**.

I w jeszcze innym świętym hadisie powiadomił: **“Ten, kto po zrobieniu ablucji wypowie dla Mnie dziesięć razy *salat u selam*,**

to Allah Najwyższy odsunie od tego kogoś smutek, pocieszy go i przyjmie jego dua”.

Ablucja tych, którzy nie znają dua i ich nie recytują, jest również ważna. Jednak w jak najkrótszym czasie powinno nauczyć się ich na pamięć i recytować przy ablucji. Jest to bardzo wartościowe. Kończąc ablucję lub po jej skończeniu, zyska się dużo *sewab* za recytowanie tej *dua*: “**Allahümmedż’alnî minet-tevvâbîn, vedż’alnî minel-mütetahhîrîn, vedż’alnî, min ibâdik-es-sâlihîn, vedż’alnî minellezîne lâ havfün alejhim ve lâhüm jahzenûn**”.

Ten, kto nie zna *dua* obowiązujących w ablucji, myjąc każdą z części ciała, powinien wypowiadać Słowa Szehady, przynajmniej w ten sposób powinien starać się zyskać wiele *sewab*.

Wyjaśnienie: Dua do ablucji w oryginale znajduje się na str. 187 i 188.

Jeśli jesteś mądry, rób salat, ponieważ jest on koroną szczęścia. O swoim salacie wiedz, że jest on Miradżem wierzącego!

Sunny w ablucji

W ablucji obowiązuje 18 sunien:

- 1– Wypowiedzieć *bismele*, rozpoczynając ablucję.
- 2– Umyć trzykrotnie dłonie razem z nadgarstkami.
- 3– Wypłukać usta trzykrotnie, nabierając za każdym razem wody do ust. Nazywa się to **Mazmaza**.
- 4– Wypłukać nos trzykrotnie, nabierając za każdym razem wody. Nazywa się to **Istinszak**.
- 5– Myjąc twarz, zwilżyć niewidoczną część skóry brwi, brody i wąsów.
- 6– Myjąc twarz, zwilżyć część pomiędzy brwiami.
- 7– Przetrzeć zwilżoną ręką zwisającą część brody.
- 8– Przeczesać zmoczonymi palcami prawej ręki zwisającą część brody.
- 9– Przetrzeć i umyć czymś zęby. (Używanie myswaka jest ważną sunną).
- 10– Przetrzeć raz zwilżoną ręką każdą część głowy.

- 11– Przetrzeć uszy zwilżonymi palcami.
- 12– Przetrzeć kark trzema zwilżonymi i złączonymi ze sobą palcami obu rąk.
- 13– Przetrzeć szpary między palcami rąk i stóp.
- 14– Umyć trzykrotnie miejsca, które myje się w ablucji.
- 15– Złożyć intencję wykonania ablucji podczas mycia twarzy.
- 16– *Tertib*, tj. myć części ciała według kolejności.
- 17– *Delk*, tj. pocierać myte części ciała.
- 18– *Muwalat*, tj. każdą część ciała szybko myć po sobie.

Edeb w ablucji

W ablucji obowiązuje 28 edeb:

Edeb w tym kontekście oznacza czyny, za które zyskuje się sewab, gdy się je wykona, jednak jeśli się je opuści, to nie popełni się grzechu. Jeśli chodzi o sunny, to wykonywanie ich jest nagradzane, lecz zrezygnowanie z nich jest *tenzihen mekruh*. *Edeb* określa się również jako *mendub* i *mustehab*. W ablucji obowiązują następujące *edeb*:

- 1– Wykonać ablucję przed nadejściem pory na salat. (Ci, którzy posiadają usprawiedliwienie, powinni wykonać ablucję po nadejściu tej pory).
- 2– Podmywając się w toalecie, zwrócić się od *kyble* w prawą lub lewą stronę. *Tahrimen mekruh* jest być zwróconym przodem lub tyłem w stronę *kyble* podczas przerywania ablucji.
- 3– Nawet jeśli się nie zanieczyściło *nedżaset*, podmyć się wodą.
- 4– Po użyciu wody, osuszyć się kawałkiem materiału.
- 5– Natychmiast po oczyszczeniu, zasłonić swoje miejsca *awret*.
- 6– Nikogo nie poprosiwszy o pomoc, wykonać samemu ablucję.
- 7– Wykonując ablucję, być zwróconym w stronę *kyble*.
- 8– Wypowiadać Słowa Szehady, myjąc każdą część ciała.
- 9– Recytować *dua* obowiązujące przy ablucji.
- 10– Nabierać wodę do ust prawą ręką.
- 11– Nabierać wodę do nosa prawą ręką.

12– Czyścić nos lewą ręką.

13– Myjąc jamę ustną, czyścić zęby myswakiem. W przypadku braku myswaka, można korzystać ze szczoteczki do zębów.

14– Płukać jamę ustną, kiedy się nie pości. Sunną jest lekko przepłukiwać gardło, robiąc ablucję oraz *gusl*. W czasie postu jest to jednak *mekruh*.

15– Płuczając nos, wpuścić wodę aż do kości.

16– Przecierając uszy, włożyć jeden palec do otworu usznego.

17– Przecierać przestrzenie między palcami stóp lewym małym palcem.

18– Myjąc ręce, poruszać luźnym pierścionkiem. Jeśli pierścionek jest wąski i ciasny, koniecznie należy nim poruszać, będzie to *fard*.

19– Nie marnować wody, nawet jeśli będzie jej dużo.

20– Nie używać wody tak mało, jakby wyglądało to jak nacieranie tłuszczem (z trzykrotnie mytego miejsca powinny spaść przynajmniej dwie krople wody).

21– W przypadku korzystania z jakiegoś pojemnika przy ablucji, pozostawić go pełnym.

22– Po zrobieniu ablucji lub będąc w jej trakcie, wyrecytować *dua*: “**Allahümmedż’alnî minet-tevvâbîn [...]**”.

23– Po zrobieniu ablucji, wykonać *Subha*, tzn. dwurekatowy salat.

24– Będąc w stanie ablucji, zrobić ablucję, tzn. po wykonaniu salatu, będąc w stanie ablucji, wykonać ponownie ablucję na nowy salat.

25– Myjąc twarz, oczyścić oczy z ropy.

26– Myjąc twarz, przedramiona i stopy, umyć większą część niż ta, która została nakazana. (Myjąc ramiona, należy nabrać wodę w obie dłonie i polać nią w kierunku łokcia).

27– Robiąc ablucję, nie rozpryskiwać używanej wody na ciało, ubrania itp.

28– *Mustehab* jest wykonywanie czynności, które według własnej szkoły nie są *mekruh*, a z kolei według innej należą do *fard*.

Zakazane czyny podczas wykonywania ablucji

Istnieje dwanaście zakazanych czynów w czasie wykonywania ablucji. *Haram* lub *mekruh* jest je czynić. Są to:

1– Przerwywając ablucję w toalecie lub poza nią, nie powinno się być zwróconym przodem bądź tyłem w stronę *kyble*.

2– *Haram* jest odsłonić miejsce *awret* przy kimś innym.

3– Nie powinno oczyszczać się prawą ręką.

4– W przypadku braku wody, *mekruh* jest czyścić się artykułami żywnościowymi, nawozem, kośćmi, pokarmem dla zwierząt, węglem, czymś mieniem, częściami doniczki, dachówki, trzcina, liśćmi, tkaniną i papierem.

5– Nie powinno się słuwać i wydmuchiwać nosa do zbiornika, z którego czerpie się wodę do ablucji.

6– Myjąc części ciała wskazane podczas ablucji, nie powinno się myć ich więcej lub mniej niż należy. Nie powinno się ich myć więcej lub mniej niż trzy razy.

7– Nie powinno się suszyć części ciała mytych podczas ablucji materiałem, którego używało się do osuszania przy czyszczeniu się w toalecie.

8– Myjąc twarz, nie powinno się jej spryskiwać wodą, powinno się polewać ją od czoła w dół.

9– Nie powinno się dmuchać w wodę.

10– Nie powinno się zaciskać zbyt mocno ust i oczu. Jeśli mały kawałek widocznej części ust i powiek nie zostanie zmoczony, ablucja nie będzie ważna.

11– Nie powinno się wydmuchiwać nosa prawą ręką.

12– Nie powinno się, wykonując *mesh*, do jednego z tych: głowy, uszu lub karku, za każdym razem osobno moczyć rąk, robić więcej niż jeden *mesh*. Za każdym razem czynność tę można powtórzyć, nie mocząc [ponownie] rąk.

Używanie myswaka

Używanie myswaka podczas robienia ablucji należy do sunny *muekkede*. Święty hadis głosi: **“Salat wykonywany po użyciu myswaka jest 70 razy lepszy od salatu wykonanego bez jego użycia”**.

W książce pt. **“Sirac-ül-vehhac”** poinformowano o piętnastu korzyściach używania myswaka:

1– Przyczynia się do wypowiedzenia Szehady w momencie śmierci.

2– Wzmacnia dziąsła.

3– Usuwa flegmę.

4– Reguluje powstającą żółć.

5– Uśmierza bóle jamy ustnej.

6– Usuwa zapach z ust.

7– Zyskuje się aprobatę Allaha Najwyższego.

8– Wzmacnia żyły głowy.

9– Szatan się martwi.

10– Obdarza oczy światłem.

11– Zyskuje się dużo *sewab*.

12– Wykonuje się czyn zgodny z sunną.

13– Jama ustna staje się czysta.

14– Pięknie się mówi.

15– Dwurekatowy salat tego, kto wykonuje go po użyciu myswaka, jest bardziej nagradzany niż siedemdziesięciorekatowy salat wykonany bez użycia myswaka.

Myswak to patyk z drzewa arakowego, które rośnie w Arabii. Z prostego czubka ściąga się łupinę, nie więcej niż dwa centymetry. Część tę trzyma się przez kilka godzin w wodzie, później, gdy zmięknie, otwiera się jak szczoteczka. Jeśli nie znajdzie się drzewa arakowego, można użyć gałązkę z drzewa oliwkowego. Kobiety zamiast myswaka powinny żuć gumę, składając intencję sunny używania myswaka.

Okoliczności, na które powinno się uważać, robiąc ablucję

Jeśli nie występuje konieczność, przymus, należy zwrócić uwagę na dziesięć poniższych spraw:

1– Kto nie ma dwóch rąk, ten nie jest w stanie się oczyścić. Wykonuje więc *tejemmum*, pocierając przedramionami o piasek, a twarzą o ścianę. Jeśli na twarzy posiada ranę, salat wykonuje bez ablucji i nie opuszcza go.

2– Choremu pomagają wykonać ablucję: małżonek, branka, dzieci lub rodzeństwo.

3– Zamiast wody do oczyszczenia się można użyć kamieni itp.

4– Jeśli chory umyślowo lub ten, kto stracił przytomność, nie wróca do siebie w ciągu 24 godzin, to gdy poczują się dobrze, nie muszą odrabiać swoich salatów. Kto stracił przytomność po użyciu alkoholu, opium, lekarstw, ten musi odrobić każdy swój salat. Kto jest tak chory, że leżąc, nie jest nawet w stanie poruszać głową, to jeśli ten stan trwa dłużej niż 24 godziny, nawet jeśli on będzie przytomny, to zwolniony jest z wykonywania salatu.

5– Wchodząc do toalety, *mustehab* jest noszenie specjalnych szerokich spodni i przykrycie głowy chustą.

6– Wchodząc do toalety, nie powinno się trzymać w ręce spisanych imion Allaha Najwyższego i fragmentów ze Świętego Koranu. Powinny być one w coś zawinięte lub schowane w kieszeni.

7– Należy wchodzić do toalety lewą, a wychodzić prawą nogą.

8– W toalecie powinno odstąpić się miejsce *awret*, gdy się przykucnie. Nie powinno się mówić.

9– Nie powinno się patrzeć na miejsca *awret* i nieczystości, nie powinno się spluwać do toalety.

10– Nie powinno się załatwiać do żadnej wody, na ścianę meczetu, na cmentarzu oraz drodze.

Okoliczności unieważniające ablucję

Siedem okoliczności, które unieważniają ablucję:

1– To, co wychodzi z miejsc intymnych z przodu i z tyłu:

a) W czasie załatwiania potrzeb fizjologicznych oddany mocz i kał, a także wydobywające się z tyłu gazy.

b) Gdy zwilgotnieje miejsce wokół odbytnicy po włożeniu końca przyrządu do lewatywy lub palca. Jak jest sucho, to jednak dobrze jest ablucję odnowić.

c) Gdy zwilgotnieje wystający na zewnątrz kawałek waty, wkładany przez mężczyzn i kobiety w miejsca intymne, aby zapobiec wydostawaniu się na zewnątrz moczu i upławów.

2– Wydostające się nieczystości z jamy ustnej:

- a) Wymioty w ilości pełnej jamy ustnej.
- b) Gdy w spluniętej ślinie znajdzie się więcej krwi od śliny.
- c) Płynna krew pochodząca z żołądka lub płuc, a według Imama a'zama nawet, jeśli będzie jej mało, to ablucja straci swą ważność.

d) Wydostająca się z jamy ustnej wpuszczana do ucha ciecz.

3- Ciecze wydostające się ze skóry:

- a) Wypływająca krew, ropa lub żółtawa ciecz.
- b) Wydostająca się podczas ospy lub z jakiegokolwiek wrzodu żółtawa ciecz i krew, gdy rozprzestrzeni się na części ciała, które należy myć podczas *gusl*, np. krew leżąca z nosa, gdy wypłynie poza nos, a płynąca z uszu, gdy wydostanie się z otworów usznych.
- c) Krew lub żółta ciecz płynąca z wrzodu lub rany, gdy podczas wycierania wsiąknie w watę.
- d) Znajdująca się na myswaku lub wykałacze krew, gdy splami usta.

e) Ciecz, która podczas bólu lub choroby wydostaje się z ucha, pępka lub brodawki piersiowej.

f) Krew wyssana przez pijawkę, jeśli jest jej duża ilość.

4- Spanie: ablucja traci ważność, gdy się zaśnie, leżąc na boku lub podpierając się na łokciu, czy czymkolwiek innym.

5- Utrata przytomności, choroba umysłowa, epilepsja i znalezienie się pod wpływem alkoholu w takim stopniu, że chodząc, traci się równowagę, unieważniają ablucję.

6- W salacie: głośny śmiech unieważnia salat oraz ablucję. Nie unieważnia jednak ablucji dziecka. Uśmiech na twarzy nie unieważnia salatu, ani ablucji. Śmiech uznany jest za głośny, gdy znajdujący się obok, jest go w stanie usłyszeć. Jeśli samemu się nie słyszy, to uznaje się to za uśmiech.

7- Wzajemne pocieranie miejsc intymnych będących nago mężczyzny i kobiety, unieważnia ablucję zarówno u mężczyzn jak i kobiet.

Ten, kto wie, że dokonał ablucji, lecz później ma wątpliwości, czy ją stracił, uznaje, że ją posiada. Zaś ten, kto wie, że stracił ablucję, a ma wątpliwości, czy ją odnowił, powinien koniecznie ją ponownie wykonać.

Okoliczności, które nie unieważniają ablucji

Następujące okoliczności nie unieważniają ablucji:

- 1– Robaki wydostające się z jamy ustnej, uszu, ran skórnych.
- 2– Spluwanie flegmy.
- 3– Gdy ilość wymiotowanej krwi nie jest większa od śliny.
- 4– Gdy ilość płynącej z zębów krwi nie jest większa od śliny.
- 5– Pochodząca z głowy skrzepła krew, nawet jeśli będzie jej dużo.
- 6– Pochodząca z żołądka, płuc ilość krwi, która nie jest większa od pełnej jamy ustnej.
- 7– Wkraplana do ucha ciecz, jeśli wydostanie się z ucha lub nosa.
- 8– Wciągnięta przez nos rzecz, nawet jeśli zostanie wyciągnięta po wielu dniach.
- 9– Jeśli podczas gryzienia czegoś pokaże się na tym krew.
- 10– Jeśli nie odczuwa się bólu, gdy płyną łzy – obojętnie z jakiego powodu, czy od płaczu, cebuli, czy obecności gazów.
- 11– Karmienie przez kobietę dziecka piersią.
- 12– Pocenie się nawet w największym stopniu.
- 13– Ukąszenie przez owady jak muchy, komary, pchły, wszy. Nawet jeśli ssą dużo krwi.
- 14– Mała, nierozprzestrzeniająca się ilość krwi i wymiociny w ilości nie większej niż pełna jama ustna.
- 15– Sen, jeśli się nie upadnie, w przypadku cofnięcia się rzeczy, o którą się podpira.
- 16– Spanie podczas salatu.
- 17– Jeśli zaśnie się z głową opartą o ugięte kolana.
- 18– Spanie na siedząco, gdy ma się nogi złożone w jedną stronę.
- 19– Spanie na nieosiodłanym zwierzęciu, które idzie po równej nawierzchni lub pod górę.
- 20– Uśmiechanie się podczas salatu.
- 21– Śmiech podczas salatu, który tylko osobiście się słyszy nazywa się **Dahk**. **Dahk** unieważnia tylko salata.
- 22– Obcinanie włosów, brody, wąsów i paznokci.
- 23– Ablucja nie traci ważności, kiedy odpadnie strup od rany.

Ułatwienia w ablucji: mest i mesh na ranie

Słowo “mesh” oznacza ‘przecierać’. Istnieją dwa rodzaje *mesh*:

1– *Mesh* wykonywany na *mest*

Mest to nieprzemakalne obuwie, które okrywa tę część stopy, którą *fard* jest myć. Nie jest dozwolone używanie *mest*, które byłyby tak duże, że palce u stóp nie sięgałyby końca, a *mesh* robiłoby się na niewypełnionym miejscu. *Mest* muszą być tak solidne i dopasowane do nogi, aby nie zsunęły się z nogi po godzinnym marszu.

Dozwolone jest robienie *mesh* na skarpetach, których górna część i podeszwa pokryte są skórą, lub jeśli skórą pokryta jest tylko podeszwa. Wolno robić *mesh* również na twardych skarpetach, jednak podczas marszu nie powinny one spadać z nóg.

Mest zapobiegają unieważnieniu ablucji nóg. Po umyciu nóg dozwolone jest ubranie *mest* i zrobienie później ablucji.

Mesh robi się na górnej części *mest*. Nie wykonuje się *mesh* na dolnej części, tj. na podeszwie.

Aby wykonać *mesh* według sunny, należy pięcioma zwilżonymi palcami prawej ręki przetrzeć całą powierzchnię prawego *mest* od palców stóp do nogi. To samo wykonuje się lewą ręką na lewym *mest*. Nie dotyka się *mest* dłońią. *Fard* jest wykonanie *mesh* o szerokości i długości trzech palców.

Mimo że wolno robić *mesh* zewnętrzną stroną ręki, to robienie tego wewnętrzną stroną należy do sunny.

W miejsce *mesh* akceptuje się również zmoknięcie *mest* przez deszcz lub chodzenie po mokrej trawie.

Czas ważności *mesh* na *mest* wynosi 24 godziny dla osiadłego. Dla podróżującego jest to 3 dni i 3 noce, tj. 72 godziny. Czas ten rozpoczyna się nie od nałożenia *mest*, lecz od momentu, kiedy ablucja straci swoją ważność po nałożeniu *mest*. Kto nosi *mest*, jeśli wyruszy w podróż przed upłynięciem 24 godzin od utraty ablucji, może wykonywać na nich *mesh* przez 3 dni i 3 noce. Jeśli z podróżnika stanie się osiadłym, po 24 godzinach ściąga *mest* i wykonuje ablucję, myjąc nogi.

Nie jest dozwolone robić *mesh* na *mest*, które mają dziurę o wielkości trzech palców u stopy. Wolno robić na nich *mesh*, jeśli dziura jest mniejsza. Jeśli na jednym *mest* w kilku miejscach

znajdą się dziury, a w sumie ich wielkość wyniesie trzy palce, to nie będzie można robić na nich *mesh*. Jeśli na jednym i drugim *mest* widoczne są dziury o wielkości dwóch palców, albo na jednym *mest* o wielkości jednego palca, a na drugim o wielkości dwóch, to wolno będzie robić na nich *mesh*. Wielkość dziury w *mest*, na którym nie jest dozwolone robić *mesh*, nie równa się części, przez którą dostrzec można tylko trzy czubki palców, lecz takiej, przez którą widać całe trzy palce.

2– Mesh na ranie i opatrunku

Jeśli mycie rany, ropnia, pękniętej skóry albo zmywanie nałożonych na nie maści, zdejmowanie waty, gazy, plastrów, bandaży itp. miałyby zaszkodzić ranie, to wolno robić na niej *mesh*.

Kto posiada usprawiedliwienie, może robić ablucję, kiedy zechce. Z wykonaną ablucją może wykonywać tyle, ile zechce salatów *fard* i *nafile* oraz recytować Święty Koran. Kiedy jednak nadejdzie czas na salat, jego ablucja traci ważność. Za każdym razem po nadejściu czasu na salat powinien robić ablucję i do upłynięcia tego czasu może wykonywać każdy z *ibadet*.

Aby mieć powód do usprawiedliwienia, który unieważnia ablucję, musi być on stale obecny. Innymi słowy, usprawiedliwienie posiada ten, kogo ablucja nie utrzyma się nawet do wykonania salatu *fard* w obojętnie jakim czasie salatu. Usprawiedliwienie tego, kto je posiada, jeśli w późniejszym czasie salatu choć trochę stanie się widoczne, uznaje się za nadal obowiązujące.

GUSL (Całkowita ablucja)

Prawidłowe wykonanie salatu jest uzależnione od prawidłowego wykonania ablucji i *gusl*. Obowiązkiem każdego mężczyzny i każdej kobiety jest wykonanie *gusl*, gdy znajdują się w stanie *dżunub* i też u kobiet, gdy skończą się menstruacja oraz krwawienie poporodowe zwane *nifas*. Stan *dżunub* zachodzi po współżyciu i ejakulacji.

Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Ten, kto wstaje, aby wykonać *gusl*, zostanie obdarzony tyloma *sewab*, ile znajduje się na jego ciele włosów (tj. bardzo wieloma), zostanie wybaczone mu też tyle grzechów. Jego stopień w Raju zostanie podniesiony. *Sewab*, jakie otrzyma za zrobienie *gusl*, są lepsze od wszystkiego, co znajduje się na świecie. Allah Najwyższy powie do aniołów: (Spójrzcie na Mojego Sługę! Nie ociągając się, wstaje w nocy i wykonuje *gusl* z *dżunub*, myśląc o Moim nakazie. Bądźcie świadkami, że wybaczyłem Mu i obdarzyłem go łaską)”**.

W innym świętym hadisie powiadomiono: **“Gdy znajdziecie się w stanie nieczystości, wykonujcie szybko *gusl*, ponieważ ten, kto przebywa w stanie *dżunub*, gnębi anioły Kiramen Katibin”**. Imam Gazali (*rahmetullahi alejh*) powiedział: **“Ktoś we śnie rzekł do mnie: (Przez pewien czas przebywałem w stanie *dżunub*. Teraz nałożono na mnie koszulę z ognia. Nadal znajduję się w ogniu)”**. W jeszcze innym ze świętych hadisów głośzono: **“Anioły miłosierdzia nie wchodzą do domu, w którym znajdują się obrazy, psy i ludzie w stanie *dżunub*”**.

Każdy, kto wykonuje salat lub go nie wykonuje, jeśli spędzi jeden czas salatu w stanie *dżunub*, to dozna bardzo bolesnej kary. Jeśli nie można umyć się wodą, należy wykonać *tejemmum*. Ci, którzy znajdują się w stanie *dżunub*, nie mogą robić następujących czynności: 1– Nie mogą wykonywać salatu. 2– Nie mogą dotykać Świętego Koranu i ajetów. 3– Nie mogą robić *tawaf* wokół Kaaby. 4– Nie mogą wejść do meczetu.

Fard w gusl

W szkole hanefickiej w *gusl* istnieją 3 *fard*:

1– **Umyć jamę ustną:** Jeśli w jamie ustnej pozostanie niezmoczone miejsce, choćby było wielkości czubka igły lub nie zostanie zmoczona powierzchnia zęba, lub znajdująca się w nim dziura, to *gusl* nie zostanie zaliczony.

2– **Wyplukać nos:** *Gusl* nie będzie ważny, jeśli woda nie przedostanie się przez brud w nosie albo przez przeżuty chleb pozostały w jamie ustnej. W szkole hanbelickiej w ablucji i w *gusl* do *fard* należy wyplukanie nosa i jamy ustnej. W szkole szafi'ickiej w *gusl* do *fard* należy złożenie intencji.

3– **Umyć każde miejsce na ciele.** Do *fard* należy umycie: wnętrza pępka, wąsów, brwi, brody, skóry znajdującej się pod nimi oraz włosów na głowie. Jeśli na paznokciach, wargach, powiekach, czy też jakimkolwiek miejscu na ciele znajdzie się substancja nieprzepuszczająca wody (np. na paznokciach znajdzie się lakier), to *gusl* nie zostanie zaliczony.

Sunny w gusl

1– Najpierw umyć ręce.

2– Umyć miejsca intymne.

3– Oczyszczyć całe ciało z nieczystości.

4– Przed *gusl* wykonać ablucję; myjąc twarz, złożyć intencję *gusl*. W szkole szafi'ickiej intencja należy do *fard*.

5– Umyć całe ciało, pocierając je trzykrotnie.

6– Umyć obie stopy po umyciu całego ciała.

Jak się pobiera gusl?

1– Należy umyć obie ręce i miejsca intymne (nawet jeśli są czyste), a także miejsca na ciele, które zostały zanieczyszczone.

2– Należy wykonać ablucję. Myjąc twarz, należy złożyć intencję *gusl*. Jeśli pod stopami nie zbiera się woda, należy umyć również stopy.

3– Całe ciało należy trzykrotnie polać wodą. Najpierw trzykrotnie głowę, później trzykrotnie prawy i lewy bark. Za każdym polaniem miejsce to musi całkowicie zmoknąć. Polewając za pierwszym razem, należy pocierać ciało.

Jeśli woda lana na jedną część ciała popłynie na inną, to tamto miejsce staje się czyste, ponieważ w gusl całe ciało liczy się jako jedna część. Podczas ablucji, jeśli woda lana na jedną część ciała, zmoczy inną, to nie uznaje się jej za umytą. Po zrobieniu gusl wykonanie dodatkowo ablucji należy do *mekruh*. Jednak jeśli podczas *gusl* unieważniło się ablucję, to należy wykonać ją ponownie.

WYJAŚNIENIE:

Dla tych, którzy mają zaplombowane i zalakowane zęby

Według szkoły hanefickiej, jeśli do szpar pomiędzy zębami i dziur w zębach nie dotrze woda, to *gusl* nie zostanie wykonany. Stąd też, jeśli zalakuje się, czy zaplombuje zęby, to *gusl* nie będzie należał do *sahih* [zaliczonych]. Nie pozbędzie się stanu *dżunub*. Według wszystkich uczonych szkoły hanefickiej *gusl* nie będzie ważny, jeśli woda nie dotrze do miejsca pod plombami zrobionymi ze złota, srebra i innych substancji.

W przypisach Tahtawiego **“Merakil-felah”** na 96 str. i w ich tłumaczeniu pt. **“Ni'met-i Islam”** napisane jest: “Nie istnieją przeciwwskazania, aby hanefita, który, nie mogąc wykonać jakiegoś czynu według swojej szkoły, nie mógł stosować się do szkoły szafi'ickiej, by móc go wykonać”. Książki pt. **“Bahr-ür-raik”** i **“Nehr-ül-faik”** również informują o tym samym. Jednak czyniąc to, musi przestrzegać wymagań tej szkoły prawa islamskiego. Jeśli nie skłania go do tego przymus, trudność i jeśli nie będzie przestrzegał warunków szkoły, do której się stosuje, to będzie gromadzić ułatwienia, co nazywa się *muleffik*, a to z kolei nie jest dozwolone.

Jeśli ktoś według swojej szkoły nie jest w stanie wykonać czynności, która jest obowiązkiem, to żeby móc ją wykonać, powinien stosować się do innej szkoły. Robiąc to, powinien jednak przestrzegać warunków szkoły, do której się stosuje. Ten, kto należy do szkoły hanefickiej i ma zaplombowane bądź zalakowane zęby, aby zastosował szkołę malicką (lub szafi'icką) wystarczy, że – składając intencję do ablucji, *gusl* czy salatu – będzie pamiętał, że stosuje szkołę prawa islamskiego Imama Malika (lub Szafi'iego). *Gusl* kogoś, kto przed jego rozpoczęciem powie w sercu: **“Złożyłem intencję wykonania *gusl* i stosowania się do szkoły malickiej (lub szafi'ickiej)”**, będzie *sahih*. Hanefita, który w jamie ustnej posiada plomby,

jeśli złoży taką intencję, to jego *gusl* zostanie zaliczony. Uratuje się od stanu *dżunub* i będzie czysty. Gdy będzie stosował się do szkoły malikickiej (lub szafi'ickiej), jego ablucja i salat będą *sahih*. Może być również imamem dla tych, którzy nie posiadają plomb.

Ten, kto stosuje się do szkoły szafi'ickiej, musi recytować za imamem Surę Fatiha, wykonać ablucję, jeśli dotknie wewnętrzną częścią dłoni swoich miejsc intymnych lub kogoś innego, lub jeśli zetknie się ze skórą kobiet innych niż osiemnaście wiecznie mu zakazanych do poślubienia, [musi] złożyć intencję do ablucji i unikać najmniejszych ilości nieczystości. Podczas trzymania Świętego Koranu, musi również posiadać ablucję zrobioną według szkoły szafi'ickiej. Podróżnik należący do hanefitów, stosując się do szkoły szafi'ickiej, łącząc salat południowy z popołudniowym oraz wieczorny z nocnym i opóźniając je, musi posiadać ablucję zrobioną według szkoły szafi'ickiej, aby móc wykonać te salaty razem.

Menstruacja i stan *nifas* u kobiet

Istnieje dwanaście rodzajów *gusl*, spośród których pięć należy do *fard*. Wśród nich dwa dotyczą kobiet, u których skończyły się menstruacja i krwawienie poporodowe.

Ibni Abidin w dziele pt. "**Menhel-ül-vâridîn**" napisał: "Każdy muzułmanin i każda muzułmanka mają obowiązek poznać wiedzę religijną *ilmihal*. Obowiązkiem każdej muzułmanki jest poznanie informacji dotyczących menstruacji i krwawienia poporodowego. Każdy muzułmanin powinien poznać je również, gdy będzie się żenił. Gdy się ożeni, powinien przekazać tę wiedzę swojej żonie".

Hajz [menstruacja] nazywa się krwawienie z dróg rodnych zdrowej dziewczyny, która skończyła ósmy rok i weszła w dziewiąty rok życia lub kobiety, której krwawienie trwa przynajmniej trzy dni i występuje piętnaście dni po ostatniej minucie menstruacji. Krwią *hajz* nazywa się wszystkie upławy menstruacyjne, których kolor jest inny od białego i mętny. Rozpoczęcie miesiączkowania jest wejściem dziewczyny w okres dojrzewania. Uznawana jest za kobietę i staje się odpowiedzialna wobec nakazów i zakazów religijnych. Okresem menstruacji nazywa się liczbę dni rozpoczynających się od momentu zauważenia krwi aż do zakończenia krwawienia. Okres ten trwa

przynajmniej trzy a najwięcej dziesięć dni. Każda kobieta powinna znać liczbę dni i godzinę swojej menstruacji. Obowiązkiem matki lub jeśli nie ma matki, to babci, sióstr, ciotek jest przekazanie informacji na temat menstruacji dziewczynie, która ukończyła ósmy rok życia.

Nifas oznacza krwawienie poporodowe. Nie da się ustalić najkrótszego czasu trwania tego krwawienia. Kiedy się skończy, to należy natychmiast wykonać gusl. Krwawienie poporodowe trwa najdłużej czterdzieści dni. Jeśli minie czterdzieści dni, a krwawienie trwa dalej, to kobieta powinna wykonać gusl i rozpocząć wykonywanie salatu. Krew, która pojawia się po czterdziestym dniu, jest *istihaza* (jest usprawiedliwiona).

Istihaza to krwawienie, które trwa mniej niż trzy dni, tj. mniej niż siedemdziesiąt dwie godziny, jeśli nawet do minięcia tego czasu pozostanie pięć minut oraz krwawienie nowo miesiączkującej dziewczyny, które trwa dłużej niż dziesięć dni, oraz krwawienie od dłuższego czasu miesiączkujących kobiet, które trwa dłużej niż okres menstruacji; krwawienie, które trwa więcej niż dziesięć dni; krwawienie kobiet, które są w ciąży, które ukończyły pięćdziesiąty piąty rok życia i dziewczyn, które nie ukończyły dziewiątego roku. Krew ta jest oznaką choroby. Krwawienie, które trwa dłuższy czas, jest niebezpieczne dla zdrowia, dlatego też, gdy wystąpi, należy udać się do lekarza.

Sytuacja kobiety w okresie *istihaza* jest jak sytuacja kogoś, komu często krwawi nos. W tym okresie wolno kobiecie wykonywać salat i pościć.

Kobiecie podczas menstruacji i krwawienia poporodowego nie wolno: wykonywać salatu, pościć, wykonywać *sedźde tilawet* i *sedźde szukur*, dotykać Świętego Koranu, wchodzić do meczetu i wykonywać *tawaf* wokół Kaaby, a także współżyć. Kobieta musi poinformować o rozpoczęciu menstruacji swego męża. Szlachetny Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Kobieta, która ukrywa przed swym mężem rozpoczęcie i koniec menstruacji, będzie przeklęta”**. Gdy menstruacja i krwawienie poporodowe się skończą, to do *fard* należy natychmiast zrobić *gusl*. Taki jest nakaz Allaha Najwyższego.

Powodem stracenia *nikah*, tj. powodem rozwodu jest wiele słów. Jak [muzułmanin] boi się stracenia wiary, tak powinien bardzo się bać stracić *nikah*.

TEJEMMUM

Tejemmum oznacza oczyszczenie się ziemią. Gdy nie znajdzie się wody do wykonania ablucji lub *gusl*, bądź w przypadku, kiedy ma się dostęp do wody, jednak znajduje się w takiej sytuacji, że nie można z niej skorzystać, wykonuje się *tejemmum*, używając czystej ziemi, piasku, wapna albo czystej substancji z ziemi, takiej jak kamienie. W szkole hanefickiej *tejemmum* można wykonać przed rozpoczęciem się pory salatu, w pozostałych trzech szkołach nie jest to jednak dozwolone.

Tejemmum jest ułatwieniem w ablucji i *gusl*. W islamie robienie *tejemmum* za pomocą piasku, jest jak oczyszczenie się wodą. Islam jasno informuje, że z wielu rodzajów nieczystości można się oczyścić, używając piasku.

Główne okoliczności wymagające wykonanie *tejemmum*:

1– Niemożność znalezienia wody do wykonania ablucji i *gusl*.
(W mieście zawsze *fard* jest szukanie wody).

2– Choroba, która stanowi przeszkodę w korzystaniu z wody; niebezpieczeństwo utraty życia z zimna lub rozchorowania się po użyciu wody.

3– Gdy w pobliżu wody znajduje się wróg, drapieżne lub jadowite zwierzę.

4– Podczas pobytu w więzieniu, niemożność korzystania z wody.

5– Znalezienie się w obliczu śmierci.

6– Bycie w podróży i poza wodą do picia nieposiadanie jej więcej.

7– Niemożność wydobycia wody ze studni.

Fard w tejemmum

Tejemmum ma trzy *fard*:

1– Złożyć intencję.

2– Wewnętrzną część obu dłoni wytrzeć o czystą ziemię i przetrzeć nimi całą twarz.

3– Uderzyć dłońmi o czystą ziemię i przetrzeć najpierw prawe, później lewe przedramię razem z łokciami.

Niektórzy uczeni powiedzieli, że *tejemmum* ma dwa *fard*. Drugi i trzeci *fard* uznali za jeden. Obie definicje są poprawne.

Sunny w tejemmmum

- 1– Rozpocząć z *besmele*.
- 2– Położyć wewnętrzną część dłoni na ziemi.
- 3– Trzymając dłonie na ziemi, przesuwając je do przodu i tyłu.
- 4– Jeśli na dłoni znajdzie się ziemia, uderzać o siebie oba kciukami do momentu opadnięcia piasku.
- 5– Położywszy ręce na ziemi, mieć rozsunięte palce.
- 6– Dokonać *mesh* najpierw twarzy, następnie prawego przedramienia, a później lewego.
- 7– Wykonać *tejemmmum* tak szybko jak ablucję.
- 8– Nie pozostawić na twarzy i przedramionach nieprzetartego miejsca.
- 9– Przed zrobieniem *tejemmmum* szukać wody w miejscu, w którym można się jej spodziewać.
- 10– Uderzając rękami o ziemię, położyć je z siłą.
- 11– Wykonać *mesh* w wytłumaczony powyżej sposób.
- 12– Przetrzeć miejsca między palcami, a robiąc to, poruszać pierścieniem.

Okoliczności, na które należy uważać, robiąc tejemmmum

1– Jeśli ten, kto nie posiada ablucji, wykona *tejemmmum*, aby pokazać je uczniom, to nie będzie mógł wykonać salatu w tym stanie.

2– Aby móc wykonać salat z *tejemmmum*, nie wystarczy tylko złożenie intencji wykonania *tejemmmum*. Należy złożyć również intencję wykonania *tejemmmum* dla salatu.

3– Z tego samego piasku *tejemmmum* może zrobić kilka osób. Ponieważ piasek itp., które używa się do wykonania *tejemmmum*, nie stają się *mustamel* [zużyte]. *Mustamel* staje się tylko opadający z rąk i twarzy pył.

4– Według szkoły szafi'ickiej i hanbelickiej *tejemmmum* wykonuje się tylko piaskiem. Według pozostałych szkół *tejemmmum* można wykonać każdą czystą rzeczą pochodzenia ziemnego, na której nie znajdzie się nawet pył. Wyjątek stanowi jedynie to, co przez spalenie staje się popiołem i rzeczy, które

pod wpływem wysokiej temperatury ulegają topnieniu. Stąd do *tejemmum* nie można użyć: drewna, trawy, żelaza, mosiądzu, muru otynkowanego farbą olejną, miedzi, złota i szkła. Można użyć piasek, nie wolno natomiast pereł i koralów. Wolno też użyć umyty wapnem i gipsem marmur, cement, niepokryty emalią fajans i porcelanowe naczynia. Kiedy ma się tylko dostęp do błota, można nim zrobić *tejemmum*, jeśli wchodząca w jego skład woda stanowi mniej niż połowę.

5– Z jednym *tejemmum* wolno wykonać różne salaty.

6– Kiedy podróżnikowi po zobaczeniu specyficznych oznak lub otrzymaniu informacji od zdrowego umysłowo, dorosłego muzułmanina, który jest prawy, wyda się, że znajdzie wodę w odległości nie większej niż dwa kilometry, to *fard* jest dla niego, idąc dwieście metrów w każdą stronę, szukanie samemu wody lub wysłanie kogoś. Jeśli jego przypuszczenia będą wątpliwe, to nie musi szukać wody.

7– Jeśli ktoś, nie spytawszy o wodę, zrobi *tejemmum* i wykona salat, to gdy muzułmanin, który jest prawy, poinformuje go o obecnej wodzie, wykonać będzie musiał ablucję i powtórzyć salat.

8– Wolno wykonać salat po zrobieniu *tejemmum*, kiedy woda znajduje się w odległości większej niż dwa kilometry.

9– Dozwolone jest wykonanie salatu z *tejemmum*, kiedy, nie będąc w mieście lub wsi, zapomni się o znajdującej się między rzeczami wodzie.

10– Kto wykonał salat z *tejemmum*, sądząc, że skończyła się mu woda, jeśli po wykonaniu salatu ją zobaczy, to musi wykonać ponownie ten salat.

11– *Wadžib* jest dla podróżnika, aby prosił o wodę ludzi, w pobliżu których się znajduje. Jeśli nie dadzą mu wody, to powinien wykonać salat z *tejemmum*. Jeśli jego znajomy zechce sprzedać mu wodę po normalnej cenie, to podróżnik, który posiada więcej pieniędzy, musi ją kupić. Jeśli jej właściciel zechce sprzedać ją po zawyżonej cenie, dozwolone jest wykonanie salatu z *tejemmum*. Jeśli nie będzie miał więcej pieniędzy, żeby kupić wodę po normalnej cenie, to powinien wykonać *tejemmum*.

12– Na pustyni i przy drogach można zrobić *tejemmum*, mimo obecności pozostawianej tam wody do picia.

13– W przypadku obecności małej ilości wody ten, kto znajduje się w stanie *dżunub*, powinien umyć się nią przed kobietą w okresie menstruacji, przed tym, kto nie znajduje się w stanie ablucji i przed umarłym. Właściciel wody myje się przed wszystkimi. Kiedy woda zostanie zebrana od różnych właścicieli, najpierw myje się nią zmarłego.

14– Kto znajduje się w stanie *dżunub*, jeśli po wykonaniu *tejemmum* straci ablucję, to nie znajdzie się ponownie w stanie *dżunub*. Jeśli ma mało wody, to powinien zrobić tylko ablucję.

15– Jeśli więcej niż połowa powierzchni ciała kogoś, kto znajduje się w stanie *dżunub*, pokryta jest ranami, ospą, szkarlatyną, to wykonać może on *tejemmum*. Jeśli większa część skóry będzie zdrowa, a nie mocząc chorych miejsc, będzie się w stanie umyć, to wykonuje się *gusl*. Jeśli niemożliwe będzie umycie się bez pomoczenia ran, to można również wykonać *tejemmum*.

Jak się robi *tejemmum*?

1– Najpierw składa się intencję oczyszczenia się z *dżunub* lub pobrania ablucji. Aby móc wykonać *salat* z *tejemmum*, nie wystarczy tylko złożenie intencji *tejemmum*. Należy złożyć intencję, określając akt czci, np. *tejemmum* dla *salatu dżenaze, sedźde tilawet*, ablucji, *gusl*.

Składając intencję dla *tejemmum*, nie ma potrzeby wypowiedzenia jej osobno dla ablucji i *gusl*. Składając intencję dla ablucji, jest się też oczyszczonym z *dżunub*. Z *tejemmum* zrobionym w intencji oczyszczenia z *dżunub* można robić *salat*. Nie potrzeba robić drugi raz *tejemmum* do ablucji.

2– Podwinąwszy rękawy powyżej łokci, wewnętrzną część obu dłoni wyciera się w czystą ziemię, kamienie, mur z ziemi lub mur otynkowany wapnem. Następnie, łącząc przynajmniej trzy palce, obiema dłońmi wykonuje się *mesh* na twarzy, tzn. przeciera się ją dłońmi. Jeśli dłoń nie zetknie się z miejscem na twarzy wielkości czubka igły, *tejemmum* nie zostanie zaliczone.

Aby dokładnie wykonać *mesh* na twarzy, należy położyć otwarte dłonie na części włosów, mając złączone ze sobą cztery palce i połączone obie dłonie w miejscu końca dwóch środkowych palców i tak powoli opuszczać je w kierunku podbródka. Trzymając palce w pozycji poziomej, należy dokładnie wytrzeć

czoło, powieki, obie części nosa, powierzchnię warg i część twarzową podbródka. W międzyczasie należy przetrzeć wewnętrzną częścią dłoni policzki.

3– Obie ręce wciera się ponownie w ziemię i uderzając o siebie, otrząsa je z piasku. Następnie wyciera się wewnętrzną częścią palców dolną część prawej ręki, od czubków palców aż do łokcia, później wewnętrzną częścią lewej ręki wyciera się od łokcia do dłoni i wewnętrzną częścią kciuka wyciera się kciuk prawej ręki. Należy zdjąć pierścionek. Następnie, ponownie w ten sposób, prawą ręką wyciera się lewą rękę. Wewnętrzną część dłoni należy wytrzeć o ziemię. Piasek i ziemia nie muszą pozostawać na rękach.

Tejemmum dla ablucji i *gusl* wykonuje się tak samo.

Okoliczności unieważniające tejemmum

Tejemmum traci swoją ważność, kiedy minie powód korzystania z *tejemmum*, gdy zostanie znaleziona woda, a także, gdy wystąpią okoliczności, które przyczyniają się do unieważnienia ablucji i *gusl*.

Korzyści z ablucji, gusl i tejemmum

Wykonywane jako *ibadet* oba rodzaje oczyszczenia zapewniają wiele korzyści dla naszego zdrowia. Oprócz korzyści dla organizmu zapewniają również wiele korzyści dla zdrowia duszy. Niektóre ze stwierdzonych korzyści to:

1– W codziennym życiu nie ma miejsca, którego nasze ręce by nie dotknęły i nie mielibyśmy styczności z bakteriami. Robienie ablucji, myjąc ręce, twarz i stopy, jest najlepszym rodzajem samoobrony przed chorobami i zapaleniem skóry. Niektóre z bakterii i pasożytów dostają się do organizmu również drogą skórną.

2– Płuczac nos, który pełni funkcję ochronną systemu oddechowego, zapobiega się dostawaniu do organizmu stosów kurzu i bakterii.

3– Mycie twarzy wzmacnia skórę, zmniejsza ból głowy oraz zmęczenie. Pobudza żyły oraz nerwy. Z tego powodu też ci, którzy regularnie wykonują ablucję, mimo nawet podeszłego wieku nie tracą urody na swoich twarzach.

4– Okoliczności wpływające na znalezienie się w stanie

dżunub przyczyniają się do zwiększonego wykorzystywania energii, do przyspieszenia bicia serca, krążenia krwi oraz oddechu. Ciało po nadmiernej pracy odczuwa zmęczenie, wyczerpanie, odrętwienie i na ogół wolniej reaguje podczas zajęć umysłowych. Po wykonaniu *gusl* ciało odzyskuje dawną żywotność. Regularne mycie ciała w określonych odstępach czasu ma niezwykle ważne znaczenie z punktu widzenia medycyny zapobiegawczej.

5- W naszym ciele w normalnym stanie panuje statyczna równowaga elektryczna. Zdrowie ciała jest blisko związane z tą równowagą elektryczną. Równowagę tę zakłócają: napięcia psychologiczne, warunki klimatyczne, ubrania, miejsce zamieszkania i pracy oraz okoliczności wymagające zrobienie *gusl*. W przypadku podenerwowania to napięcie elektryczne wzrasta czterokrotnie, a w przypadku okoliczności wymagających zrobienie *gusl* dwunastokrotnie. Na specjalnych fotografiach zrobionych po naświetleniu zewnętrznej części skóry promieniami czerwonymi stwierdzono, że ciało po współżyciu płciowym zostało pokryte na całej powierzchni zwiększoną statyczną warstwą elektryczną. Warstwa ta stanowi przeszkodę w wymianie tlenu, jak i przyczynia się do niszczenia i marszczenia się skóry. Aby temu zapobiec, należy dokładnie umyć całe ciało, nie pomijając nawet miejsca wielkości czubka igły. W ten sposób cząsteczki wody, wpływając na obniżenie negatywnego napięcia elektrycznego, pokrywają ciało i przywracają je do normy. Dlatego też *gusl* z punktu widzenia medycyny to nieodzowny aspekt higieny.

6- Ablucja i *gusl* wpływają również pozytywnie na system krążenia. Zapobiegają stwardnieniu i zwężaniu się żył. Podczas robienia ablucji zachodzi również pewne pobudzenie. Myjąc najważniejsze ośrodki systemu limfatycznego, tj. tylną część nosa i migdały, pobudza się je. Oprócz tego mycie szyi oraz jej okolic również wpływa na system limfatyczny. Dzięki ablucji i *gusl*, które ułatwiają krążenie limfy w organizmie, komórki układu odpornościowego, zwane limfocytami, chronią ciało przed szkodliwymi elementami oraz zwiększają odporność organizmu.

7- *Tejemmum* robione w przypadku nie znalezienia wody również w dużym stopniu neutralizuje panującą w ciele elektryczność statyczną.

2. OCZYSZCZENIE Z *NEDŹASET*

Na ciele, na ubraniu oraz na miejscu, gdzie wykonywany będzie salat, nie mogą znaleźć się nieczystości. Chustkę, nakrycie głowy, turban, *mest*, skarpety zalicza się też do ubrania. Zwisającą z szyi część szala, ponieważ ta porusza się wraz z osobą wykonującą salat, zalicza się także do ubrania i jeśli nie będzie czysta, to salat nie zostanie zaakceptowany. Jeśli rozłożony dywanik do salatu będzie czysty w miejscach, gdzie się stoi i kładzie głowę, jednak w innych miejscach będzie zanieczyszczony, to salat zostanie zaakceptowany, ponieważ dywanik – w przeciwieństwie do szala – nie przylega do ciała. Nie jest jednak dozwolone wykonywanie salatu, trzymając w kieszeni zamkniętą butelkę z moczem, gdyż butelka nie jest miejscem, z którego pochodzi mocz. (Z tego wynika, że nie jest dozwolone wykonywanie salatu, mając w kieszeni zamkniętą wodę kolońską, spirytus, butelkę z jodyną, w zamkniętym pudełku zakrwawioną chusteczkę i zanieczyszczony materiał). Miejsce, na którym stoją obie nogi i gdzie kładzie się głowę podczas *sedźde*, powinno być czyste. Zostanie przyjęty salat robiony na materiale, szkle, ceracie, które przykrywają *nedżaset*. Jeśli podczas *sedźde* ubranie dotknie suchego *nedżaset*, to nie szkodzi to salatowi.

Jeśli na skórze, ubraniu i miejscu, w którym wykonywany będzie salat, znajduje się ciężka nieczystość **ciężaru jednego dirhema** lub mniejsza, to salat zostanie zaakceptowany, jednak jeśli równa jest jednemu dirhemowi, to będzie to *tahrimekruh* i oczyszczenie z nieczystości należeć będzie do *wadżib*. Jeśli ilość nieczystości jest większa od jednego dirhema, to oczyszczenie będzie *fard*. Jeśli jest mniejsza, to oczyszczenie będzie *sunną*. Oczyszczyć zanieczyszczone miejsce z kropli wina jest również *fard*. Według Imamejn^[1] i pozostałych trzech szkół do *fard* należy umycie ciężkiego *nedżaset* nawet, jeśli obecna jest

[1] *Imamejn* — dwóch imamów. Przydomek dwóch imamów, tj. uczniów Imam a'zama Ebu Hanify, czyli Imama Ebu Jusufa i Imama Muhammeda. Obaj są *mudźtehid* w mezheb.

jego drobna ilość. Ilość *nedżaset* mierzy się nie w czasie zabrudzenia, lecz w czasie przystępowania do salatu.

Ciężar dirhema stałych *nedżaset* wynosi jeden miskal, tzn. cztery gramy i osiemdziesiąt miligramów (4.80g), a ilość płynnych *nedżaset* jest jak powierzchnia wody, która utrzymuje się w otwartej dłoni. Jeśli stałe *nedżaset* lżejsze niż jeden miskal rozprzestrzeni się na powierzchni ubrania większej niż dłoń, to nie będzie stanowić to przeszkody w salacie.

Nedżaset dzieli się na dwa rodzaje:

1. Ciężki *nedżaset*: Wszystko, co wymaga dokonania ablucji, bądź *gusl*, gdy wydostanie się z człowieka; mięso, odchody, mocz zwierząt, których mięsa się nie je (z wyjątkiem nietoperza) oraz ich potomstwa; krew człowieka oraz wszystkich zwierząt; alkohol; wieprzowina; odchody ptactwa domowego, zwierząt pociągowych, owiec, kóz.

2. Lekki *nedżaset*: Gdy jedna czwarta którejś części ciała lub ubrania zanieczyszczona jest lekkim *nedżaset*, to nie jest to przeszkodą w salacie. Uryna jadalnych czworonożnych zwierząt oraz odchody ptaków, których się nie je, jest lekkim *nedżaset*. Odchody jadalnych ptaków, jak gołębie i wróble są (kanonicznie) czyste.

Anyżówka i spirytus są ciężkim *nedżaset* i ich picie, jak picie wina, jest zakazane. Przystępując do salatu, należy oczyścić ubranie i skórę z krwi, spirytusu i alkoholu. Przez wyschnięcie lub wyparowanie *nedżaset*, nie stają się one czyste. Jeśli trzyma się je w butelce czy innych podobnych pojemnikach schowanych w kieszeni, to należy je wyciągnąć. *Nedżaset* oczyszcza się każdego rodzaju czystą wodą, wodą używaną do ablucji i *gusl*, płynami takimi jak ocet i woda różana. Woda użyta w ablucji i *gusl* nazywana jest wodą ***mustamel***. Ta woda jest czysta. Można nią czyścić *nedżaset*. Jednak nie oczyszcza się nią z *hades*, tj. nie robi się nią ablucji i *gusl*.

Istindża

Oczyszczanie przednich i tylnych miejsc intymnych po wydostaniu się z nich *nedżaset* [nieczystości] nazywa się *istindża*. *Istindża* jest sunną *muekkede*, tzn. sunną jest, aby mężczyzna i kobieta po skorzystaniu z toalety oczyścili swoje przednie lub tylne miejsca intymne, używając kamieni lub wody tak, aby nie

pozostało na nich nic z nieczystości. Jeśli jednak ktoś nie będzie w stanie wykonać *istindża* wodą, nie odsłaniając swych miejsc awret przy innych, to rezygnuje z oczyszczania się wodą, jeśli nawet zabrudzi się dużą ilością nieczystości. Nie odsłania miejsc awret i wykonuje salat w takim stanie. Jeśli je odsłoni, to popełni grzech. Jeśli znajdzie odosobnione miejsce, to musi tam zrobić *istindża* wodą i przekazać ten salat, **ponieważ w przypadku, gdy wykonanie jednego nakazu przyczynia się do popełnienia haram, to należy pominąć (lub odwlec) ten nakaz, aby nie popełnić haram.**

Tahrimen mekruh jest robienie *istindża* kośćmi, jedzeniem, nawozem, cegłami, kawałkami garnka, szkła, węglem, karmą dla zwierząt, mieniem innych, kosztownymi rzeczami jak jedwab, rzeczami wyrzuconymi z meczetu, wodą Zemzem, liśćmi oraz papierem. Dozwolone jest robić *istindża* gazetą, która nie zawiera poważanych imion czy tekstu mającego związek z religią. Nie wolno jednak robić *istindża* papierem zawierającym islamskie litery [tj. arabskie]. *Mekruh* jest załatwiać się na stojąco, nago lub będąc zwróconym przodem lub tyłem w stronę *kyble*. Nie wolno wykonywać *gusl* w miejscu, w którym zbiera się mocz. Nie jest dozwolone oddawanie moczu w miejscu, w którym wykonuje się *gusl*. Dozwolone to jest, gdy mocz nie gromadzi się tam i spływa stamtąd. Woda używana do *istindża* staje się *nedżis* (nieczysta). Nie należy rozpryskiwać jej na ubranie. Stąd, robiąc *istindża*, należy odsłonić swoje miejsca intymne w odosobnionym miejscu. Nie wolno robić *istindża*, wkładając rękę do bielizny przed umywalką i myć tak swoje części ciała, stykając je z wodą w dłoni. Woda w dłoni, gdy zetknie się z kroplami moczu, stanie się nieczysta i zanieczyści bieliznę, na którą spadnie. Jeśli w sumie wielkość miejsca, na które spadnie, wyniesie więcej niż szerokość dłoni, to salat nie zostanie zaakceptowany.

Istibra

Do *wadżib* u mężczyzn należy zrobienie ***istibra***, chodząc, kaszląc lub leżąc na lewym boku tzn. nie powinno się pozostawić w przewodzie moczowym żadnej kropli moczu. Nie powinno się robić ablucji, nie będąc pewnym, że nie pozostała w nim żadna kropla moczu. Jedna kropla, wydostawszy się, unieważnia ablucję oraz zanieczyszcza bieliznę. Jeśli na bieliznę wydostanie

się mniej moczu niż ilość płynu utrzymującego się na powierzchni dłoni, to w tej bieliźnie wykonywać salat jest *mekruh*. Jeśli wycieknie więcej, to salat nie zostanie zaakceptowany. Ci, którzy mają trudności z robieniem *istibra*, powinni umieszczać kawałek zwiniętej waty wielkości ziarenka jęczmienia w otworze przewodu moczowego. Wata wchłonie wydostający się mocz, zapobiegnie unieważnieniu ablucji i zanieczyszczeniu bielizny. Jednak koniec waty nie powinien wydostawać się na zewnątrz.

3. SETR-I AWRET

(Miejsca awret i zakrywanie się kobiet)

Miejscami awret nazywa się części ciała, których nie należy odsłaniać czy pokazywać innym oraz na które inni nie powinni patrzeć. Tymi zakazanymi miejscami u mężczyzn są miejsca od pępka do poniżej kolan. Kolana również należą do *awret*. Jeśli miejsce to będzie odsłonięte w czasie salatu, to nie zostanie on zaakceptowany. Wykonując salat, sunną jest, aby mężczyźni okrywali inne części ciała (ramiona, głowę) i stopy (zakładając skarpetki). W przypadku, gdy będą one odsłonięte, to salat będzie *mekruh*.

U kobiet, według czterech szkół, do miejsc *awret* należą wszystkie miejsca poza dłońmi i twarzą, przedramiona, włosy, stopy również należą do *awret*. Z tego względu kobiety nazywa się **Awret**. Zastonięcie tych miejsc należy do *fard*. Jeśli jedna czwarta jakiegokolwiek miejsca *awret* zostanie odsłonięta w czasie jednego *ruknu*, to salat będzie nieważny. Jeśli odkryte zostanie mniej, to salat nie zostanie unieważniony, jednak stanie się *mekruh*. Jeśli materiał jest na tyle cienki, że widoczny jest kształt ciała albo jego kolor, to traktuje się to, jakby go w ogóle nie było.

Obowiązkiem kobiet, poza salatem, gdy są same, jest zakrywanie części ciała między pępkiem a kolanami; do *wadżib* należy okrywanie pleców i brzucha, a okrywanie innych części ciała zaliczane jest do *edeb*.

Mężczyźnie, który jest pewien, że nie odczuje pożądania, patrząc na jedną z osiemnastu kobiet, które są mu wiecznie zakazane poślubić, dozwolone jest patrzeć na jej głowę, twarz, szyję, ręce, część nóg poniżej kolan. Nie jest jednak dozwolone patrzeć na jej piersi, pachy, uda, kolana i plecy.

Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: **“Oczy tego, który patrzy z pożądaniem na obcą kobietę, zostaną wypełnione ogniem i wrzucony zostanie do Piekła. Ramiona tego, kto podaje rękę obcym kobietom, zostaną obwiązane wokół jego szyi, a następnie zostanie wysłany do Piekła. Ci, którzy rozmawiają z pożądaniem z obcymi kobietami bez potrzeby, to**

pozostaną w Piekle tysięcy lat za każde słowo”. Inny ze świętych hadisów głosi: **“Patrzeć na żonę sąsiada lub przyjaciela jest dziesięciokrotnie większym grzechem niż patrzeć na obcą kobietę. Patrzeć na zamężne kobiety jest tysiącrotnie większym grzechem niż patrzeć na dziewczyny. Podobnie jest i z cudzołóstwem”**.

Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“O Ali! Nie odślaniaj swoich ud, nie patrz też na uda zmarłych, ani żywych, na niczyje!”**.

W jeszcze innym świętym hadisie głosi: **“Nie odślaniajcie swoich miejsc awret, ponieważ obok was znajdują się ci, którzy nie opuszczają was ani na chwilę. Odczuwajcie przed nimi wstyd i okażcie im szacunek”**. (Są to aniołowie Hafaza).

Ponownie święte hadisy głoszą: **“Zasłaniajcie swoje miejsca awret. Nie pokazujcie ich nikomu poza swoimi żonami i brankami. Czujcie wstyd przed Allahem Najwyższym też, gdy jesteście sami!”**.

“Niech Allah przeklnie mężczyzn, którzy upodabniają się do kobiet i kobiety upodabniające się do mężczyzn!”.

“Jeśli ktoś, ujrawszy dziewczynę, natychmiast odwróci od niej wzrok, Allah Najwyższy obdarzy go *sewab* nowego aktu czci, którego smak odczuje natychmiast”.

“Niech Allah przeklnie tego, kto odślania swoje miejsca awret i patrzy na miejsca awret innych!”.

“Kto upodabnia się do jakiegoś plemienia, staje się jednym z nich”. To znaczy, że ten, kto upodabnia swój charakter, czynności albo ubrania do innych, staje się jednym z nich. Ci, którzy podążają za modą, zwyczajami niewierzących i nazywają to, co jest zakazane, sztuką, a popełniających te zakazy artystami, postępowcami, powinni traktować ten święty hadis jako przestrożę, przerazić się i obudzić.

Mężczyzna również nie powinien patrzeć na miejsca awret mężczyzny, a kobieta kobiety. Jak zakazane jest patrzeć mężczyznom na miejsca awret kobiet, a kobietom na miejsca awret mężczyzn, tak i zakazane jest mężczyznom patrzeć na miejsca awret mężczyzn, a kobietom na miejsca awret kobiet. Miejscem awret u mężczyzn w stosunku do kobiet i mężczyzn jest część ciała między pępkiem a kolanami. Miejscem awret u kobiet w stosunku do kobiet jest to samo miejsce, a w stosunku do

obcych mężczyzn całe ciało poza dłońmi i twarzą. Zakazane jest również patrzeć bez pożądania na miejsca *awret* obcej kobiety.

Chory, leżący nago pod kołdrą, mając głowę schowaną pod nią, jeśli robi салат, wykonując tylko ruchy, to wykona go nago. Wolno mu będzie go tak wykonać, gdy wyciągnie głowę spod kołdry i zrobi go, będąc przykrytym kołdrą.

Mężczyźni, który jest pewien, że nie odczuje pożądania, patrząc na jedną z osiemnastu *mahrem* kobiet, które jest mu wiecznie zakazane poślubić, dozwolone jest patrzeć na jej głowę, twarz, szyję, ręce, część nóg poniżej kolan. Nie jest jednak dozwolone patrzeć mu na piersi, pachy, uda, kolana i plecy.

Synowie wujka, ciotki, stryjka, stryjenki są dla kobiety jak obcy mężczyźni. Szwagier również jest obcym mężczyzną. Zakazane jest z nimi rozmawiać, żartować i przebywać sam na sam. Mężczyznom również zakazane jest rozmawiać z córkami wujka, stryjka, ciotki, stryjenki, ze szwagierką i bratową.

Mężczyzna aż do śmierci nie może ożenić się z określonymi osiemnastoma kobietami *mahrem*. Może z nimi rozmawiać i przebywać sam na sam. Kobieta również nie może poślubić określonych osiemnastu mężczyzn *mahrem*. Tymi osiemnastoma mężczyznami i kobietami są:

Członkowie rodziny z jednego rodu:

Mężczyźni: 1– ojciec, 2– ojciec matki i ojca, 3– syn i jego syn, 4– brat, 5– syn brata, 6– syn córki, 7– wujek i stryjek.

Kobiety: 1– matka, 2– matka ojca i matki, 3– córka, córka córki, 4– siostra, 5– córka siostry, 6– córka brata, 7– ciotka i stryjenka.

Mleczne rodzeństwo:

Mężczyźni: 8– mleczny ojciec, czyli mąż mlecznej matki, 9– ojciec mlecznego ojca i mlecznej matki, 10– mleczny syn, synowie mlecznego syna lub mlecznej córki, 11– mleczny brat, 12– synowie mlecznej siostry, 13– synowie mlecznego brata, 14– mleczny wujek i mleczny stryjek.

Kobiety: 8– mamka, czyli mleczna matka, 9– matka mlecznego ojca i mlecznej matki, 10– mleczna córka, córka mlecznej córki lub mlecznego syna, 11– mleczna siostra, 12– córki mlecznej siostry, 13– córki mlecznego brata, 14– mleczne ciotki, czyli siostry mlecznej matki i mlecznego ojca.

Powinowactwo:

Mężczyźni: 15– teść, 16– przyrodni syn, 17– przyrodni ojciec, 18– zięć.

Kobiety: 15– teściowa, 16– przyrodnia córka, 17– przyrodnia matka, 18– synowa.

Mężczyźni i kobiety, którzy wychodzą na zewnątrz z odsłoniętymi miejscami awret i patrzą na awret innych, będą paleni w silnie rozgrzanym ogniu Piekła.

4. ISTIKBAL-I KYBLE (Zwrócić się w stronę *kyble*)

Salat wykonuje się naprzeciwko Kaaby. *Kyble* nazywa się kierunek wskazujący meczet Kaabe, w Błogosławionym mieście Mekce. Przedtem kierunkiem podczas modlitw była **Jerozolima**. Jedenaście miesięcy po hidżrze, w połowie miesiąca Szaban, we wtorek zostało nakazane zwrócenie się w stronę Kaaby.

Meczet Kaabe nie jest *kyble*, jest nim ziemia, na której się znajduje, tzn. od tej ziemi do Arsz ciągnąca się próżnia jest *kyble*. Stąd na dnie morza, studni, w wysokich górach i w samolocie wykonuje się salat w tym kierunku. Salat zostanie zaakceptowany, jeśli przestrzeń między ukośnymi kierunkami nerwów wzrokowych obejmuje Kaabę. Jednak:

1– Z powodu choroby, 2– W przypadku zagrożenia kradzieżą majątku, 3– W przypadku zagrożenia ze strony dzikich zwierząt, 4– W przypadku groźby bycia zauważonym przez wroga, 5– Gdy schodząc ze zwierzęcia, nie wsiądzie się na niego z powrotem bez pomocy, jeśli nie będzie można wykonać dwóch salatów (południowego i popołudniowego oraz wieczornego i nocnego przez połączenie ich, naśladując szkołę malicką lub szafi'icką), wykonuje się salat, zwracając się w stronę, w którą starcza się. Będąc na statku, w pociągu i samolocie, należy obowiązkowo zwrócić się w stronę *kyble*.

5. PORY SALATÓW

Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Dżebrail (*alejhissem*) przez dwa dni był Mi imamem przy drzwiach Kaaby. Kiedy pojawił się blask jutrzeńki, to wykonaliśmy salat poranny, gdy słońce minęło zenit, to południowy, kiedy cienie wszystkiego stały się tak duże jak ich wymiary, to popołudniowy, kiedy słońce zachodziło (kiedy znikły jego górne krańce), to wieczorny oraz gdy była jeszcze ciemność, przed pojawieniem się jutrzeńki, to nocny. Drugiego dnia wykonaliśmy salat poranny, kiedy pojawiła się jutrzeńka, południowy, kiedy cienie wszystkiego były dwukrotnie większe, popołudniowy od razu po nim, a wieczorny, kiedy przerwany został post oraz nocny w pierwszej jednej trzeciej nocy. Następnie powiedział do Mnie: (Muhammedzie, to są pory salatu dla Ciebie i byłych proroków, niech Twoja wspólnota wykonuje każdy z tych pięciu salatów pomiędzy dwoma czasami, w których my każdy z nich wykonywaliśmy)”. Stąd też rozumie się, że zostało nakazane wykonywanie każdego dnia pięć razy salat.**

Czas porannego salatu [*fadżr*]: od świtu, tj. od pojawienia się na wschodzie bieli do wschodu słońca.

Czas południowego salatu [*zuhr*]: rozpoczyna się od czasu, kiedy skrócą się cienie i zaczną się wydłużać, trwa aż do jednokrotnego lub dwukrotnego wydłużenia się cienia. Pierwsza opinia należy do dwóch imamów, tj. Imama Ebu Jusufa i Imama Muhammeda, druga opinia do Imama a'zama Ebu Hanify (*rahmetullahi alejhim*).

Czas popołudniowego salatu [*asr*]: rozpoczyna się, kiedy skończy się czas południowy. Na ten temat również panują dwie opinie:

1– Według Imama Ebu Jusufa i Imama Muhammeda rozpoczyna się on, kiedy cień wydłuży się na długość rzucającego go ciała i trwa aż do zniknięcia słońca.

2– Według Imama a'zama Ebu Hanify rozpoczyna się, kiedy cień wydłuży się na dwukrotną długość rzucającego go ciała i trwa aż do zniknięcia słońca.

Jednak po zżółknięciu słońca, tj. gdy linia widocznego horyzontu zbliży się na długość oszczepu, zakazane jest wykonywanie jakiegokolwiek salatu. Tzn. *haram* jest opóźnianie salatu popołudniowego do tego czasu. Jednak jeśli się nie

wykonało salatu popołudniowego, to należy wykonać go do zachodu słońca.

Czas wieczornego salatu [*maghrib*]: zaczyna się po zniknięciu słońca i trwa aż do zaciemnienia się zmierzchu, tj. do zniknięcia zacierwienia.

Czas nocnego salatu [*isza*]: trwa od końca czasu wieczornego salatu, do rozjaśnienia się jutrzeńki. Według Imama a'zama Ebu Hanify (*rahmetullahi alejh*) czas nocnego salatu rozpoczyna się po zniknięciu bieli na niebie. Podobnie było i z czasem salatu południowego. Tzn., jeśli po nadejściu czasu na salat nocny, ustalonego według dwóch imamów, poczeka się przynajmniej pół godziny i wtedy wykona się salat nocny, to wykona się go zgodnie z opinią wszystkich Imamów. *Mekruh* jest, nie mając usprawiedliwienia, przesuwanie wykonania salatu nocnego na drugą połowę nocy.

Zakazane jest wykonywanie salatu przed jego czasem lub po czasie. Jest to wielki grzech. Istnieją trzy zakazane czasy, kiedy wykonywanie salatu jest *tahrimen mekruh*. W tych trzech czasach rozpoczęte salaty *fard* nie zostaną zaliczone: kiedy wschodzi słońce, kiedy zachodzi i kiedy stoi w zenicie. W ciągu tych trzech czasów nie wolno również wykonywać wcześniej przygotowanego salatu *dżenaze*, *sedżde tilawet* i *sedżde sehwa*. Gdy zachodzi słońce, to robi się tylko salat popołudniowy z tego dnia.

Istnieją dwa czasy, kiedy *mekruh* jest wykonywać tylko salaty *nafile*: po wykonaniu porannego salatu *fard* do wschodu słońca i po wykonaniu salatu popołudniowego *fard*, przed salatem wieczornym *fard*.

WYJAŚNIENIE: Salat i post na biegunach

Czas salatu każdego z krajów zmienia się według odległości od równika i pory roku:

W krajach zimnych, położonych na północy w okręgu bieguna północnego, które przekraczają 67 stopień, w czasie większego nachylenia słonecznego świt rozpoczyna się przed zniknięciem zmierzchu. Stąd w lecie na północnym krańcu Morza Bałtyckiego nie ma nocy i czas salatu nocnego oraz porannego się nie rozpoczyna. W szkole hanefickiej czas nie jest warunkiem salatu tylko jego powodem. Jeśli nie będzie powodu, to salat nie będzie *fard*. Dlatego też dla muzułmanów mieszkających w takich

krajach, te dwa salaty nie są *fard*. Na półkuli północnej, z tego względu, że wszędzie znajduje się morze, takich krajów nie ma.

W trzydziestą noc miesiąca Szaban, gdy zostanie zobaczony w jednym mieście księżyc, to na całym świecie należy rozpocząć post. Widziany w dzień księżyc jest księżycem nocy, która nadejdzie. (Muzułmanin, który udaje się na bieguny lub na księżyc, jeśli nie jest podróżnikiem, to musi w tym miesiącu za dnia pościć. W dni, które są dłuższe niż 24 godziny, rozpoczynać i przerywać post powinien według zegara, stosując się do czasu muzułmanów z miasta, którego dzień nie jest aż tak długi. Jeśli nie będzie pościł, to odrobić będzie musiał niewykonany post, gdy trafi do miejsca, w którym dzień nie jest aż tak długi).

EZAN I IKAMET

Ezan znaczy: ‘wszystkich poinformować’. Wypowiadanie na głos [głośne recytowanie] Ezanu przez mężczyzn w czasie pięciu codziennych salatów, salatów *kaza*, salatów *dżuma* naprzeciwko *hatiba* jest *sunną muekkede*. Wypowiadanie Ezanu i *ikamet* przez kobiety jest *mekruh*. *Ezan* recytuje się z podwyższenia, aby poinformować innych o jego czasie. Recytując *Ezan*, do *mustehab* należy podniesienie obu rąk i włożenie w uszy po jednym palcu. Wypowiadanie *ikamet* posiada więcej zalet niż wypowiadanie Ezanu. *Ezan* i *ikamet* wypowiada się w stronę *kyble*. Wypowiadając *Ezan*, nie rozmawia się i nie odpowiada na *selam*.

W jakich sytuacjach recytuje się *Ezan* i *ikamet*?

1– Wykonując salat *kaza* (tj. odrabiając wcześniej niewykonany salat) samemu albo ze wspólnotą na polu, w ogrodzie, *sunną* dla mężczyzn jest na głos recytować *Ezan* i *ikamet*. Ludzie, dziny i kamienie, które słyszą ten głos, będą świadkami w Dniu Zmartwychwstania. Kto wykonuje na raz kilka salatów *kaza*, powinien najpierw wyrecytować *Ezan* i *ikamet*. Potem, wykonując następne *kaza*, powinien dla każdego z nich recytować tylko *ikamet*.

2– Kto wykonuje salat obowiązkowy w domu sam albo ze wspólnotą, nie recytuje Ezanu i *ikamet*, ponieważ wyrecytowany w meczecie *Ezan* i *ikamet* zaliczane są do wyrecytowanych też w domu. Jednak wyrecytowanie ich w domu przynosi wiele korzyści. Po tym jak salat został wykonany w miejscowym meczecie albo w każdym meczecie, w którego skład wspólnoty wchodzi określony

ludzie, ten, kto wykonuje go sam, nie recytuje Ezanu i *ikamet*. Meczety, które znajdują się na drodze albo takie, które nie mają imama, muezzina i określonej wspólnoty, odwiedzane są przez różne wspólnoty, które wykonują o różnych porach ten sam czas salatu, dla każdej wspólnoty wtedy wypowiada się Ezan i *ikamet*. Kto wykonuje sam salat w takim meczecie, wypowiada też Ezan i *ikamet* tak głośno, że sam siebie usłyszy.

3- Podróżnicy, gdy wykonują razem salat albo każdy z nich osobno, to powinni wypowiadać Ezan i *ikamet*. Jeśli przy tym, kto wykonuje salat sam, znajdują się obok jego przyjaciele, którzy również wykonują salat, to może on nie wypowiadać Ezanu. *Seferi* (podróżnik) recytuje Ezan i *ikamet* również wtedy, gdy wykonuje salat sam w domu. Ponieważ wypowiadany w meczecie Ezan nie obejmuje jego salatu. Jeśli wypowiedziano w domu Ezan, to niektórzy z podróżników, wykonując ten sam salat później w tym samym miejscu, nie wypowiadają Ezanu.

Ezan wolno wypowiadać zdrowo umysłowemu chłopcu, niewidomemu, bękartowi oraz niewykształconemu wieśniakowi. *Tahrimen mekruh* jest wypowiadanie Ezanu albo *ikamet* przez osobę w stanie *dżunub* lub bez ablucji, kobietę, grzesznika, pijanego i dziecko, które nie jest mądre. *Tahrimen mekruh* jest również wypowiadanie Ezanu na siedząco. W tych przypadkach należy go powtórzyć. Aby Ezan był właściwy, muezzin powinien być mądry i powinien być muzułmaninem. Wypowiadanie przez głośnik nie jest właściwe.

Ezan wypowiadany przez grzesznika nie jest właściwy, ponieważ jego słowa nie są godne zaufania w sprawie *ibadet*. Z Ezanu wypowiadanego przez grzesznika i przez głośnik nie wnioskuje się, że przyszedł jego czas. Nie przerywa się postu, słysząc jego Ezan lub otrzymując od niego jakiś znak.

Wysokie stopnie uzyskają ci, którzy wychwalają Ezan i okazują mu szacunek, oraz, wchodząc na minaret, wypowiadają go zgodnie z sunną, nie zmieniając liter, słów i nie śpiewając.

Jednak jeśli Ezan nie jest wypowiadany zgodnie z sunną, np. kiedy zmieniane lub tłumaczone są słowa, a w niektórych momentach wypowiada się go śpiewając lub gdy głos Ezanu dochodzi z głośników (z tego względu, że pochodzący z głośnika głos nie jest głosem imama, czy muezzina; ich głosy zmieniają się w fale elektromagnetyczne; słyszany jest głos powstały z fali elektromagnetycznych), to ten, kto go słyszy, nie powtarza żadnej jego części.

WYJAŚNIENIE:

Czy Ezan wypowiada się przez głośnik?

Stawiane na minaretach głośniki stały się przyczyną lenistwa muezzinów, wypowiedania Ezanu na siedząco w ciemnych pokojach, nie uważając na sunnę. Od wieków wznoszące się w stronę nieba minarety, które są naszą duchową ozdobą, przez tę innowację stały się słupami dla głośników. Uчени islamscy odkrycia techniki zawsze przyjmowali pozytywnie. I tak np. wspierali zakładanie drukarni; przez drukowanie użytecznych książek chcieli, żeby nauka się rozpowszechniała. Nie ma wątpliwości, że islam uznaje radio i głośniki w użytecznym rozpowszechnianiu za dobre wynalazki i korzysta z nich. Jednak pozbawienie mużłmanów słodkiego głosu Ezanu, robienie *ibadet* drażniącym głosem głośników, jest szkodliwe. Umieszczanie głośników w meczetach jest niepotrzebnym marnotrawstwem. Zamiast pięknych głosów mużłmanów, które mają boskie działanie na wierzące serca, wprowadzono ten wrzeszczący przyrząd, którego nie było, gdy Ezan wypowiadany z minaretu i głosy *tekbir* z meczetu wprowadzały w duchowy zachwyt nawet niewierzących. W każdej dzielnicy meczety były wypełnione przez wspólnotę, która usłyszała wypowiadany Ezan i salat był robiony z wielką pokorą jak za czasów Towarzyszy Proroka. Boski wpływ Ezanu, który doprowadzał wierzących do duchowej euforii, zanikł przez metaliczne głosy z głośników.

Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) w jednym ze świętych hadisów powiedział: **“Každy, kto słysząc głos Ezanu, będzie recytował po cichu razem z muezzinem, to za każdą literę zostanie dane mu tysiąc *sewab* i wybaczone tysiąc grzechów”**.

Dla tego, kto słyszy Ezan, nawet jeśli recytuje Święty Koran, sunną jest powtarzanie powoli usłyszanych słów. Kiedy usłyszysz słowa **“*Hajje ala*”**, to nie powtarza ich, tylko mówi: **“*la hawle wela kuwwete illa billah*”**. Po Ezanie wypowiada się salewat, a następnie robi dua Ezanu. Kiedy po raz drugi zostanie powiedziane **“*Eszedu enne Muhammeden Resulullah*”**, *mustehab* jest pocałowanie dwóch paznokci u kciuków i wytarcie ich o oczy. Nie postępuje się w ten sposób w czasie wypowiedania *ikamet*.

Słowa Ezanu

<i>Allahü ekber</i>	4 razy
<i>Eszhedü en lâ ilâhe illallah</i>	2 razy
<i>Eszhedü enne Muhammeden Resûlullah</i>	2 razy
<i>Hajje ales-salâh</i>	2 razy
<i>Hajje al-el-felâh</i>	2 razy
<i>Allahü ekber</i>	2 razy
<i>Lâ ilâhe illallah</i>	1 razy

Jedynie w porannym Ezanie, po słowach: “*Hajje al-el-felâh*”, wypowiada się: “***Es-salâtü hajrun minen-nevm***”. Zaś w ikamet, po słowach: “***Hajje al-el-felâh***” dwukrotnie, wypowiada się: “***Kad kâme tis-salâtü***”.

Dua, gdy usłyszysz się Ezan

Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: “**Kiedy wypowiadany jest Ezan, recytujcie dua: (Ve ene eszhedü en lâ ilâhe illallahü vahdehü lâ szerîkeleh ve eszhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlüh ve radîtü billâhi rabben ve bil-islâmi dînen ve bi Muhammedin sallallahü alejhi ve selleme resûlen)**”.

W innym świętym hadisie powiedział: “**Moja wspólnota. Recytujcie tę dua, kiedy skończycie wypowiadać Ezan: (Allahümme rabbe hâzihid-da’vetit-tâmmeti ves-salâtil-kâimeti âti Muhammedenil-vesîlete vel-fadîlete ved-deredżeter-refiate veb’ashü mekâmen mahmûdenil-lezi ve’adtehi inneke lâ tuhlifül-mîad)**”.

Znaczenie słów Ezanu

ALLAHÜ EKBER: Allah Najwyższy jest wielki. Niczego nie potrzebuje. Jest też zbyt wielki, żeby potrzebować *ibadet* Swoich poddanych. Nie odnosi On z tego żadnej korzyści. Słowa te powtarza się czterokrotnie, aby dobrze uzmysłowić sobie to ważne znaczenie.

ESZHEDÜ EN LÂ ILÂHE ILLALLAH: Mimo że z powodu Swojej wielkości nie odczuwa potrzeby czyjegokolwiek *ibadet*, to zaświadczam i z pewnością wierzę, że nikt prócz Niego nie zasługuje, aby być czczonym. Nic nie jest do Niego podobne.

ESZHEDÜ ENNE MUHAMMEDEN RESÛLULLAH:

Zaświadczam i wierzę, że Muhammed (*alejhi we ala alihissalatu wesselam*) jest Prorokiem wysłanym przez Allaha Najwyższego, że jest On przekazicielem upodobanych przez Allaha Najwyższego sposobów wykonywania *ibadet*, że tylko te *ibadet* przekazane i ukazane przez Niego są cenione przez Allaha Najwyższego.

HAJJE ALES-SALÂH, HAJJE ALEL-FELÂH: Są to dwa słowa zapraszające wierzących do salatu - powód szczęścia i wybawienia.

ALLAHÜ EKBER: Nikt nie jest w stanie wykonać aktu czci, który byłby Jego godny. Jest zbyt wielki i zbyt daleko od tego, aby ktoś mógł wykonać godny i odpowiedni względem Niego akt czci.

LÂ ILÂHE ILLALLAH: Tylko On ma prawo być czczony, tylko Jemu okazuje się pokorę, tylko Jego jest to prawem. Poza tym, że nikt nie jest w stanie wykonać żadnego aktu czci wartego Jego, nikt oprócz Niego nie zasługuje, aby być czczonym.

Z tych oto dostojnych słów wybranych do zapraszania wszystkich do salatu, zrozumieć można, jak wielką szlachetnością charakteryzuje się salat.

6. INTENCJA

Intencję składa się, wykonując *iftitah tekbir*. Złożyć intencję do salatu oznacza: pomyśleć w sercu o jego nazwie, czasie, *kyble* i podążaniu za imamem.

Intencja złożona po *iftitah tekbir* nie będzie prawidłowa, a salat wykonany w ten sposób, nie zostanie zaakceptowany. Składając intencję do salatu *fard* albo *wadżib*, należy wiedzieć, który z nich jest *wadżib*, a który *fard*. Nie trzeba składać intencji ilości rekatów. Wykonując salat sunna, wystarczy złożyć intencję wykonania salatu. Dla salatu *dżenaze* [pogrzebowego] składa się intencję **salatu dla Allaha i dua dla zmarłego**.

Imam, prowadząc salat dla mężczyzn, nie musi składać intencji prowadzenia go dla nich. Jeśli nie złoży intencji bycia imamem dla gotowej wspólnoty, to nie zyska *sewab* za salat ze wspólnotą. Zyska je wtedy, gdy złoży intencję bycia imamem. Imam, prowadząc salat dla kobiet, musi złożyć intencję **bycia imamem dla kobiet**.

Rozpoczynając akty czci, ustne wypowiedzenie kilku słów nie nazywa się intencją. Jeśli nie złoży się intencji sercem, to akty czci nie zostaną przyjęte.

7. TAHRIME TEKBIR

Rozpoczynając salat, do *fard* należy wypowiedzenie: “**Allahü ekber**”. Nie jest dozwolone wypowiadanie innych słów. Niektórzy z uczonych powiedzieli, że *tahrime tekbir* jest w salacie. Według tego, warunków i *rukn* w salacie jest po sześć.

RUKN W SALACIE

Fard w salacie nazywa się *rukn*. Jest ich pięć:

1– **Kyjam**: znaczy ‘stać’. Chory, który nie jest w stanie ustać na nogach, robi salat na siedząco. Jeśli nie jest w stanie siedzieć, kładzie się na plecach i wykonuje salat, poruszając głowę. Aby nie mieć głowy zwróconej w stronę nieba tylko w stronę *kyble*, pod głowę powinno położyć się poduszkę. Nogi podciąga tak, aby nie wyciągać ich w stronę *kyble*. Podczas stania stopy powinny być oddalone od siebie na odległość czterech palców.

Na siedząco robi salat: chory, który nie jest w stanie ustać na nogach; ten, kto stojąc, ma zawroty głowy, duże bóle głowy, bóle zęba, oczu lub jeszcze innych części ciała; popuszcza lub oddaje gazy; ma krwawiącą ranę; na stojąco boi się wroga; jest w niebezpieczeństwie, że zostanie okradziony; gdy stoi i przerwie mu się post lub źle będzie recytował albo odstłoni mu się miejsce *awret*. Do ruku pochyla się trochę. Aby wykonać *sedźde*, kładzie głowę na ziemi. Ten, kto nie jest w stanie położyć głowy na ziemi, pochyla się trochę do *ruku* i więcej do *sedźde*. Jeśli do *sedźde* nie pochyli się więcej niż do *ruku*, salat nie zostanie zaakceptowany. Jeśli na ziemi położy kamień oraz deskę i na nich wykona *sedźde*, to nawet jeśli salat zostanie zaakceptowany, nie uniknie popełnienia grzechu, tzn. popełnienia *tahrimen mekruh*.

2– **Kyraet**: w każdym rekacie salatu sunna i *witr* oraz wykonując salat *fard* samemu, w dwóch pierwszych rekatach do *fard* należy recytowanie jednego ajetu ze Świętego Koranu. Bardziej wartościowe jest recytowanie krótkiej sury.

Jako *kyraet* do *wadźib* należy w salatách sunna i *witr* recytowanie w każdym rekacie Surę Fatiha, a w dwóch rekatach

fard, także poza Fatihą, jedną surę albo trzy ajety. W salatach *fard* do wadżib lub sunny należy recytowanie w dwóch pierwszych rekatach Fatihę i *zamm-i surę* (tj. dodatkową surę po Surze Fatiha). Recytowanie Fatihy przed surą jest także *wadżib*. Jeśli zapomni się jeden z tych pięciu *wadżib*, to należy wykonać *sedźde sehwa*.

W *kyraet* nie wolno recytować tłumaczenia Świętego Koranu.

Sunną jest, aby imam recytował w każdym salacie, poza salatem Piątkowym i świątecznym, w pierwszym rekacie dwukrotnie więcej niż w drugim rekacie. Modląc się sam, może recytować w każdym rekacie taką samą ilość. *Mekruh* jest, aby imam miał zwyczaj recytować w tych samych salatach i rekatach te same ajety. Recytowanie tych samych ajetów w drugim rekacie co w pierwszym, jest *tenzihen mekruh*. Recytowanie sur w odwrotnej kolejności, jest jeszcze gorsze. *Mekruh* jest recytowanie w drugim rekacie sury, przeskakując surę następującą po tej, którą recytowało się w pierwszym rekacie. Recytowanie Świętego Koranu według kolejności w *Mushaf* jest zawsze *wadżib*.

3– Ruku: po skończeniu recytacji w pozycji stojącej, wypowiada się *tekbir* i pochyla się do *ruku*. W *ruku* mężczyźni mają rozszczerzone palce, kładą ręce na kolanach, a plecy trzymają na równi z głową.

W *ruku* wypowiada się przynajmniej trzy razy: **“Sübhâne rabbijel azîm”**. Jeśli przed trzykrotnym wypowiedzeniem imam podniesie głowę, należy również natychmiast podnieść swoją. W *ruku* ramiona i nogi powinny być wyprostowane. Kobiety nie rozszczerzają palców. Nie trzymają prosto pleców, nóg i ramion.

Przy podnoszeniu się z *ruku*, sunną dla imama i modlącego się samemu jest powiedzenie: **“Semi'allahü limen hamideh”**. Wspólnota jednak nie wypowiada tych słów. Zaraz po nich ten, kto wykonuje salat samemu lub ze wspólnotą, powinien powiedzieć: **“Rabbenâ lekel-hamd”** i wyprostować się. Następnie, wypowiadając: **“Allahü ekber”**, klęka się do *sedźde*, kładąc najpierw prawe kolano, później lewe oraz prawą, później lewą rękę, następnie nos i czoło na ziemi.

4– Sedźde: W *sedźde* palce powinny być złączone i zwrócone w stronę *kyble* na poziomie uszu, głowa natomiast powinna znajdować się między dłońmi. Powiedziane jest, że położenie

czoła na czymś czystym, np. kamieniu, ziemi, drewnie, materiale jest *fard*, a [położenie czoła] razem z nosem *wadżib*. Nie jest dozwolone, bez usprawiedliwienia, położenie samego nosa na ziemi. *Mekruh* jest położenie na ziemi tylko czoła.

Wadżib lub *fard* jest położenie na ziemi obu stóp lub przynajmniej po jednym palcu obu nóg, tzn., jeśli nie położy się na ziemi dwóch stóp, to salat nie zostanie zaakceptowany albo stanie się *mekruh*.

W *sedźde sunną* jest zgięcie palców u nóg i skierowanie ich w stronę *kyble*.

Mężczyźni powinni trzymać swoje ramiona i uda z dala od brzucha. Sunną jest położenie na ziemi rąk i kolan, a w *kyjam* trzymanie stóp w odległości czterech palców od siebie, jednak w *ruku*, *kawme* oraz *sedźde* powinny być one złączone.

Pochylając się do *sedźde*, podciąganie spodni, a także podwijanie ich przed salatem jest *mekruh*. *Mekruh* jest wykonywanie salatu z podwiniętymi lub krótkimi rękawami, mankietami lub w krótkiej spódnicy. *Mekruh* jest wykonywanie salatu bez nakrycia głowy z powodu lenistwa albo – nie zdawając sobie sprawy z wagi wykonywania salatu – z nakryciem głowy. Nie przywiązywanie znaczenia do salatu powoduje natomiast niewiarę. *Mekruh* to też wykonywanie salatu w brudnym i roboczym ubraniu.

5– *Ka'de-i ahyre* [ostatnie siedzenie]: w ostatnim rekacie siedzenie tak długo, jak recytuje się *Ettehyjjatu*. Siedząc, nie robi się żadnych znaków palcami. Siedząc, mężczyźni kładą swoje lewe nogi płasko na ziemi ze zwróconymi palcami w prawą stronę. W ten sposób siedzą na tej stopie. Prawa stopa powinna być wyprostowana, a palce powinny dotykać ziemi i być zwrócone w stronę *kyble*. Sunną jest siedzenie w ten sposób.

Kobiety siedzą na lewym udzie. Ich uda powinny być blisko siebie, a prawa stopa powinna wystawać z prawej strony. Pod nią powinny trzymać lewą stopę, mając palce zwrócone w prawą stronę.

JAK SIĘ ROBI SALAT?

Salat mężczyzny, gdy robiony jest samotnie. Dla przykładu **sunna salatu porannego**:

1– Najpierw zwraca się w stronę *kyble*. Stopy trzyma się równolegle, w odstępnie czterech palców od siebie. Kciuki przykładają się do uszu, a środek dłoni otwiera się w stronę *kyble*. Po wypowiedzeniu w sercu: **“W intencji zdobycia łaski Allaha przystąpiłem do wykonania sunny dzisiejszego salatu porannego, zwracam się w stronę *kyble*”** i mówiąc: **“Allahü ekber”**, kładzie się, splatając poniżej pępka prawą dłoń na lewej dłoni.

2– Nie odrywając wzroku od miejsca, w którym będzie się wykonywało *sedźde*: a) recytuje się **“Subhaneke”**, b) po wypowiedzeniu **“E’uzu Besmele”**, recytuje się **Surę Fatiha**, c) po Surze Fatiha, nie wypowiadając *besmele*^[1], recytuje się *zamm-i surę* (np. Surę Fil).

3– Po *zamm-i* surze wypowiada się: **“Allahü ekber”** i pochyla do *ruku*. Ręce kładzie się na kolanach, talię trzyma się prosto i – nie odrywając wzroku od stóp – mówi się trzy razy (można też 5 lub 7): **“Sübhâne rabbijel azîm”**.

4– Mówiąc: **“Semi’allahü limen hamideh”**, się wyprostowuje. Wyprostowując się, nie podciąga się spodni i nie odrywa się wzroku od miejsca, gdzie robi się *sedźde*. Gdy się całkowicie wyprostuje, mówi się: **“Rabbenâ lekel hamd”**. Można też powiedzieć 5 albo 7 razy. (To całkowite wyprostowanie się nazywa się *kawme*).

5– Nie zwlekając zbyt długo, na stojąco mówi się: **“Allahü ekber”** i pochyla się do *sedźde*. Pochylając się do *sedźde*, w kolejności: a) kładzie się na ziemi najpierw prawe kolano, następnie lewe; prawą rękę, następnie lewą; nos i czoło, b) palce u stóp zgina się w stronę *kyble*, c) głowę kładzie się między rękami, d) łączy się ze sobą palce dłoni, e) wewnątrz dłoni przykładają się do ziemi, nie kładzie się łokci na ziemi, f) w tej pozycji, mówi się trzy razy: **“Sübhâne Rabbijel-a’lâ”**.

6– Następnie, mówiąc: **“Allahü ekber”**, kładzie się lewą nogę płasko na ziemi, palce prawej stopy zwraca się w kierunku *kyble* i siada się na zgiętych nogach. Dłonie kładzie się na kolanach, a palce pozostawia luźno.

[1] Wg szkoły Szafii po Surze Fatiha wypowiada się *besmele*.

7– Nie zatrzymując się za długo, mówi się: **“Allahü ekber”** i ponownie wykonuje *sedzde*. (Siedzenie pomiędzy dwoma *sedzde* nazywa się *dzelse*).

8– W *sedzde* ponownie wypowiada się przynajmniej 3 razy: **“Sübhâne Rabbijel-a'lâ”** i mówiąc: **“Allahü ekber”**, się wstaje. Wstając, nie podpira się z siłą rękoma ani nie porusza nogami. Wstając z *sedzde*, najpierw odrywa się od ziemi czoło, później nos, następnie lewą dłoń i prawą dłoń, później lewe kolano i prawe kolano.

9– Stojąc, zaczyna się od *besmele*, potem recytuje się **Surę Fatiha**, a następnie jedną *zamm-i surę*, później, mówiąc: **“Allahü ekber”**, pochyla się do *ruku*.

10– W drugim rekacie postępuje się tak, jak w opisanym pierwszym rekacie. Z tym, że po drugim *sedzde*, kiedy wypowie się: **“Allahü ekber”**, nie wstaje się, tylko dalej się siedzi na zgiętych nogach i:

a) po wyrecytowaniu: **“Ettehyjjatu”**, **“Allahumme salli”**, **“Allahumme barik”** i **“Rabbena atina”** przekazuje się selam najpierw w prawą stronę, mówiąc: **“Esselâmü alejküm ve rahmetullah”** i w lewą mówiąc: **“Esselâmü alejküm ve rahmetullah”**.

b) po przekazaniu selam, mówi się: **“Allahümme entesselâm ve minkesselâm tebârekte jâ zel-dželâli vel-ikrâm”** i – nie rozmawiając – wstaje się do wykonania *fard* salatu porannego. Rozmowa pomiędzy salatem sunna a salatem *fard* nie unieważnia salatu, jednak jest powodem zyskania mniej *sewab* za ten salat.

Po salacie trzykrotnie wypowiada się *istigfar dua* i recytuje **“Ajetel-kursi”**, a następnie wypowiada się 33 *tesbih* [tj. **“Subhanallah”**], 33 *tahmid* [tj. **“Elhamdulillah”**] i 33 *tekbir* [tj. **“Allahü ekber”**] i jeden *tehlil*, tj.: **“Lâ ilâhe illallah vahdehu lâ szerikeleh, lehülmülkü ve lehül hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr”**. (*Tesbih* powinno się wypowiadać po cichu, głośne wypowiadanie jest innowacją). Następnie robi się *dua*. Mężczyźni, robiąc *dua*, podnoszą ramiona na wysokość piersi. Ramion nie zgina się w łokciach. Otwiera się dłonie i zwraca się je w stronę nieba, bo jak *kyble* salatu jest Kaabe, tak i *kyble dua* jest niebo. Po *dua* do *mustehab* należy wyrecytowanie 11 razy *Sury Ihlas*, wypowiadając też za każdym razem *besmele*, dwóch

Kul-e'uzu i 67 razy **Estagfirullah**. Następnie recytuje się święty ajet “**Subhanerabbike[...]**” i wyciera się ręce w twarz.

W czterorekatowych salatach sunna i *fard*, po drugim rekacie, po wyrecytowaniu *tehyjjat* się wstaje. W czterorekatowym salacie sunna po Surze Fatiha recytuje się *zamm-i surę*. W trzecim i czwartym rekacie *fard* recytuje się tylko Surę Fatiha, nie recytuje się *zamm-i sury*. Salat wieczorny *fard* wykonuje się też w ten sposób, tj. w trzecim rekacie nie recytuje się *zamm-i sury*. W salacie witr natomiast, recytuje się w trzech rekatach Surę Fatiha i *zamm-i surę*. Następnie, wykonując *tekbir*, podnosi się ręce do uszu i zaczyna recytować *dua Kunut*. Sunny *ghajri muekkede* salatu popołudniowego i nocnego wykonuje się tak, jak inne czterorekatowe salaty sunna. Jednak po drugim rekacie, siedząc po *tehyjjat*, recytuje się *Allahumme salli i barik*.

Salat kobiety, gdy robiony jest samotnie. Dla przykładu **sunna salatu porannego**:

Kobieta powinna mieć zakryte całe ciało tak, aby jego kształt nie był widoczny. Odsłoniętą powinna mieć tylko twarz i dłonie. *Sury* i *dua*, które będzie recytować, obowiązują ją takie same, jak we wcześniej objaśnionym salacie mężczyzn. Występują jednak te różnice:

1– Nie podnosi rąk do uszu jak mężczyzna. Składa intencję, podnosząc ręce na wysokość barków, wypowiada *tekbir* i – składając ręce na piersiach – rozpoczyna salat.

2– W *ruku* trochę się pochyla, nie trzyma brzucha równo z głową.

3– W *sedźde* kładzie przedramiona na ziemi.

4– W *teszehhud*, siedząc na lewym udzie, wyciąga obie nogi w prawą stronę.

Najłatwiejszym sposobem dla kobiet, aby dobrze się okryć w salacie, jest użycie szerokiego okrycia głowy, które zakryje także ręce oraz długiej i szerokiej spódnicy, która okryje nogi.

WADŻIB W SALACIE

Do *wadżib* w salacie należy:

1– Recytacja *Sury Fatiha*.

2– Po Surze Fatiha recytacja jednej *sury* albo przynajmniej trzech krótkich ajetów.

3– Recytacja Sury Fatiha przed surą.

4– Recytowanie Sury Fatiha i sury, którą recytuje się po Surze Fatiha, w pierwszym i drugim rekacie salatu *fard*, w salacie sunna natomiast, należy recytować ją w każdym rekacie.

5– Wykonanie (dwóch) *sedźde*, jedna po drugiej.

6– W trzy- i cztererekatowym salacie siedzenie tak długo, jak trwa *teszehhud* [recytowanie *dua Ettehijjatu*]. Ostatnie siedzenie jest *fard*.

7– W drugim rekacie siedzenie nie dłużej niż trwa *teszehhud*.

8– W *sedźde* położenie na ziemi czoła razem z nosem.

9– Siedząc w ostatnim rekacie, recytowanie *Ettehyjjatu*.

10– Zwrócenie uwagi na to, by po skończeniu każdego ruchu w salacie, przez chwilę się zatrzymać.

11– Na końcu salatu powiedzenie: **“Esselâmi alejküm ve rahmetullah”**.

12– Recytowanie *Kunut dua* na końcu trzeciego rekatu salatu *witr*.

13– W salacie *ijd* [świętecznym] wykonanie *tekbir*.

14– Głośne recytowanie przez imama podczas salatu porannego, *dżuma* [piątkowego], *ijd*, *terawih*, *witr* oraz w dwóch pierwszych rekatach salatu wieczornego i nocnego.

15– Recytowanie po cichu przez imama i przez modlącego się samemu podczas salatu południowego i popołudniowego oraz w salacie wieczornym w trzecim, a w nocnym w trzecim i czwartym rekacie. Modlący się sam może też głośno lub po cichu recytować w miejscach, w których jest *wadźib* dla imama głośno recytować.

Od salatu porannego w Dniu Arefe, Święta Ofiar, do salatu popołudniowego czwartego dnia święta po dwudziestu czterech salatach *fard* do *wadźib* należy powiadywanie: **“Tekbiri teszrik”**.

Sedźde sehwa (w przypadku zapomnienia lub pomyłki)

Jeśli podczas salatu pominie się świadomie lub zapomni jakąś czynność należąca do *fard*, to salat nie zostanie zaakceptowany. Jeśli, zapomniawszy, pominie się jakąś czynność, która jest *wadźib*, to salat nie zostanie unieważniony, jednak powinno się wykonać *sedźde sehwa*. Do *wadźib* należy ponowne wykonanie

salatu, gdy świadomie nie wykona się *sedźde sehwa* albo świadomie pominie jeden z czynów należących do *wadżib*. Jeśli się tego nie wykona, to popełni się grzech. W przypadku opuszczenia sunny nie trzeba wykonywać *sedźde sehwa*. *Sedźde sehwa* wykonuje się w przypadku opóźnienia *fard* lub opuszczenia i opóźnienia *wadżib*.

Jeśli w salacie zdarzy się, że trzeba będzie wykonać kilka *sedźde sehwa*, to wystarczy wykonanie tylko jednej. Jeśli imam pomyli się, to podążający za nim również będą musieli wykonać *sedźde sehwa*. Jeśli podążający za imamem sam się pomyli, to nie wykonuje *sedźde sehwa*.

Abby wykonać *sedźde sehwa*, recytuje się *Ettehyjjatu* i po przekazaniu *selam* w jedną stronę, robi się dwie *sedźde*, siada i po wyrecytowaniu *dua*: ***Ettehyjjatu, Salli*** oraz ***Barik, Rabbena*** kończy się salat. Można też wykonać *sedźde sehwa* po przekazaniu w obie strony *selam* albo nie przekazując go wcale.

Okoliczności, które wymagają wykonanie *sedźde sehwa*: Wstanie z miejsca, w którym należy siedzieć. Siedzenie w momencie, w którym należy wstać. Recytowanie po cichu, gdy wymagane jest recytowanie na głos. Głośne recytowanie, gdy wymagane jest recytowanie po cichu. Recytowanie Świętego Koranu, gdy powinno się recytować *dua*. Recytowanie *dua* zamiast recytowania Świętego Koranu, np. zamiast Sury Fatiha recytować *Ettehyjjatu*. W tym przypadku ma miejsce pominięcie Sury Fatiha. Nie skończywszy salatu, przekazać *selam*. Recytowanie *zamm-i* surę w trzecim i czwartym rekacie salatu *fard*. Nie recytowanie *zamm-i* sury w dwóch pierwszych rekatach *fard*. Nie wykonanie *tekbir* w salacie *ijd*. Nie recytowanie *dua Kunut* w salacie *witr*.

Sedźde tilawat

W Świętym Koranie ajety *sedźde* znajdują się w czterestu miejscach. Kto czyta lub słyszy jeden z nich, nawet jeśli nie zrozumie ich znaczenia, to *wadżib* będzie dla niego wykonać jedną *sedźde*. Kto pisze święte ajety *sedźde* lub sylabizuje je, to nie musi wykonywać *sedźde*. *Sedźde tilawat* nie jest *wadżib* dla tych, którzy słyszą echo dochodzące z gór, pustyni i innych miejsc oraz dla tych, którzy słyszą ptaka. Powinno się usłyszeć głos człowieka. Powyżej przekazane zostało już, że dźwięk dochodzący z radia i głośników nie jest głosem człowieka, lecz

dźwiękiem z martwego przyrządu. Stąd też, dla tego, kto słyszy ajety *sedźde* z radia albo magnetofonu, nie jest *wadźib* wykonanie *sedźde tilawet*.

Aby wykonać *sedźde tilawet*, należy być w stanie ablucji, stanąć na przeciwko *kyble*, nie podnosząc rąk do uszu, powiedzieć **“Allahü ekber”** i wykonać *sedźde*. Mówi się trzykrotnie: **“Sübhâne rabbijel a’lâ”**. Następnie po wypowiedzeniu: **“Allahü ekber”**, wstaje się i kończy się *sedźde tilawet*. Wcześniej trzeba złożyć intencję, bez niej *sedźde* nie zostanie zaakceptowana.

Gdy ajet *sedźde* zostanie wyrecytowany w salacie, natychmiast należy pokłonić się do *ruku*, wykonać jedną *sedźde* i wstać. Następnie kontynuuje się recytację. Po wyrecytowaniu ajetu *sedźde*, jeśli wyrecytowawszy dwa lub trzy dalsze ajety, pokłoni się do *ruku* i zrobi intencję wykonania *sedźde tilawet*, to *ruku* i *sedźde* salatu zostaną przyjęte jako *sedźda tilawet*. Jeśli wykonując salat ze wspólnotą, imam wyrecytuje ajet *sedźde*, wykonać należy dodatkowo jedno *ruku* i dwie *sedźde* razem z imamem, nawet jeśli nie usłyszy się jego recytowania. Wspólnota musi złożyć intencję, będąc w *ruku*. Jeśli usłyszy się ajet *sedźde* poza salatem, to można przełożyć wykonanie *sedźde*.

Sedźde szukur

Wygląda tak jak *sedźde tilawet*. *Mustehab* jest wykonanie *sedźde szukur* dla Allaha Najwyższego z powodu otrzymania od Niego darów lub uratowania się od nieszczęścia. Robiąc *sedźde*, wypowiada się najpierw: **“Elhamdülillah”**, następnie w *sedźde* recytuje się: **“Sübhâne rabbijel a’lâ”**. *Mekruh* jest robienie *sedźde* po salacie.

Powiadomiono, że nie wykonywanie salatu dokładnie i nie spełnianie warunków w salacie, jest szkodą dla wszystkich stworzeń, ponieważ z powodu tego, kto popełnia ten grzech, nie spadają deszcze, nie wyrastają zasiewy i deszcze, które spadły nie w porę, zamiast przynieść korzyść, szkodzą.

SUNNY W SALACIE

- 1– Podnieść w salacie ręce do uszu.
- 2– Zwrócić wewnętrzną część dłoni w stronę *kyble*.
- 3– Po wykonaniu *tekbir*, połączyć ręce.

- 4– Położyć prawą rękę na lewej.
 - 5– Mężczyźni kładą ręce poniżej pępka, kobiety na piersiach.
 - 6– Recytować **Subhaneke** po *iftitah tekbir*.
 - 7– Wypowiedzieć **E'uzu** przez imama i tego, kto się modli sam.
 - 8– Wypowiedzieć *besmele*.
 - 9– Powiedzieć w *ruku* trzy razy: **“Sübhâne Rabbijel-azîm”**.
 - 10– Powiedzieć w *sedźde* trzy razy: **“Sübhâne Rabbijel a'lâ”**.
 - 11– Recytować w ostatnim siedzeniu *dua Salewat*.
 - 12– Przekazując *selam*, spojrzeć w obie strony.
 - 13– Recytować w każdym salacie poza salatem piątkowym i świątecznym przez imama w pierwszym rekacie dwukrotnie dłużej niż w drugim rekacie.
 - 14– Wypowiedzieć przez imama lub modlącego się samotnie, wstając z *ruku*: **“Semi Allahü limen hamideh”**.
 - 15– Wstając z *ruku*, powiedzieć: **“Rabbenâ lekel-hamd”**.
 - 16– Zginając palce u stóp w *sedźde*, zwrócić ich końce w stronę *kyble*.
 - 17– Pokłaniając się do *ruku* i *sedźde* oraz wstawając z *sedźde*, powiedzieć: **“Allahü ekber”**.
 - 18– Położyć ręce i kolana na ziemi.
 - 19– W *kyjam* trzymać pięty rozstawione na szerokość czterech palców, zaś w *ruku*, *kawm* i *sedźde* mieć je złączone.
 - 20– Powiedzieć po Surze Fatiha: **“amin”**, a przed *ruku tekbir* [tj. **“Allahü ekber”**]. W *ruku*, mając ręce otwarte, a palce rozszczerzone [mężczyźni], położyć je na kolanach, wypowiedzieć *tekbir* dla *sedźde*. Siedząc, położyć lewą stopę na ziemi, prawą wyprostować i siedzieć między dwoma *sedźde*.
- W salacie wieczornym recytuje się krótkie sury. W salacie porannym pierwszy rekat w stosunku do drugiego robi się dłuższy. Podążający za imamem, nie recytuje Fatihy i *zamm-i* sury, recytuje **Subhaneke**, wypowiada *tekbir* oraz *Ettehyjjatu* i *salewat szerif*.

MUSTEHAB W SALACIE

- 1– Wykonując salat, patrzeć na miejsce, gdzie robi się *sedźde*.
- 2– Będąc w *ruku*, patrzeć na stopy.

- 3– W *sedźde* patrzeć na miejsce, w którym położyło się nos.
- 4– Siedząc w *tehyjyat*, patrzeć na kolana.
- 5– Wykonując salat poranny i południowy, recytować dłuższą surę po Surze Fatiha, a w salacie wieczornym krótką.
- 6– Podążający za imamem robią *tekbir* po cichu.
- 7– W *ruku* rozszczepić palce i położyć je na kolanach.
- 8– W *ruku* trzymać głowę z szyją prosto.
- 9– Schodząc do *sedźde*, położyć najpierw prawe, później lewe kolano.
- 10– Wykonać *sedźde* między dłońmi.
- 11– Pokłaniając się do *sedźde*, najpierw położyć nos, potem czoło.
- 12– W przypadku ziewania podczas salatu, zasłonić usta zewnętrzną częścią dłoni.
- 13– Mężczyźni w *sedźde* unoszą łokcie i trzymają je wysoko. Kobiety kładą przedramiona na ziemi.
- 14– Mężczyźni trzymają w *sedźde* ręce i nogi oddzielone od brzucha.
- 15– Poczeekać w *ruku* i *sedźde* tak długo, ile trwa trzykrotne wypowiedzenie *tesbih*^[1].
- 16– Po podniesieniu głowy z *sedźde*, podnieść z ziemi ręce.
- 17– Unieść kolana po podniesieniu rąk.
- 18– Podczas *tehyjyat* położyć ręce na udach, trzymać palce w stronę *kyble*, nie zginać ich i nie poruszać nimi.
- 19– Podczas przekazywania *selam* zwracać głowę w prawą i lewą stronę.
- 20– Przekazując *selam*, patrzeć na barki.

MEKRUH W SALACIE

- 1– Wykonywać salat z nienałożoną, zawieszoną na ramionach odzieżą.
- 2– Pochylając się do *sedźde*, podnosić nogawki spodni, spódnice.

[1] *tesbih* – wypowiedzianie słów wychwalających Allaha Najwyższego. Tutaj: ile trwa wypowiedzenie trzy razy: “Subhanallah”.

- 3– Rozpocząć salat, mając podwinięte ubranie, spódnicę czy rękawy.
- 4– Wykonywać zbędne ruchy.
- 5– Wykonywać salat w ubraniu roboczym lub nienadającym się do noszenia przy innych.
- 6– W ustach nie powinno się mieć nic, co przeszkadzałoby w recytacji. Jeśli to będzie przeszkodą, salat zostanie unieważniony.
- 7– Wykonywać salat z odsłoniętą głową.
- 8– Przystąpić do salatu, odczuwając potrzebę pójścia do toalety i wstrzymując gazy.
- 9– W salacie oczyszczać ręką z kamieni i ziemi miejsce, na którym robi się *sedźde*.
- 10– Przystępując do salatu oraz w czasie salatu, strzykać palcami.
- 11– W salacie trzymać ręce na bok.
- 12– Odwracać głowę i twarz, rozglądać się wokoło. Jeśli odwróci się klatką piersiową, salat straci ważność.
- 13– W *teszehhud* siedzieć jak pies.
- 14– Mężczyznom w *sedźde* kłaść przedramiona na ziemi.
- 15– Wykonywać salat naprzeciwko kogoś i za plecami tych, którzy głośno rozmawiają.
- 16– Odpowiedzieć na czyjś *selam* ruchem ręki lub głowy.
- 17– Ziewać podczas salatu i poza nim.
- 18– Mrużyć oczy podczas salatu.
- 19– Przebywanie imama w środku *mihrab*.
- 20– *Tenzihen mekruh* jest wtedy, gdy imam sam stoi wyżej od wspólnoty o pół metra.
- 21– *Tenzihen mekruh* jest też wtedy, gdy imam sam stoi niżej.
- 22– Gdy jest wolne miejsce z przodu, stanąć do salatu w dalszym rzędzie oraz kiedy nie ma miejsca z przodu, stać samemu w tylnym rzędzie.
- 23– Wykonywać salat w ubraniu, na którym umieszczono wizerunek żywego stworzenia.
- 24– *Mekruh* jest wykonywanie salatu naprzeciwko wizerunku żywego stworzenia lub będąc do niego odwróconym tyłem, prawą lub lewą stroną. To samo dotyczy krzyża.

- 25– Wykonywać salat naprzeciwko płonącego ognia.
- 26– Liczyć ręką ajety i *tesbih* w salacie.
- 27– Wykonywać salat, będąc obwiniętym od stóp do głowy ręcznikiem.
- 28– Obwiązać gołą głowę turbanem i zostawić jej górną część odkrytą.
- 29– Wykonywać salat, mając zasłoniętą twarz i nos.
- 30– Spluwać flegmę, nie będąc do tego zmuszonym.
- 31– Wykonać jeden, dwa ruchy ręką.
- 32– Nie wykonać jednej z sunien salatu.
- 33– Gdy nie zachodzi konieczność rozpoczęcia salatu, trzymać na rękach dziecko.
- 34– Wykonywać salat obok rzeczy odwracających uwagę, jak np. naprzeciwko ozdób, obok gier, instrumentów muzycznych i naprzeciwko pożądanego jedzenia.
- 35– Wykonując *fard*, nie będąc zmuszonym, opierać się o ścianę i słupek.
- 36– Pochylając się do ruku i wstając, unosić ręce do uszu.
- 37– Kończyć *kiraat* [recytację] podczas pokłonu do *ruku*.
- 38– W czasie *sedže* i *ruku* pochylić i unieść głowę zanim zrobi to imam.
- 39– Wykonywać salat w miejscach, które mogą być przypuszczalnie nieczyste.
- 40– Wykonywać salat naprzeciwko grobu.
- 41– Siedzieć sprzecznie z sunną w *teszehhud*.
- 42– Recytować w drugim rekacie o 3 ajety dłużej niż w pierwszym.

MEKRUH POZA SALATEM

- 1– Załatwiając potrzeby fizjologiczne i robiąc *istindža* [oczyszczając się] w toalecie jak i w każdym innym miejscu, nie mieć przed sobą lub z tyłu strony *kyble*.
- 2– Załatwiać potrzeby fizjologiczne, będąc zwróconym w stronę słońca i księżyca.
- 3– Dorosła osoba popełnia *mekruh*, trzymając i pomagając małym dzieciom w załatwianiu się w kierunku *kyble*. Stąd też ten,

kto nakłania dzieci do robienia tego, co jest zakazane dla dorosłych, popełnia *haram*.

4– Nie będąc do tego zmuszonym, wyciągać jedną lub dwie nogi w stronę *kyble*.

5– Wyciągać nogi w kierunku *Mushaf* Świętego Koranu i książek religijnych. Nie będzie to *mekruh*, jeśli będą one położone wysoko.

CZYNY UNIEWAŻNIAJĄCE SALAT

1– Kaszleć lub chrząkać [oczyszczając gardło] bez powodu.

2– Robiąc salat, powiedzieć kichającemu: “***Jerhamukallah***^[1]”.

3– Ten, kto wykonuje salat samotnie, jeśli zwróci uwagę imamowi prowadzącemu modlitwę w innym miejscu, usłyszawszy błąd w jego recytacji, to unieważni swój salat. Jeśli imam poprawi się po zwróceniu jemu uwagi, to także salat imama będzie nieważny.

4– Unieważni się swój salat, jeśli podczas niego, z zamiarem dania odpowiedzi, powie się: “***La ilahe illallah***”; jeśli na celu będzie się miało poinformowanie, to salat się nie unieważni.

5– Odstąpić miejsca *awret*.

6– Płakać z powodu bólu lub innej dolegliwości. (Salat nie zostanie unieważniony, jeśli płakać się będzie na myśl o recytowanym Raju i Piekło).

7– Odpowiedzieć ręką lub słowem na *selam*.

8– Gdy przypomni się sobie, że nie odrobiło się niewykonanych salatów, których liczba nie przekracza pięciu.

9– Wykonać w salacie taki ruch, który zobaczony przez kogoś innego, stałby się powodem jego przekonania, że modlący się nie wykonuje salatu.

10– Jeść i pić podczas salatu.

11– Mówić podczas salatu.

12– Korygować błąd kogoś innego niż imama.

13– Śmiać się podczas salatu.

14– Jęczeć podczas salatu.

[1] *Jerhamukallah* – słowa, które znaczą: “Niech Allah Najwyższy okaże tobie miłosierdzie”. Wypowiada je ten, kto usłyszał, że ktoś obok niego kichnął i powiedział: “*Elhamdulillah*”.

Okoliczności, które powodują, że mubah jest przerwać każdy salat

- 1– Aby zabić węża.
- 2– Aby złapać uciekające zwierzę.
- 3– Aby uratować stado przed wilkiem.
- 4– Aby ściągnąć z ognia gotujące się jedzenie.

5– Kiedy nie istnieje obawa przed upływem czasu salatu lub opuszczeniem wspólnoty, aby pozbyć się czegoś, co według innej szkoly wpływa na unieważnienie salatu, np. aby oczyścić nieczystość o wadze mniejszej niż jeden dirhem, albo gdy przypomni się, że dotknęło się obcą kobietę, dozwolone jest przerwanie salatu, aby wykonać ablucję.

- 6– Aby skorzystać z toalety lub pozbyć się gazów.

Okoliczności, które powodują, że fard jest przerwać każdy salat

1– Aby uratować wołającego o pomoc i niewidomego, który mógłby wpaść do studni; kogoś, kto miałby się utopić lub spalić, oraz by zgasić pożar.

2– Wykonując salat *fard*, nie jest *wadżib* przerwać go, gdy słyszy się wołanie matki, ojca i babci. Mimo że jest to dozwolone, to nie powinno się przerywać go, jeśli nie jest to niezbędne. Powinno się jednak przerwać, wykonując salaty *nafile* (także i salat sunna). Jeśli wyżej wymienione osoby będą wołały na pomoc, to należy przerwać również salaty *fard*.

SALAT ZE WSPÓLNOTĄ

Wspólnota powstaje, gdy przynajmniej jedna z dwóch osób zostaje imamem do salatu. Sunną dla mężczyzn jest wykonywanie pięciu salatów *fard* ze wspólnotą. Wspólnota [*dżemaat*] jest obowiązkowa dla salatu piątkowego i świątecznego. Święte hadisy informują, że salat wykonywany ze wspólnotą jest o wiele cenniejszy.

Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Za salat wykonany ze wspólnotą dawane jest dwadzieścia siedem razy więcej *sewab*, niż za salat wykonany samemu”**.

Ponownie oznajmił: **“Temu, kto wykonał dobrze ablucję i udaje się do któregoś z meczetów, żeby wykonać w nim salat ze**

wspólnotą, Allah Najwyższy zapisuje za każdy krok jeden sewab i usuwa mu jeden grzech z zeszytu czynów, wywyższa również o jeden stopień w Raju”.

Salat wykonywany ze wspólnotą łączy muzułmanów i zapewnia wśród nich jedność. Wzmacnia miłość i więź między nimi. Gdy zbierze się wspólnota, to muzułmanie rozmawiają ze sobą, dowiadują się łatwo o tych, którzy mają problemy i chorują. Wspólnota jest najlepszym przykładem odczuwania więzi muzułmańskiej.

Chorzy, sparaliżowani, niemający jednej nogi, niemogący chodzić starcy i niewidomi nie mają obowiązku chodzenia na salat ze wspólnotą.

Imamem nazywa się tego, kto robi salat ze wspólnotą i za którym podążają inni. Istnieją warunki, które należy spełnić, aby można było zostać imamem i sformować wspólnotę.

Warunki zostania imamem

Aby móc zostać imamem, należy spełnić sześć warunków. Nie zostanie przyjęty salat wykonany za imamem tego, kto świadomy jest, że jeden z tych warunków nie został spełniony.

1– Należy być muzułmaninem. Imamem nie może zostać ten, kto nie uznaje kalifatu Ebu Bekra Syddyka i Omara Faruka (*rayjallahu anhuma*), nie wierzy w Miradż i męki grobowe.

2– Należy być dojrzałym.

3– Należy być zdrowym umysłowo. Pijany i człowiek z otępieniem starym nie mogą zostać imamem.

4– Należy być mężczyzną. Kobieta nie może być imamem dla mężczyzn.

5– Imam powinien potrafić prawidłowo wyrecytować przynajmniej Surę Fatiha i jeden święty ajet. Imamem nie może zostać ten, kto nie zapamiętał jednego ajetu lub ten, kto zapamiętał, lecz nie potrafi recytować zgodnie z *tedżwid* [zasadami recytacji] lub recytuje, wyśpiewując.

6– Nie być zwolnionym z czegoś. Jeśli, ktoś jest zwolniony z czegoś, to nie może być imamem dla tych, którzy nie są z niczego zwolnieni.

Imam powinien recytować Święty Koran z *tedżwid*. Piękne recytowanie to recytowanie z *tedżwid*. Salatu nie wykonuje się za

imamem, który nie przywiązuje znaczenia do warunków salatu. Święty hadis **“Wykonujcie salat za pobożnym i grzesznikiem”** nie dotyczy imamów z meczetów, lecz dowódców i administratorów, którzy prowadzą salat piątkowy.

Najodpowiedniejszym kandydatem na imama jest ten, kto najlepiej zna sunnę (tzn. wiedzę religijną). Jeśli będzie więcej takich osób, to imamem powinien zostać ten, kto najlepiej recytuje Święty Koran. Jeśli pod tym względem będą sobie równi, imamem powinien zostać ten, kto jest z nich bardziej pobożny. Jeśli nadal pod tym względem będą sobie równi, to wybrany zostanie ten, który jest starszy wiekiem.

Mekruh jest, aby imamem został niewolnik, beduin, grzesznik, niewidomy i bękart.

Imam nie powinien przedłużać salatu tak, aby uprzykrzyć go wspólnocie albo sprawić jej trudność.

Salat wykonywany przez same kobiety we wspólnocie jest dla nich *mekruh*.

Imam, który będzie wykonywał salat z jedną osobą, to stawia ją po swojej prawej stronie. Jeśli będzie imamem dla dwóch osób, to ustawia je za sobą. Mężczyźnie nie jest dozwolone podążanie w salacie za kobietą lub dzieckiem.

Z tyłu za imamem w rzędzie ustawiają się mężczyźni, następnie dzieci, a na samym końcu kobiety.

Jeśli imam złoży intencję bycia imamem dla kobiet, a kobieta rozpocznie salat, stojąc w tym samym rzędzie co mężczyzna, to salat tego mężczyzny stanie się nieważny. Jeśli imam nie złoży intencji prowadzenia modlitwy dla tej kobiety, to ona, stojąc obok mężczyzny, nie zaszkodzi jego salatowi. Jednak kobiecie nie jest dozwolone wykonywanie w tych okolicznościach salatu. Kto wykonuje salat, stojąc, może stosować się do imama, który prowadzi salat na siedząco. Osiadły (*mukim*) może stosować się do imama, który jest podróżnikiem (*seferi*). Kto wykonuje salat *fard*, nie może podążać za kimś, kto wykonuje salat *nafile*. Kto wykonuje *nafile*, może podążać za tym, kto wykonuje *fard*. Kto po wykonaniu salatu za imamem dowie się, że imam nie był w stanie ablucji, ten musi powtórzyć swój salat.

Mekruh jest wykonywanie salatu Regaib, Berat i Kadr razem ze wspólnotą.

Dłuższe recytowanie i wypowiedanie *tesbih* przez imama w

salacie *fard* niż jest sunną, nawet jeśli wspólnota tego chce, będzie *tahrimen mekruh*.

Kto nie zdąży rozpocząć salatu, gdy imam jest w *ruku*, ten nie będzie już w stanie wykonać tego rekatu z imamem. Kto włącza się do salatu, gdy imam jest w *ruku*, ten składa najpierw intencję, stojąc, wypowiada *tekbir* i włącza się do salatu. Natychmiast pochyła się do *ruku* i podąża za imamem. Jeśli nie zdąży się pochylić, nim imam podniesie się z *ruku*, to nie zdąży wykonać *ruku*.

Tahrimen mekruh jest wcześniej od imama pochylić się do *ruku*, albo pokłonić do *sedżde*, albo wstać. Po wykonaniu salatu *fard*, *mustehab* jest anulowanie rzędów.

Wierzący, który będzie wykonywał salat pięć razy dziennie ze wspólnotą, zyska *sewab*, jaki zyskuje się za wykonanie salatu ze wszystkimi Prorokami (*alejhimusselam*).

Wszystkie te zalety salatu wykonywanego ze wspólnotą zależą od tego, czy salat imama zostanie przyjęty. Jeśli ktoś bez usprawiedliwienia opuści salat ze wspólnotą, to nie będzie w stanie odczuć zapachu Raju. Ci, którzy bez powodu opuszczają salat ze wspólnotą, w czterech księgach zostali przedstawieni jako przeklęci.

Należy starać się wykonywać salat ze wspólnotą pięć razy dziennie. W Dniu Sądu Ostatecznego, kiedy Allah Najwyższy umieści po jednej stronie wagi siedem warstw ziemi, siedem warstw nieba, *Arsz*, *Kursi* oraz wszystkie stworzenia, a po drugiej stronie *sewab* za jeden salat wykonany ze wspólnotą, gdy dotrzymało się jego warunków, to *sewab* za salat wykonany ze wspólnotą będą cięższe.

Warunki podążania za imamem

1– Przystępując do salatu, przed wypowiedzeniem *tekbir*, należy złożyć intencję podążania za imamem, mówiąc w sercu: **“Podążam za gotowym imamem”**.

2– Imam, prowadząc salat kobietom, musi złożyć intencję bycia imamem dla kobiet. Prowadząc salat mężczyznom, nie musi składać intencji, jednak jeśli ją złoży, to uzyska *sewab* za salat ze wspólnotą.

3– Pięty członków wspólnoty muszą znajdować się za piętami imama.

4– Imam i wspólnota muszą wykonywać ten sam salat *fard*.

5– Pomiędzy imamem a wspólnotą nie może znajdować się rząd kobiet.

6– Pomiędzy imamem a wspólnotą nie może znajdować się rzeka o takich rozmiarach, aby mogła przepłynąć nią łódka albo droga, po której mógłby przejechać samochód.

7– Nie powinno być pomiędzy imamem a wspólnotą ściany, która nie posiadałaby okna pozwalającego zobaczyć imama lub kogoś ze wspólnoty lub usłyszeć ich głos.

8– Imam nie powinien siedzieć na zwierzęciu, a wspólnota na ziemi lub na odwrót.

9– Imam ze wspólnotą nie mogą znajdować się na dwóch niestykających się ze sobą statkach.

10– Istnieją dwie relacje co do tego, kiedy salat wspólnoty podążającej za imamem, który należy do innej szkoły prawa islamskiego, jest właściwy. Według pierwszej, wspólnota nie może wiedzieć, że u imama występuje coś, co według szkoły wspólnoty unieważnia salat. Według drugiej, wspólnota należąca do innej szkoły niż imam, może stosować się do niego, jeśli salat imama będzie właściwy według ich szkoły. Według tej relacji dozwolone jest podążanie za imamem, który ma zaplombowane i zalakowane zęby.

Jeśli wspólnota składa się z jednej osoby, to ustawia się ona po prawej stronie imama. *Mekruh* będzie, jeśli stanie po lewej. Jeśli stanie z tyłu, to również będzie mekruh. Jeśli nie wyprzedzi swoimi piętami pięt imama, to jej salat będzie przyjęty. Jeśli wspólnota składa się z dwóch lub więcej osób, to ustawiają się one za imamem.

Salat z imamem wykonuje się tak samo jak samemu. Jednak gdy imam, stojąc, będzie recytował po cichu lub na głos, to wspólnota w tym momencie powinna zachować milczenie. (Według szkoły szafi'ickiej również wspólnota recytuje po cichu Fatihę z imamem). **Subhaneke** recytuje się tylko w pierwszym rekacie. Kiedy imam skończy recytować Fatihę, wspólnota po cichu mówi: "**amin**", nie powinno się tego wypowiadać na głos. Wyprostowując się z ruku, gdy imam powie: "**Semi'allahü limen hamideh**", wspólnota wypowiada tylko: "**Rabbenâ lekel hamd**". Następnie, pochyliwszy się i powiedziawszy: "**Allahü ekber**", wspólnota razem z imamem robi pokłon do sedzde. W ruku,

sedźde i siedząc, wspólnota recytuje tak, jakby każdy z jej członków wykonywał *salat samemu*.

Salat witr wykonuje się ze wspólnotą w Ramadanie. W innym czasie wykonuje się *go samemu*.

Salat mesbuka

Podążających za imamem są cztery rodzaje. Nazywa się ich: **“Mudrik”**, **“Muktedi”**, **“Mesbuk”** i **“Lahyk”**.

Mudrik to ten, kto wypowiedział razem z imamem *iftitah tekbir*.

Muktedi to ten, kto nie zdążył na *iftitah tekbir*.

Mesbuk to ten, kto nie zdążył w pierwszym rekacie podążyć za imamem.

Lahyk to ten, kto wypowiedział razem z imamem *tekbir*, jednak później zaszedł u niego stan, który unieważnił jego ablucję, musiał zrobić ją ponownie i ponownie zaczął podążać za imamem. Osoba taka, tak samo jak wcześniej wykonuje *salat*, nie recytując, wypowiada tylko *tesbih* w *ruku* i *sedźde*. Jeśli nie wypowie żadnego słowa dotyczącego spraw ziemskich, to jest w takiej sytuacji, jakby znajdowała się za imamem. Jednak po wyjściu z meczetu powinna wykonać ablucję gdzieś w pobliżu, ponieważ powiedziane jest też, że jeśli pójdzie za daleko, to *salat* jej stanie się nieważny.

Mesbuk, tj. ten, kto nie zdążył podążyć za imamem w pierwszym rekacie, po przekazaniu przez imama w obie strony *selam*, wstaje i uzupełnia rekaty, na które nie zdążył. Recytuje tak, jakby wykonywał pierwszy, później drugi i trzeci rekat. Siedzi natomiast według kolejności: czwartego, trzeciego i drugiego rekatu, tzn. tak jakby rozpoczął od końca. I tak np. ten, kto zdążył na ostatni rekat *salatu* nocnego po przekazaniu *selam* przez imama, wstaje, recytuje *Fatihę* w pierwszym i drugim rekacie. Siada natomiast nie w drugim rekacie, lecz w pierwszym.

Pięć spraw, których, jeśli nie zrobi ich imam, to wspólnota również nie powinna robić:

1– Jeśli imam nie wyrecytuje *dua kunut*, to wspólnota również nie recytuje.

2– Jeśli imam nie zrobi w *salacie* świątecznym *tekbir*, to

wspólnota również nie robi.

3– Jeśli imam nie usiądzie po drugim rekacie w cztererekatowym salacie, to wspólnota również nie siada.

4– Jeśli imam wyrecytuje *ajet sedźde* i nie zrobi sedźde, to wspólnota również nie robi.

5– Jeśli imam nie zrobi *sedźde sehwa*, to wspólnota również nie robi.

Cztery sprawy, których, mimo że zostaną zrobione przez imama, wspólnota nie powinna robić:

1– Jeśli imam robi więcej niż dwie *sedźde*, to wspólnota ich nie robi.

2– Jeśli imam robi w salacie świątecznym więcej niż trzy *tekbir*, to wspólnota ich nie robi.

3– Jeśli imam robi w salacie pogrzebowym więcej niż cztery *tekbir*, to wspólnota ich nie robi.

4– Jeśli imam wstanie do piątego rekatu, to wspólnota nie wstaje, lecz czeka na imama i razem z nim przekazuje *selam*.

Dziesięć spraw, które, mimo że nie zrobi ich imam, powinna zrobić wspólnota:

1– Podnieść ręce do *tekbir iftitah*.

2– Wyrecytować *Subhaneke*.

3– Schylając się do *ruku*, powiedzieć *tekbir*.

4– Recytować *tesbih* w *ruku*.

5– Pokłonić się do *sedźde*; wstając, powiedzieć *tekbir*.

6– Recytować w *sedźde* *tesbih*.

7– Jeśli imam nie wypowie: “*semi'allahü*”, to należy powiedzieć: “*rabbenâ lekel-hamd*”.

8– Wyrecytować do końca *Ettehyjjatu*.

9– Przekazać na końcu salatu *selam*.

10– W czasie Święta Ofiar, po każdym salacie z 23 salatów *fard* zaraz po przekazaniu *selam*, należy wypowiedzieć *tekbir*. Te 23 *tekbir* nazywa się *tekbir teszrik*.

ZALETY *TEKBIR IFTITAH*

Kto wypowiada *tekbir iftitah* razem z imamem, tego grzechy opadają z niego, jak liście z drzewa w jesienne dni, gdy zawieje wiatr.

Jednego dnia, gdy Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) wykonywał salat, pewna osoba nie zdążyła na *tekbir iftitah*. Uwolniła niewolnika, a później przyszła do Wysłannika Allaha i zapytała Go: “O Wysłanniku Allaha! Nie zdążyłem dziś na *tekbir iftitah*, uwolniłem za to jednego niewolnika. Czy uzyskałem tyle *sewab*, co za *tekbir iftitah*?”. Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) zapytał Ebu Bekra Syddyka (*radjallahu anh*): **“Co powiesz na temat *tekbir iftitah*?”**. Ebu Bekr Syddyk (*radjallahu anh*) powiedział: “O Wysłanniku Allaha! Jeśli posiadałbym czterdzieści wielbłądów i jeśli wszystkie czterdzieści byłoby objuczonych kosztownościami, nawet gdybym rozdał je wszystkim biednym, to i tak nie uzyskałbym *sewab* jak za wypowiedziany razem z imamem *tekbir iftitah*”. Następnie Prorok (*alejhisselam*) zapytał Hazrat Omara: **“O Omarze, a co ty powiesz na temat *tekbir iftitah*?”**. Hazrat Omar (*radjallahu anh*) powiedział: “O Wysłanniku Allaha! Jeśli całą przestrzeń między Mekką a Medyną posiadałbym wypełnioną wielbłądami i nawet jeśli byłyby one obładowane kosztownościami to i tak za rozdanie ich wszystkim biednym nie zyskałbym *sewab* jak za wypowiedziany razem z imamem *tekbir iftitah*”. Następnie Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“O Osmanie, a co ty powiesz na temat *tekbir iftitah*?”**. Hazrat Osman (*radjallau anh*) powiedział: “Wysłanniku Allaha! Jeślibym w nocy wykonał dwa rekaty salatu i w każdym z nich wyrecytował cały Święty Koran, to i tak nie uzyskam *sewab* jak za wypowiedziany razem z imamem *tekbir iftitah*”. Następnie Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) zapytał Hazrat Aliego (*kerremallahu wedžeh*), co on powie o *tekbir iftitah*. Hazrat Ali rzekł: “Jeśli cała przestrzeń pomiędzy zachodem i wschodem byłaby wypełniona niewierzącymi, a mój Stwórca obdarzyłby mnie siłą, aby z nimi wszystkimi walczyć, to i tak nie zyskałbym *sewab* jak za wypowiedziany *tekbir iftitah* razem z imamem”. Następnie Wysłannik Allaha powiedział: **“Moja wspólnota i Mój Eshabie! Jeśliby siedem warstw ziemi i siedem warstw nieba było papierem, a morza atramentem, wszystkie drzewa piórami, a**

wszyscy aniołowie pisarzami i do końca świata by pisali, to i tak nie byłiby w stanie zapisać *sewab*, jaki zyska się za wypowiedzenie z imamem *tekbir iffitalh*”.

Menkibe: Mesdżid zrobiony dla pałacu

Imam Ebu Jusuf (*rahmetullahi alejh*), uczeń Imama a'zama Ebu Hanify, był za czasów Haruna Reszida sędzią. Pewnego dnia, gdy znajdował się przy Harunie Reszidzie, to pewien człowiek przyszedł ze skargą na drugiego. Wezyr Haruna Reszida powiedział, że jest on świadkiem. Imam Ebu Jusuf nie przyjął wezyra za świadka. Kalif spytał się, dlaczego nie przyjmuje wezyra jako świadka. Imam powiedział, że jednego dnia kalif polecił mu jakąś pracę i wezyr powiedział do kalifa, że jest jego sługą, niewolnikiem. Jeśli powiedział prawdę, to niewolnik nie jest przyjmowany na świadka. Jeśli skłamał, to nie wysłucha się oświadczenia kłamcy. Kalif spytał się czy ten zgodzi się, żeby on został świadkiem. Imam odpowiedział, że się nie zgodzi. Kalif spytał się, dlaczego. Imam odpowiedział, że nie robi on salatu razem ze wspólnotą. Kalif odpowiedział, że jest zajęty sprawami muzułmanów. Imam powiedział, że w miejscu, gdzie jest posłuszeństwo Stworzycielowi, tam nie słucha się stworzenia. Kalif powiedział, że ma on rację i kazał zrobić w pałacu mesdżid. Wyzaczył muezzina oraz imama i od tamtej pory zawsze wykonywał salat ze wspólnotą.

SALAT DŻUMA

Allah Najwyższy uczynił dzień Piątek [Dżuma] szczególnie dla muzułmanów. Wykonywać salat w Piątek w południe jest nakazem Allaha Najwyższego.

Allah Najwyższy w ostatnich ajetach Sury Dżuma głosi: **(O Moi zaszczytzeni wiarą poddani! W Piątek, kiedy wołany jest południowy Ezan, biegnijcie do meczetu, aby wysłuchać chutby i wykonać salat Dżuma! Przestańcie robić zakupy! Salat Dżuma i chutba są dla was lepsze niż inne zajęcia. Po wykonaniu salatu Dżuma możecie wyjść z meczetu i rozejść się, żeby zająć się ziemskimi sprawami. Pracujcie, oczekując zaopatrzenia od Allaha Najwyższego. Wspominajcie często Allaha Najwyższego, abyście mogli się uratować!).**

Po salacie ten, kto chce, idzie do pracy i pracuje, a ten, kto chce zostać w meczecie, może wykonywać salat, recytować Święty Koran, robić *dua*. Kiedy przyjdzie czas na salat Dżuma, grzechem jest zajmować się handlem.

Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) w różnych świętych hadisach powiedział: **“Kiedy muzułmanin wykona w Piątek *gusl* i uda się na salat piątkowy, to grzechy popełnione w ciągu tygodnia zostaną mu wybaczone, a za każdy krok obdarzony będzie *sewab*”.**

“Allah Najwyższy zapieczętuje serca tych, którzy nie wykonują salatu Dżuma. Znajdą się w nieuwadze”.

“Najcenniejszym z dni jest Piątek. Piątek jest cenniejszy od świąt i dnia Aszure. Piątek jest świętem wierzących na tym świecie i w Raju”.

“Jeśli ktoś nie wykona trzech salatów Dżuma, mimo że nic nie stoi mu na przeszkodzie, to Allah Najwyższy zapieczętuje jego serce, tzn. nie będzie czynił wcale dobra”.

“Po salacie Dżuma przychodzi taka chwila, w której robione *dua* wierzącego, nie zostanie odrzucone”.

“Kto po salacie Dżuma wyrecytuje siedem razy Sury Ihlas i Mu’awwizetejn, ten będzie chroniony przez Allaha Najwyższego przed katastrofami, kłopotami i złymi czynami”.

“Jak żydzi zostali obdarzeni sobotą, chrześcijanie niedzielą, tak i muzułmanie zostali obdarzeni Piątkiem. Ten dzień jest dobry, pomyślny i użyteczny dla muzułmanów”.

W Piątek wykonywane *ibadet* są przynajmniej dwukrotnie więcej warte, niż wykonywane w inne dni. W Piątek popełnione grzechy są również dwukrotnie cięższe.

W Piątek zbierają się dusze i poznają się ze sobą. Odwiedza się groby. W tym dniu wstrzymywane są męki grobowe, według niektórych uczonych, męki wierzących nie rozpoczynają już się później. Męki niewierzących jednak trwają, aż do Dnia Zmartwychwstania poza Piątkiem i Ramadanem. Wierzący, którzy umierają tego dnia i tej nocy, nie są poddawani mękom grobowym. Piekło nie jest bardzo gorące w Piątek. Adem (*alejhisselam*) został stworzony w Piątek. W Piątek został też wyprowadzony z Raju. Ci, którzy znajdują się w Raju, zobaczą Allaha Najwyższego w Piątek.

Fard salatu piątkowego

W Piątek wykonuje się salat szesnastorekatowy. Wykonanie dwóch rekatów z tego salatu należy do *fard*. Ten *fard* jest silniejszy od salatu południowego. Należy spełnić dwa rodzaje warunków, żeby salat piątkowy był *fard*:

1– Warunki *eda*.

2– Warunki *wudżub*.

Jeśli nie zostanie spełniony jeden z warunków *eda*, to salat nie zostanie zaakceptowany. Jeśli nie zostaną spełnione warunki *wudżub*, to salat zostanie przyjęty.

1– Warunki *eda*

1– Wykonywać salat w mieście (miasto oznacza tu miejsce, którego wspólnota nie mieści się w największym meczecie).

2– Wykonywać salat za zgodą przywódcy państwa lub administratora. Wyznaczony przez nich *hatib* może wyznaczyć na swoje miejsce kogoś innego.

3– Wykonywać salat o czasie południowym.

4– Wygłosić chutbę w czasie. (Uczni uznali, że wygłoszenie chutby piątkowej jest jak wypowiedzenie “**Allahü ekber**”, gdy przystępuje się do salatu, tzn. chutbę należy głosić tylko w języku arabskim. *Hatib* wypowiada po cichu *E’uzu*, a następnie głośno *hamd* i *sena* oraz *Szihadę* i *salat* u *selam*. Później wygłasza mowę o tym, co przyczynia się do otrzymania *sewab*,

kary i recytuje święte ajety. Siada, następnie wstaje i zaczyna wygłaszać drugą chutbę, w miejsce mowy (*waaz*) robi *dua* dla wierzących. *Mustehab* jest wspomnieć imiona czterech kalifów. *Haram* jest mieszać słowa dotyczące tego świata z hutbą. Chutby nie powinno się wygłaszać jak przemówienia lub wykładu. Sunną jest wygłaszanie chutby krótko, robienie tego długo, jest *mekruh*).

5– Wygłosić chutbę przed salatem.

6– Wykonywać salat Dżuma ze wspólnotą.

7– Zostawić drzwi od meczetu otwarte dla każdego.

2– Warunki wudżub

1– Przebywać w mieście i miasteczku. Nie jest to obowiązkiem dla podróżnika.

2– Być zdrowym, nie jest to obowiązek dla chorych i tych, którzy nie są w stanie zostawić chorych pod czyjąś opieką i dla starszych.

3– Być wolnym.

4– Być mężczyzną. Nie jest to obowiązek dla kobiet.

5– Być zdrowym umysłowo i dojrzałym.

6– Nie być niewidomym. Nawet jeśli ktoś mógłby niewidomego zaprowadzić na miejsce, to nie jest to dla niego obowiązkiem.

7– Być zdolnym do chodzenia. Nawet jeśli znajdzie się środek transportu, nie jest to obowiązek dla tych, którzy są sparaliżowani i nie mają nóg.

8– Nie być uwięzionym i nie obawiać się wroga, rządu czy tyrana.

9– Nie powinien padać za bardzo deszcz, śnieg, nie powinno być burzy, błota, ani zbyt zimno.

Jak wykonuje się salat piątkowy?

Kiedy zostanie wypowiedziany południowy Ezan w Piątek, wykonuje się szesnastorekatowy salat Dżuma w następującej kolejności:

1– Najpierw wykonuje się czterorekatową **“pierwszą sunnę”** salatu Dżuma. Sunna ta jest jak pierwsza sunna salatu południowego. Jej intencję wypowiada się w następujący

sposób: “Złożyłem intencję, żeby zdobyć aprobatę Allaha, wykonania pierwszej sunny salatu Dżuma, zwróciłem się w kierunku *kyble*”.

2– Następnie w meczecie wypowiada się drugi Ezan i wygłasza chutbę.

3– Po wygłoszeniu chutby, wypowiada się *ikamet* i razem ze wspólnotą wykonuje się dwa rekaty **fard** salatu Dżuma.

4– Po wykonaniu *fard* salatu Dżuma, wykonuje się cztererekatową **“ostatnią sunnę”**. Wykonuje się ją tak jak pierwszą sunnę salatu południowego.

5– Następnie składa się intencję: **“wykonania ostatniego niewykonanego południowego salatu *fard*, który jest dla mnie *fard*”** i wykonuje się salat **“Ahir zuhur”**. Ten cztererekatowy salat wykonuje się tak jak *fard* salatu południowego.

6– Następnie wykonuje się dwa rekaty **“sunny obowiązującego czasu”**. Wykonuje się je jak sunnę salatu porannego.

7– Później recytuje się Ajetel-kursi, mówi *tesbih* i robi *dua*.

Sunny i *edeb* Piątku

1– W czwartek rozpocząć przygotowania do Piątku.

2– Wykonać *gusl* w Piątek.

3– Przyszyć włosy na głowie. Obciąć dłuższą część brody, która wystaje ponad garść oraz obciąć paznokcie. Założyć czyste ubranie.

4– Udać się na salat piątkowy możliwie jak najszybciej.

5– Aby dostać się do przedniego rzędu, nie należy przechodzić po barkach członków wspólnoty.

6– Nie przechodzić w meczecie przed kimś, kto wykonuje salat.

7– Po wejściu hatiba na minber nie mówić nic, nie dawać odpowiedzi komuś, kto rozmawia, nawet robiąc znak, nie powtarzać Ezanu.

8– Po salacie Dżuma wyrecytować siedem razy Sury: Fatiha, Kafirun, Ihlas, Felak, Nas.

9– Pozostać w meczecie do salatu południowego i wykonywać *ibadet*.

- 10– Wziąć udział w lekcji kogoś, kto uczy tego, co przekazali w książkach uczeni sunniccy.
- 11– Spędzić cały Piątek na wykonywaniu *ibadet*.
- 12– Wypowiadać *salewat szerif* w Piątek.
- 13– Recytować Święty Koran, powinno się recytować Surę Kehf.
- 14– Dawać jałmużnę.
- 15– Odwiedzać rodziców lub ich groby.
- 16– Przygotować w domu dużo jedzenia i słodyczy.
- 17– Wykonywać wiele salatów. Odrabiać salaty, których się nie wykonało.

SALATY ŚWIĄTECZNE

Pierwszy dzień miesiąca Szewwal jest pierwszym dniem Święta Fitr, czyli Święta Zakończenia Ramadanu, zaś dziesiąty dzień miesiąca Zilhidżdże jest pierwszym dniem Święta Ofiar. W te dwa dni po wschodzie słońca, gdy minie zakazany czas robienia salatu, jest *wadżib* dla mężczyzn wykonanie dwóch rekatów salatu świątecznego.

Warunki salatu świątecznego są takie jak warunki salatu piątkowego. Jednak tutaj chutba należy do sunny i wypowiada się ją po salacie.

W Święto Zakończenia Ramadanu przed salatem świątecznym zjedzenie najpierw czegoś słodkiego (daktyli lub słodyczy), zrobienie *gusl*, użycie myswaka, założenie najlepszego ubrania, danie *fitr* przed salatem, po drodze do meczetu wypowiadanie *tekbir* po cichu należy do *mustehab*.

W Święto Ofiar przed salatem świątecznym poszczenie, po salacie zjedzenie najpierw mięsa z ofiary, w drodze na salat głośne, a po cichu przez tego, kto posiada usprawiedliwienie, wypowiadanie *tekbir* należy do *mustehab*.

Salaty świąteczne są dwurekatowe. Robi się je razem ze wspólnotą, samemu się ich nie robi.

Jak wykonuje się salat świąteczny?

1– Najpierw wypowiada się intencję: “Złożyłem intencję wykonania salatu świątecznego, który jest wadżib, podążam za

gotowym imamem” i staje się do salatu. Potem recytuje się: **Subhaneke**.

2- Po Subhaneke podnosi się trzy razy ręce do uszu, wypowiadając *tekbir*. Za pierwszym i drugim razem ręce opuszcza się na boki, a za trzecim razem składa się pod pępkiem. Imam najpierw recytuje Surę Fatiha, potem inną surę i razem z nim należy pochylić się do *ruku*.

3- W drugim rekacie imam najpierw recytuje Surę Fatiha i inną surę. Potem obie ręce podnosi trzy razy, wypowiadając *tekbir*. Po trzecim razie opuszcza je na boki.

Teszrik tekbir

Od salatu porannego w Dniu Arefe [w dzień poprzedzający Święto Ofiar] do salatu popołudniowego czwartego dnia Święta Ofiar po salatatach *fard* od razu po przekazaniu *selam* wypowiedzenie jeden raz ***teszrik tekbir*** jest *wadżib* dla tych, którzy udali się na hadżdż i nie. Nie wypowiada się go po salacie pogrzebowym. Po wyjściu z meczetu lub po rozmowie nie jest potrzebne wypowiedanie go. Jeśli imam zapomni *tekbir*, to wspólnota tego nie opuszcza. Mężczyźni mogą wypowiadać głośno, kobiety wypowiadają po cichu.

Teszrik Tekbir:

“ALLAHŪ EKBER, ALLAHŪ EKBER. LÂ ILÂHE ILLALLAH VALLAHŪ EKBER. ALLAHŪ EKBER VE LILLÂHILHAMD”.

PRZYGOTOWANIE DO ŚMIERCI

Największą przestrożą jest przypominanie o śmierci. Wspominanie śmierci przez każdego wierzącego należy do sunny. Częste wspomnianie śmierci jest powodem przyłgnięcia do nakazów i unikania grzechów, zmniejsza odwagę w popełnianiu grzechów. Nasz Umiłowany Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: **“Często wspominajcie śmierć, która zniszczy zmysł smaku i położy kres rozrywkom!”**. Niektórzy z wielkich ludzi religii mieli w zwyczaju raz dziennie rozmyślać o śmierci. Jeden z wielkich *Ewlija*, Muhammed Behaeddin Buhari (*kuddise sirruh*), codziennie dwadzieścia razy wyobrażał sobie, że zmarł i leży w grobie. Długotrwałe pragnienia sprawiają, że pragnie się długiego życia. Chcieć żyć długo, żeby robić *ibadet*, służyć religii, nie jest długotrwałym pragnieniem. Właściciele długotrwałych pragnień nie robią *ibadet* na czas, nie okazują skruchy za grzechy, ich serca są twarde, nie pamiętają o śmierci, nie biorą pouczeń do serca. Oni swoje życie spędzają na gromadzeniu bogactwa i stanowisk. Zapominają o życiu wiecznym. Myślą tylko o rozrywkach i przyjemnościach. Święte hadisy głoszą:

“Umrzyjcie, nim nadejdzie śmierć. Nim zostaniecie rozliczeni, rozliczcie najpierw samych siebie!”

“Gdyby zwierzęta wiedziały, jak wy wiecie, co się stanie po śmierci, to nie znalazłibyście tłustego zwierzęcia do zjedzenia”.

“Kto dniem i nocą wspomina śmierć, ten na Sądzie Ostatecznym będzie obok szehidów”.

Długotrwałe pragnienia są przyczyną słabości do rozrywek ziemskich, zapomnienia o śmierci i oszukiwania siebie zdrowiem, młodością. W celu uratowania się od choroby długotrwałych pragnień powinno się jej przyczyny wyleczyć. Powinno się myśleć o tym, że śmierć może nadejść w każdej chwili. Powinno się poznać szkody, jakie wywołują długotrwałe pragnienia i korzyści, jakie przyniesie wspomnianie śmierci. Święty hadis głosi: **“Śmierć często wspominajcie. Wspominanie jej chroni człowieka przed popełnieniem grzechu i jest powodem powstrzymania się od tego, co jest szkodliwe w życiu wiecznym”**.

Co to jest śmierć?

Śmierć nie oznacza, że się zniknie. Śmierć to koniec więzi duszy z ciałem. Odejście duszy od ciała. Zgon jest stanem człowieka, dzięki któremu przechodzi on do innego stanu. Przejściem z jednego domu do innego. Hazrat Omar bin Abdulaziz powiedział: “Zostaliście stworzeni tylko dla życia wiecznego! Przeprowadzicie się z jednego domu do drugiego”. Śmierć dla wierzącego jest prezentem, darem, a dla grzesznika nieszczęściem. Człowiek nie chce śmierci. Gdy tymczasem śmierć jest lepsza od snucia intryg. Człowiek kocha życie. Jednak śmierć jest dla niego lepsza. Prawdziwy muzułmanin ratuje się śmiercią od ucisków i zmęczenia. Śmierć tyranów wpływa na to, że kraje i ludzie zyskują spokój. Dawny dwuwiersz mówi o śmierci pewnego tyrana:

***Sam nie miał wygodnie, nie dał też spokoju ludziom,
Odszedł precz z tego świata, niech wytrzymają ci, którzy są w
grobach.***

Odejście duszy od ciała u muzułmanina jest jak uwolnienie się jeńca z więzienia. Muzułmanin po śmierci nie zechce wrócić na ten świat. Tylko szehidowie chcą wrócić, żeby zostać jeszcze raz szehidami. Śmierć jest dla każdego muzułmanina darem. Tylko grób jest w stanie chronić religię człowieka. Zaś życie w grobie jest jak znajdowanie się w ogrodzie rajskim albo w dole Piekła.

Śmierć jest rzeczywistością

Czy jest możliwe uratowanie się od śmierci? Oczywiście, że nie. Nikt nie trzyma życia w swoich rękach nawet przez jedną sekundę. Dla kogo nadszedł czas śmierci, ten umiera. Ten czas jest chwilą, która trwa tyle, ile zamknięcie otwartych oczu. W Świętym Koranie powiadomione zostało w tym znaczeniu: **(Gdy przyjdzie śmierć, to jej czasu nie przesuną do przodu i tyłu o jedną godzinę)**. Gdzie Allah Najwyższy przeznaczył komu śmierć, tam on umrze, pozostawiając swój majątek, dzieci. Allah Najwyższy wie, ile codziennie wykonujemy oddechów. Nie ma nic, czego On by nie wiedział. Jeśli uwierzyliśmy i nasze życie spędziliśmy na *ibadet*, naszym końcem będzie szczęście. Allah Najwyższy powiedział do Azraila (*alejhisselam*): **“Moim przyjaciółom życie odbieraj łatwo, zaś wrogom z trudem!”**. Jak radosna jest to nowina dla wierzących. Dla pozbawionych wiary jak wielkim jest nieszczęściem.

SALAT DŻENAZE

Gdy umrze jakiś wierzący, to dla mężczyzn, którzy zostali o tym powiadomieni, a jeśli nie ma mężczyzn, to dla kobiet, wykonanie salatu *dżenaze* [pogrzebowego] jest *fard kifaje*. Salat *dżenaze* jest to salat dla Allaha i *dua* dla zmarłego. Ci, którzy nie przywiązują do tego wagi, stracą wiarę.

Warunki salatu *dżenaze*:

- 1– Zmarły powinien być muzułmaninem.
- 2– Powinien być umyty. Pogrzebanego bez umycia, jeśli nie został zasypany ziemią, wyciąga się i myje, następnie robi się salat *dżenaze*. Miejsce, w którym znajdują się zwłoki i imam, powinno być czyste.
- 3– Jeśli ciało zmarłego jest w połowie; jeśli ciała z głową lub bez niej jest więcej niż połowa, to zwłoki powinny znajdować się przed imamem.
- 4– Zwłoki powinno się położyć na ziemi lub trzymać blisko ziemi albo położyć na kamieniu. Głowa zmarłego powinna znajdować się po prawej stronie imama, a nogi powinny po lewej. Kłosać odwrotnie jest grzechem.
- 5– Zwłoki powinny znajdować się przed imamem.
- 6– Miejsca *awret* zmarłego i imama powinny być zakryte.

Fard* w salacie *dżenaze

- 1– Wypowiedzieć cztery razy *tekbir*.
- 2– Wykonywać go na stojąco.

Sunny w salacie *dżenaze*

- 1– Wyrecytować Subhaneke.
- 2– Wypowiedzieć *salewat*.
- 3– Zmówić za siebie, zmarłego i wszystkich muzułmanów znane *dua*, którymi prosi się o wybaczenie i boskie miłosierdzie.

Salatu *dżenaze* nie wykonuje się w meczecie.

Dziecku, które urodziło się żywe i potem zmarło, nadaje się imię, myje się je, owija w cafun i robi się salat *dżenaze*.

Gdy niesie się trumnę ze zwłokami, to trzyma się ją w czterech miejscach. Najpierw bierze się trumnę od strony głowy na prawe

ramię, potem od strony nóg na prawe ramię, potem od strony głowy na lewe ramię, potem od strony nóg na lewe ramię i za każdym razem niesie się po dziesięć kroków. Gdy dojdzie się do grobu, nim się nie ściągnie trumny z ramion, to się nie siada. Podczas pogrzebu siedzą tylko ci, którzy nie mają nic do zrobienia.

Jak się wykonuje salat *dżenaze*?

Każdy z *tekbir* salat *dżenaze* jest jak jeden rekat. Podczas czterech *tekbir* tylko za pierwszym podnosi się ręce do uszu. Podczas następnych trzech *tekbir* się ich nie podnosi.

1– Po wypowiedzeniu pierwszego *tekbir* i po złożeniu rąk, recytuje się **Subhaneke** i recytując, mówi się też: “**wedżelle senauke**”. Nie recytuje się *Sury Fatiha*.

2– Po drugim *tekbir* wypowiada się *salewat* czyli *dua*: “**Allahumme sallī**” i “**Barik**”.

3– Po trzecim *tekbir* wypowiada się *dua dżenaze*. (Zamiast *dua dżenaze* można też wypowiedzieć: “**Rabbena atina[...]**” lub tytko: “**Allahummafirleh**” albo w intencji *dua* *Sury Fatiha*).

4– Po czwartym *tekbir* przekazuje się od razu *selam* w prawą i lewą stronę. Przekazując *selam*, składa się intencję dla zwłok i wspólnoty [wspólnego pozdrowienia]. Imam wypowiada na głos tylko cztery *tekbir* i *selam* w stronę ramion, pozostałe recytuje sobie po cichu.

Po zrobieniu salatu *dżenaze*, robienie *dua* przy trumnie nie jest dozwolone. Jest to *mekruh*.

SALAT TERAWIH

Salat *terawih* jest sunną dla mężczyzn i kobiet. Wykonuje się go co noc w miesiącu Ramadan. Wykonywanie go ze wspólnotą należy do sunny *kifaje*. Jego pora jest po salacie nocnym, przed salatem *witr*. Można też wykonać go po salacie *witr*. I tak np. jeśli ktoś zdążył na część salatu *terawih*, wykona salat *witr* z imamem, a te rekaty z *terawih*, których nie zdążył wykonać, wykonuje po salacie *witr*. Nie odrabia się zaległości w niewykonanym salacie *terawih*. Jeśli się go odrobi, to jest to salat *nafile*. Nie będzie to salatem *terawih*. Salat *terawih* składa się z dwudziestu rekatów.

Jak się wykonuje salat terawih?

Salat *witr* robi się razem ze wspólnotą tylko w miesiącu Ramadan. Do *mustehab* należy wykonywanie salatu *terawih* po dwa rekaty z dziesięcioma *selam* i co cztery rekaty wypowiedzenie *tesbih*.

Ten, kto ma zaległości w salatách, w wolnym czasie odprawia zaległe salaty na miejscu sunien codziennych salatów i salatu *terawih*. Postarawszy się jak najprędzej odrobić zaległe salaty, zaczyna wykonywać potem i te salaty.

Jeśli wspólnota wykona salat *terawih* w meczecie, to inni mogą go zrobić sami w domu; nie będzie to grzechem. Jednak zostaną pozbawieni *sewab* wykonania salatu w meczecie ze wspólnotą. Jeśli wykona się go w domu z jedną osobą lub więcej, to zyska się dwadzieścia siedem razy więcej *sewab*, niż robiąc samemu. Jeszcze lepiej, gdy w każdym *tekbir iftitah* złoży się intencję. Kto nie wykonuje salatu nocnego ze wspólnotą, ten nie robi salatu *terawih* ze wspólnotą. Ten, kto nie wykonał salatu nocnego ze wspólnotą, robi sam salat *fard* i po tym może wykonać salat *terawih* ze wspólnotą.

Rozdział piąty

SALAT PODCZAS PODRÓŻY

Muzułmanin ze szkoły hanefickiej, jeśli uda się w podróż z intencją pozostania w odległości przynajmniej stu czterech kilometrów, przez krócej niż piętnaście dni, to staje się *musafir*.

Być *seferi* lub *musafir* znaczy być podróżnym. *Musafir* cztererekatowe salaty *fard* wykonuje jako dwurekatowe. Jeśli podporządkuje się imamowi, który jest *mukim* [osiadły], to też robi cztery rekaty. Jeśli *musafir* zostanie imamem, to po drugim rekacie przekazuje *selam*. Podporządkowana mu wspólnota, żeby uzupełnić salat, robi jeszcze po dwa rekaty.

Seferi może robić *mesh* na *mest* przez trzy dni i trzy noce. Może przerwać post. Jednak jeśli podróż przebiega wygodnie, to lepiej jest, żeby postu nie przerywał. Nie składa ofiary. Nie jest też dla niego obowiązkiem salat piątkowy.

Udający się w podróż w ostatnim czasie salatu, jeśli nie zrobił tego salatu, to wykonuje dwa rekaty. Jednak ten, kto wrócił na miejsce stałego zamieszkania w ostatnim czasie salatu, jeśli go nie zrobił, to robi cztery rekaty.

W książce pt. **“Ni’met-i islam”** napisane jest: “Wszędzie i zawsze dozwolone jest wykonywanie salatów *nafile* na siedząco, nawet jeśli ma się siłę wykonywać je na stojąco. Podczas wykonywania na siedząco dla *ruku* pochyla się ciałem, a dla *sedźde* kładzie się głowę na ziemi. Jednak jeśli się nie ma usprawiedliwienia, to za salat *nafile* zrobiony na siedząco bez usprawiedliwienia zyska się połowę *sewab*, jakie zyskuje się za salat wykonany na stojąco. Salaty *nafile* to sunny w pięciu codziennych salatach i salat *terawih*. Podczas drogi poza miastem, na wsi dozwolone jest robienie salatu na zwierzęciu. Nie trzeba się zwracać w stronę *kyble*, robić *ruku* i *sedźde*. Robi się go z *ima*, tzn. trochę pochyla się ciałem do *ruku*, a do *sedźde* — od tego jeszcze więcej. *Nedżaset* znajdujący się na zwierzęciu, nie jest przeszkodą dla salatu. Kto, robiąc salat *nafile* na ziemi, zmęczył się, może podeprzeć się laską, o człowieka, ścianę. Nie jest prawidłowe robienie salatu, gdy się idzie.

Nie jest też dozwolone robienie salatów *fard* i *wadżib* na zwierzęciu, gdy nie jest to konieczne. Mogą być one zrobione tylko, gdy jest to niezbędne. Usprawiedliwiona konieczność to: znajdowanie się w niebezpieczeństwie utraty majątku, życia i zwierzęcia; gdy zejdzie się ze zwierzęcia, kradzież zwierzęcia lub majątku znajdującego się na nim lub obok niego; obecność drapieżnika, wroga lub błota na ziemi; opady deszczu; gdy stan chorego pogorszy się lub opóźni się jego wyzdrowienie przez wsiadanie, schodzenie; gdy podczas czekania na przyjaciół, znajdzie się w niebezpieczeństwie; gdy po zejściu nie można bez pomocy wsiąść na zwierzę. Jeśli to możliwe, to powinno się wykonywać salat, zatrzymawszy zwierzę w kierunku *kyble*. Jeśli nie jest to możliwe, to wykonuje się salat w kierunku, w którym się jedzie. Podobnie jest, gdy się robi salat na nosidle [*mahil*^[1]], który jest na zwierzęciu. Gdy zatrzyma się zwierzę i postawi się pod tym nosidłem belkę, to będzie to jak *serir*, czyli stół, ława, fotel i będzie znaczyło, że wykonuje się salat na ziemi. Należy wtedy robić salat na stojąco w stronę *kyble*. Kto może zejść, nie robi salatu *fard* na nosidle.

Wykonywanie salatu na statku jest takie, jak nauczył Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) Hazrat Dżafera Tajjara, gdy jechał on do Etiopii: W płynącym statku, jeśli nie ma się usprawiedliwionej konieczności, wykonuje się też salaty *fard* i *wadżib*. Na statku można robić salat ze wspólnotą. W płynącym statku wykonywać salat z *ima* nie jest dozwolone, robi się *ruku* i *sedżde*. Powinno zwrócić się w stronę *kyble*. Rozpoczynając salat, stoi się w kierunku *kyble*. Gdy statek skręca, to samemu skręca się w stronę *kyble*. Na statku powinno się też oczyszczać z *nedżaset*. Według Imama a'zama Ebu Hanify w płynącym statku dozwolone jest też wykonywanie salatów *fard*, siedząc na ziemi, jeśli nie ma się usprawiedliwienia.

Jeśli zatrzymany na środku morza statek bardzo się kołysze, to jest jak płynący statek. Jeśli mało się kołysze, to jest jak statek znajdujący się na brzegu. W statku, który stoi na wybrzeżu, nie robi się salatów *fard* na siedząco. Jeśli jest możliwe wyjście na brzeg, to wykonywanie salatu na stojąco na statku nie jest stosowne, powinno się wtedy wyjść na ląd i tam go wykonać. Jeśli istnieje niebezpieczeństwo utraty majątku, życia lub że statek może odpłynąć, to jest dozwolone robienie salatu na statku, na stojąco”.

[1] *mahil* – rodzaj dużego nosidła, które zakłada się np. na wielbłąda w celu przewozu bagażu lub ludzi.

Ibni Abidin oświadczył: “Wykonywanie salatu na pojeździe dwukołowym, który bez przywiązania do zwierzęcia nie ustoi prosto na ziemi, gdy on stoi lub jedzie, jest jak wykonywanie salatu na zwierzęciu. Czterokołowy pojazd jest jak *serir*, stół, ława. Gdy jest w ruchu, to z usprawiedliwieniem dla wykonywania salatu na zwierzęciu, które zostało powyżej wymienione, można na nim robić salaty *fard* i zatrzymawszy pojazd, wykonywać salat w stronę *kyble*. Jeśli nie można go zatrzymać, to wykonuje się salat jak na płynącym statku”. Kto podczas jazdy nie jest w stanie zwrócić się w stronę *kyble*, ten — naśladując szkołę szafi’icką — łączy dwa salaty. Jeśli nie ma takiej możliwości, to zwrot w stronę *kyble* należy pominąć. Nikomu nie wolno robić salatu z *ima*, siedząc na krześle, fotelu. W autobusie, samolocie wykonuje się salat tak jak w pojeździe czterokołowym.

Jeśli nie jest to konieczne w podróży, to nie powinno się robić salatów *fard* i wadżib na zwierzęciu. Powinno się zatrzymać pojazd i zrobić salat na stojąco w stronę *kyble*. Z tego względu powinno się sięgnąć po środki zaradcze przed wejściem do pojazdu.

Musafir na statku i w pociągu powinien podczas salatu *fard* stanąć w kierunku *kyble* i położyć kompas obok miejsca, w którym będzie robił salat. Gdy statek i pociąg skierują się w stronę *kyble*, to powinien on samego siebie też skierować. Jeśli odsunie klatkę piersiową od *kyble*, to jego salat będzie nieważny. W autobusie, pociągu, na falistym morzu dla niemogących zwrócić się w stronę *kyble*, wykonywanie salatów *fard* nie jest dozwolone. Tacy podczas podróży mogą naśladować szkołę szafi’icką i połączyć salaty południowy z popołudniowym i wieczorny z nocnym. Podczas podróży te dwa salaty robią jeden po drugim, ponieważ w szkole szafi’ickiej w podróży, która jest dłuższa niż 80 km, jest dozwolone przełożenie salatu popołudniowego do czasu salatu południowego, a nocnego do czasu salatu wieczornego albo odroczenie salatu południowego do czasu popołudniowego, a wieczornego do czasu salatu nocnego. Dlatego ten, kto jest w szkole hanefickiej, jeśli nie jest w stanie zwrócić się w stronę *kyble*, gdy ruszy w drogę, to w dzień podczas postoju wykonuje w czasie salatu południowego po salacie południowym od razu też salat popołudniowy, a w nocy podczas postoju w czasie nocnego salatu najpierw salat wieczorny a potem od razu salat nocny. Do tych czterech salatów składa intencję, tzn. myśli w sercu: **“Naśladując szkołę szafi’icką, wykonuję salaty”**. Salatów dwóch czasów nie łączy się, nim nie wyruszy się w drogę lub gdy podróż się skończy.

SALAT PODCZAS CHOROBY

Usprawiedliwieniem nazywa się to, co wychodząc z ciała, unieważnia ablucję i jest ciągłe. Jeśli u kogoś mocz, upławy, gazy z odbytu, krwawienie nosa i płynąca krew z rany, żółta ciecz, łzy z powodu bólu lub opuchnięcia występują cały czas przez jedną porę salatu, to taki ktoś oraz kobieta, u której pojawiła się krew *istihaza*, są usprawiedliwieni. Powinno się powstrzymać te usprawiedliwienia przez zatkanie, lekarstwem lub robiąc salat na siedząco albo z *ima*. Mężczyzna, który nie trzyma moczu, wkłada do kanału moczowego kawałek waty wielkości ziarenka pszenicy. Knot z waty wchłonie mocz w małej ilości, przeszkodzi w wydostawaniu się go na zewnątrz. W ten sposób nie dojdzie do unieważnienia ablucji. Podczas oddawania moczu knot sam wyjdzie. Jeśli ciekącego moczu jest dużo, to nadmiar przejdzie przez knot, co unieważni ablucję. Mocz nie powinien zabrudzić bielizny. Kobieta powinna zawsze wkładać podpaskę. Jeśli upławy nadal występują, to do każdego salatu pobiera ablucję i tak robi salat. Ten, kto ma usprawiedliwienie, może robić salaty *fard*, *nafile* i *kaza* z jedną ablucją do końca czasu salatu. Może trzymać w ręku Święty Koran. Gdy minie czas salatu, to ablucja staje się nieważna. Nim minie czas salatu, to ablucja może stać się nieważna również z innych powodów. I tak np. jeśli pobiera się ablucję, gdy z jednej dziurki od nosa płynie krew, a potem zacznie płynąć z drugiej dziurki, to ablucja staje się nieważna. Usprawiedliwienie ma ten, u kogo istnieje powód unieważnienia ablucji, który występuje ciągle przez jeden czas salatu. Nie ma usprawiedliwienia ten, u kogo po pobraniu ablucji nie płyną upławy tak długo, jak trwa zrobienie salatu *fard* tego czasu. Według jednej z wypowiedzi szkoły malikickiej, jeśli wypłynie kropla, to ma się usprawiedliwienie. Jeśli ktoś ma usprawiedliwienie, gdy wypłynie jeden raz jedna kropla, to żeby w następnej porze salatu nadal posiadał to usprawiedliwienie, te krople powinny płynąć dalej. Jeśli nie pokaże się w ogóle do następnego czasu salatu, to kończy się usprawiedliwienie. *Nedżaset*, który jest powodem usprawiedliwienia, gdy zabrudzi ubranie więcej od wielkości jednego dirhema, to — jeśli istnieje możliwość przeszkodzenia w ponownym zabrudzeniu — powinno się umyć zabrudzone miejsce.

Jeśli pojawi się obawa, że wykonanie gusl stanie się powodem choroby lub pogorszy chorobę lub przedłuży ją, to robi się *tejemum*. O tym lęku wie się z własnego doświadczenia albo z

wypowiedzi sprawiedliwego lekarza, muzułmanina. Zostanie przyjęta też opinia lekarza, o którym nie mówi się, że jest grzesznikiem. Powodem choroby może być zimne miejsce zamieszkania, brak możliwości ogrzania wody lub pójścia do łaźni. Według szkoły hanefickiej jednym *tejemmum* można zrobić tyle *salatów fard*, ile się zechce. Według szkoły szafi'ickiej i malikickiej dla każdego *salatu fard*, *tejemmum* powinno się pobrać od nowa.

Jeśli połowa ciała, na której robi się ablucję, jest raną, to robi się *tejemmum*. Jeśli rana jest mniejsza od połowy ciała, to zdrowe miejsca się myje, a na chorych robi się *mesh*. W *gusl*, ponieważ całe ciało jest traktowane jako jeden organ, jeśli połowa ciała jest raną, to robi się *tejemmum*. Jeśli ranne miejsce jest mniejsze niż połowa, to zdrowe się myje, a na chorym robi się *mesh*. Jeśli *mesh* szkodzi ranie, to robi się *mesh* na opatrunku. Jeśli to też szkodzi, to się go nie robi. Podczas ablucji i *gusl*, jeśli *mesh* głowy szkodzi, to się go nie robi. Kto nie używa wody, bo ma egzemę, ranę na ręce, robi *tejemmum*. Twarz, ramiona pociera piaskiem (o ścianę z wapna, kamienia, ziemi). Ten, kto ma ręce i nogi odcięte, a twarz w ranach, *salat* robi bez ablucji. Kto nie może znaleźć nikogo do pomocy w pobieraniu ablucji, robi *tejemmum*. Własne dziecko, niewolnik, za opłatą wynajęty pomocnik muszą pomóc. Od innych też można chcieć pomocy, jednak oni nie są zobowiązani pomóc. Mąż i żona nie muszą sobie nawzajem pomagać w pobieraniu ablucji.

Kto ma opatrunek (z bandażu, waty, plastra, maści) na ranie, wrzodzie lub z powodu oddania krwi, przykładania pijawek, na złamanej lub zwichniętej kończynie i nie może myć tych miejsc ciepłą lub zimną wodą lub robić na nich *mesh*, to robi podczas ablucji i *gusl* na części większej niż połowa miejsca w opatrunku jeden raz *mesh*. Jeśli ściągnięcie opatrunku zaszkodzi, to znajdujących się pod nim zdrowych miejsc się nie myje. Na zdrowej skórze widocznej między bandażem robi się *mesh*. Nie trzeba robić opatrunku, gdy ma się ablucję. Jeśli po *mesh* zmieni się opatrunek, założy się inny bandaż, to na nowym bandażu nie trzeba robić *mesh*.

Ten, kto nie może stać lub chory, który uważa, że jeśli będzie stał, to jego choroba się przedłuży, robi *salat* na siedząco, do *ruku* ciało trochę pochyla. Potem wyprostowuje się, a następnie robi dwa razy *sedżde*. Jak mu łatwo, tak siedzi. Dozwolone jest: klęczenie, siedzenie objawszy kolana lub ze skrzyżowanymi

nogami. Ból głowy, kolan, oczu uważany jest za oznakę choroby. Usprawiedliwieniem jest też to, że się nie chce być zobaczonym przez wroga. Salat na siedząco robi też ten, kto na stojąco traci post, ablucję. Kto może ustać na nogach, podpierając się, ten podparwszy się, robi salat. Kto nie może za długo stać, ten wypowiada *iftitah tekbir* na stojąco, a gdy pojawią się bóle, dalej robi salat na siedząco. Komu jest trudno zrobić *sedźde* na ziemi, ten recytuje na stojąco, a *ruku* i *sedźde* robi z *ima* na siedząco. Na siedząco do *ruku* pochyla się trochę, a do *sedźde* więcej. Kto nie może pochylić się całym ciałem, ten pochyla głowę. Nie musi się robić *sedźde* na czymś. Jeśli się zrobi *sedźde* na czymś, jeśli dla *sedźde* pochyliło się więcej niż dla *ruku*, salat będzie zaliczony, ale *mekruh*. Jeśli jest możliwe, opierając się, siedzieć, to leżąc, robić salat z *ima* nie jest dozwolone. Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) odwiedził chorego. Gdy zobaczył, że ten podniósł ręką poduszkę i na niej zrobił *sedźde*, to poduszkę zabrał. Chory podniósł kawałek drzewa i na nim zrobił *sedźde*. On odebrał mu drzewo i powiedział: **“Jeśli starcza ci siły, to rób *sedźde* na ziemi! Jeśli nie możesz pochylić się do ziemi, to nie podnoś niczego do twarzy i nie rób na tym *sedźde*! Rób salat z *ima* i w *sedźde* pochyl się więcej niż w *ruku*!”** W książce pt. **“Bahr-ür-raik”** napisane jest, że w Surze Al Imran, w sto dziewięćdziesiątym pierwszym ajecie powiadomiono w tym znaczeniu: **(Komu starcza siły, ten salat robi na stojąco. Niezdolny robi go na siedząco. A od niego jeszcze bardziej niezdolny robi, leżąc)**. Gdy Imran bin Husajn zachorował, to Wyśłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział do niego: **“Salat rób na stojąco! Jeśli nie starczy ci siły, to rób na siedząco! Jeśli i na to nie starczy ci siły, to rób, leżąc na boku lub na plecach”**. Z tego wynika, że chory, który nie może robić salatu na stojąco, robi go, siedząc; a ten, kto nie może na siedząco, robi go, leżąc. Nie dano pozwolenia robienia salatu na krześle, fotelu. W religii islamskiej nie jest odpowiednie robienie salatu przez chorego i jadących w autobusie, lecących w samolocie, siedząc na krześle, fotelu. Kto pójdzie do meczetu, żeby zrobić salat ze wspólnotą i nie jest w stanie zrobić salatu na stojąco, robi salat na stojąco w domu. Jeśli pojawi się jeden z dwudziestu powodów, to jest się usprawiedliwionym z nie robienia salatu ze wspólnotą. Usprawiedliwieniem nie uczestniczenia w salacie piętkowym jest: deszcz, upał i ostre zimno; lęk przed napadem wroga i utratą życia lub majątku; lęk przed zostaniem samemu w drodze, gdy znajomi odeszli, gdy robi się bardzo ciemno; lęk zadłużonego biedaka, że zostanie złapany i uwięziony; bycie

niewidomym; sparaliżowana noga, odcięta noga; bycie chorym, bycie paralitykiem; błąto; niemożność chodzenia; bycie starcem, który nie może chodzić; stracenie okazji pobrania lekcji *fikh*, która zdarza się bardzo rzadko; lęk, że straci się możliwość zjedzenia ulubionego posiłku; bycie zabieganym podczas podróży; bycie opiekunem chorego i nie znalezienie na swoje miejsce kogoś innego; silny wiatr w nocy; konieczność skorzystania z ubikacji; lęk chorego, że jego choroba się pogorszy lub przedłuży oraz opiekuna chorego, że chory będzie zaniedbany, a także — ze względu na bardzo podeszły wiek — niemożność chodzenia. Na salat ze wspólnotą pójść i wrócić na piechotę jest lepiej, niż pojechać i wrócić pojazdem. Nie jest dozwolone robienie salatu w meczecie, siedząc na krześle, fotelu. Robienie *ibadet* w sposób, o jakim nie zostało powiadomione przez islam, jest *bidat*^[1]. W książkach *fikh* oznajmione zostało, że robienie *bidat* jest dużym grzechem.

Jeśli chory nie może siedzieć bez opierania się o coś, to kładzie się na plecach. Jeśli nie może położyć się na plecach, to kładzie się na prawym boku i robi salat z ima głową. Kto nie może zwrócić się w stronę *kyble*, zwraca się w stronę, w którą jest mu łatwo. Leżącemu na plecach kładzie się coś pod głowę i zwraca się jego twarz w stronę *kyble*. Dobrze jest, gdy ma kolana podciągnięte. Dozwolone jest zostawienie salatu na później do odrobienia [*kaza*] choremu, który nie jest w stanie robić ima głową. Pomiędzy salatami chory postępuje w sposób, na jaki pozwalają mu siły. Chory, który robi salat, siedząc na ziemi, jeśli podczas salatu poczuje się dobrze, to dalej robi salat na stojąco. Kto stracił przytomność, ten nie robi salatu. Jeśli wyzdrowieje nim minie czas pięciu salatów, to odrabia pięć salatów. Jeśli minie sześć salatów, to nie robi w ogóle *kaza*. Obowiązkiem jest szybko odrabiać zaległe salaty, jeśli robi się je nawet tylko z *ima*. Jeśli się umrze, nim się je odrobi, to do *wadżib* należy nakazanie w testamencie, żeby z zostawionego majątku dano *fidje* [okup] dla *iskat*^[2]. Powiedziane jest, że jeśli nie zostawi się takiego testamentu, to dozwolone jest, by opiekun, a nawet ktoś obcy dał ze swojego majątku *fidje* do zrobienia *iskat*.

[1] *bidat*, *bid'at* — innowacja.

[2] *iskat* — postępowanie mające na celu oczyszczenie zmarłego z długu salatu, postu i niektórych innych.

SALATY KAZA

Salat z tego względu, że jest aktem czci robionym ciałem, nie może być wykonywany przez kogoś innego. Wszyscy powinni swoje salaty robić sami. Wykonywanie salatu na czas nazywa się **Eda**. Ponowne wykonanie w jakimkolwiek innym czasie nazywa się **Iade**. I tak np., nim minie czas, powinno się wykonać ponownie salat zrobiony mekruh, a jeśli nie ma się takiej możliwości, to zawsze do *wadżib* należy jego *iade*.

Wykonywanie salatów *fard* i *wadżib*, gdy minie ich pora, nazywa się **Kaza**. Wykonując codziennie pięć razy salat *fard* i *witr*, a także salaty *kaza*, powinno uważać się na kolejność. Kto nie ma więcej niż pięć salatów *kaza*, ten nazywa się **“właścicielem tertib”**. *Fard* salatu piątkowego powinno wykonać się po salacie południowym tego samego dnia. Kto nie obudzi się na salat poranny, jeśli przypomni sobie o tym nawet podczas wypowiedzania chutby, powinien od razu wykonać jego *kaza*. Jeśli nie wykona się jednego salatu, to nie jest dozwolone wykonywanie po nim następnych pięciu. Święty hadis głosi: **“Kto prześpi lub zapomni jeden salat, jeśli przypomni sobie o tym w następnym salacie wykonywanym ze wspólnotą, to najpierw kończy salat z imamem, a następnie robi *kaza* poprzedniego salatu! Po tym ponownie wykonuje ten, który robił razem z imamem!”**.

Wykonywanie *kaza fard* należy do *fard*. Wykonywanie *kaza wadżib* należy do *wadżib*. Nie zostało nakazane robienie *kaza sunny*. W szkole hanefickiej jednogłośne zdanie uczonych oznajmia: “Zostało nakazane wykonywanie sunny salatów tylko o ich porze. Niewykonane sunny salatów na czas, nie są długiem człowieka. Nie zostało nakazane robienie dla nich później *kaza*. Ponieważ sunna salatu porannego jest bliska *wadżib*, jej *kaza* robi się tego samego dnia przed salatem południowym razem z salatem *fard*. Nie robi się *kaza sunny* salatu porannego po południu, zaś sunien pozostałych salatów w ogóle. Jeśli zrobi się *kaza*, to nie zyska się *sewab sunny*. Wykona się tylko salat *nafile*”. W **“Ibni Abidin”** i **“Tergib-üs-salat”** na str. 162 powiadomiono: “Wykonywanie sunny bez usprawiedliwienia na siedząco jest dozwolone. W ogóle jej nie wykonywać, jest grzechem. Wykonywanie *fard* na siedząco, gdy ma się usprawiedliwienie, jest dozwolone”.

Wielkim grzechem jest opuszczać świadomie i bez powodu salaty obowiązkowe. Takie niewykonane w czasie salaty powinny się odrobić. Istnieją tylko dwa powody, które pozwalają na świadome opuszczenie salatów *fard* i *wadžib*. Pierwszym jest znajdowanie się naprzeciwko wroga, a drugim lęk przed złodziejem, drapieżnym zwierzęciem, powodzią, wichurą tego, kto jest w drodze, jeśli nawet nie ma intencji odbycia trzydniowej drogi. Tacy mogą robić salat na siedząco i zwrócić się w jakąkolwiek stronę lub na zwierzęciu z *ima*, a gdy nie zrobią, to mogą go zostawić jako *kaza*. Zostawienie salatów do odrobienia na później z tych dwóch powodów, a także z powodu snu i zapomnienia nie jest grzechem. W przypisach do książki pt. **“Eşbah”** napisane jest: “Wykonanie salatu po czasie przez tego, kto tonie lub tego, kto kogoś takiego ratuje, będzie też właściwe”. Jednak gdy skończy się usprawiedliwienie, to jego obowiązkiem jest wykonanie kaza tego salatu. Poza zakazanymi czasami, opóźnienie salatu z powodu zarabiania na życie, pod warunkiem, że będzie on odrobiony od razu w wolnym czasie, jest dozwolone. Jeśli jeszcze bardziej się go opóźni, to zacznie być to zaliczane do grzechów. Nasz Umiłowany Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) niezrobione cztery salaty z powodu ostrej walki w wojnie Hendek od razu tej samej nocy wykonał razem ze wspólnotą, mimo że Jego Towarzysze (*radjallahu anhum*) byli ranni i bardzo zmęczeni. Szlachetny Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: **“Połączenie dwóch salatów *fard* należy do wielkich grzechów”**, tzn., nie wykonawszy jednego salatu na czas, wykonać go po czasie, jest wielkim grzechem. Jeden ze świętych hadisów głosi: **“Kto Świadomie połączy ze sobą jeden salat z drugim, ten będzie się palił osiemdziesiąt *hukbe* w Piekło”**. Jedna *hukbe* to osiemdziesiąt lat *ahiret*. Jeden dzień *ahiret* równy jest tysiącu lat na ziemi. Jeśli tak duża kara czeka za nie wykonanie na czas jednego salatu, to trudno sobie wyobrazić karę tych, którzy w ogóle go nie robią.

Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: **“Salat jest filarem religii. Kto robi salat, ten swoją religię poprawia. Kto nie robi salatu, ten niszczy swoją religię”**. W jednym ze świętych hadisów ogłosił: **“W Dniu Sądu Ostatecznego pierwszym pytaniem po pytaniu o wiarę będzie pytanie o salat. Allah Najwyższy oznajmi: (Mój poddany! Jeśli uda ci się rozliczyć z salatu, to jesteś uratowany. Ułatwię tobie pozostałe rozliczanie)”**. W Surze Ankebut, w czterdziestym piątym ajecie

oznajmione zostało w tym znaczeniu: **(Salat wykonany bezbłędnie chroni człowieka od nieczystych, haniebnych czynów)**. Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Człowiek najbliższy jest swojego Stworzyciela w czasie, gdy wykonuje salat”**.

Muzułmanin nie wykonuje któregośkolwiek z salatów z tych dwóch powodów: 1– Nie wykonuje go, bo ma usprawiedliwienie. 2– Choć wie, że salat jest jego obowiązkiem, uważa go za wartościowy, to jednak opuszcza go z powodu lenistwa.

Opóźnienie salatu bez usprawiedliwienia, tzn. zostawienie go do odrobienia na później, jest wielkim grzechem. Grzech ten nie zostaje wybaczony, gdy zostanie zrobiona *kaza*. Gdy zrobi się *kaza*, to zostanie wybaczony tylko grzech nie zrobienia salatu. Nim nie zrobi się *kaza* salatów, nie zyska się wybaczenia tylko przez wyrażenie żalu. Po zrobieniu *kaza* okazuje się skrucę i ma się nadzieję na wybaczenie. Okazawszy skrucę, powinno się odrobić zaległe salaty. Jeśli ma się siłę zrobienia *kaza* i nie zrobi się *kaza*, to oprócz tego popełni się duży grzech. Ten duży grzech, gdy minie czas zrobienia *kaza* (ok. 6 min), zwiększa czas poprzedniej kary, ponieważ obowiązkiem jest odrobienie zaległego salatu od razu w wolnym czasie. Nieprzywiązujący do tego wagi, będą palić się w nieskończoność. W **“Umdet-ül-islam”** i **“Cami-ül fetava”** napisane jest: **“Jeśli istnieje możliwość zrobienia jednego salatu *fard* naprzeciwko wroga, to opuszczenie go, jest jak grzech, gdy popełnieni się siedemset dużych grzechów”**. Grzech opóźnienia *kaza* jest jeszcze większym grzechem niż nie wykonanie salatu w jego czasie. Złożywszy intencję wykonania pierwszej zaległości *kaza*, gdy zrobi się jedną *kaza*, to te wszystkie grzechy zostaną wybaczone.

WYJAŚNIENIE: Czy można zrobić w miejscu sunien salaty *kaza*?

Hazrat Abdulkadir Gejlani w książce pt. **“Fütuh-ul gayb”** napisał: **“Muzułmanin powinien najpierw zrobić *fard*. Po zrobieniu *fard*, robi sunnę. Potem jest zajęty nafilę. Gdy ma się zaległości w *fard*, zajmowanie się sunnami nie jest rozsądne. Nie zostaną przyjęte sunny tego, kto ma zaległości w *fard*. Ali bin Ebi Talib (*radyjallahu anh*) powiadomił: (Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*)) powiedział: **‘Kto ma zaległości w *fard*, jeśli będzie robił nafilę zamiast *kaza fard*, ten na próżno się****

trudzi. Nim ten ktoś nie odrobi zaległości, Allah Najwyższy nie przyjmie jego salatów *nafile'*)”. O tym świętym hadisie, zapisanym przez Abdulkadira Gejlaniego, uczony szkoły hanefickiej, Hazrat Abdulhak Dehlewi, wyraził taką opinię: “Ta informacja wskazuje na to, że nie zostaną przyjęte sunny i *nafile* tych, którzy mają zaległości w *fard*. Wiemy o tym, że sunny stanowią całość z *fard*. A to oznacza, że sunny są dla *fard* powodem uznania ich za poprawne, jeśli się coś w nich opuści. Dla tego, kto ma zaległości w *fard*, na nic się zdadzą sunny”.

Mufti jerozolimski, Muhammed Sadyk Efendi, opisując konieczność odrabiania zaległości salatów *faiite* [niezrobionych z powodu snu, zapomnienia], tak powiedział: “Spytano się wielkiego uczonego Hazrat Ibni Nudżejma: (Jeśli ten, kto ma zaległe salaty, wykonuje sunny salatu porannego, południowego, popołudniowego, wieczornego i nocnego z intencją ich kaza, to czy opuścił sunny?). Na to on odpowiedział: (Nie opuścił sunien, ponieważ wykonywanie sunien w pięciu salatach znaczy wykonanie jeszcze innego salatu poza *fard* w tym czasie. Szatan chce, żeby w ogóle nie robiono salatu. Robiąc poza *fard* jeszcze inny salat, doprowadza się do jego upokorzenia. Wykonując *kaza*, zamiast sunny, też spełnia się sunnę. Ten, kto ma zaległości *kaza* o każdej porze salatu wykonuje poza salatem *fard* tego czasu zamiast sunny jeszcze inny salat; taki ktoś powinien zrobić *kaza*, ponieważ wielu muzułmanów nie robi *kaza*, tylko sunnę. Oni pójda do Piekła. Gdy tymczasem ten, kto robi *kaza* zamiast sunny, uratuje się od Piekła)”.

Jak robi się salaty *kaza*?

Powinno się jak najprędzej zacząć robić salaty *kaza*, a także okazać za nie skruchę, żeby uratować siebie od wielkiej kary. Z tego względu powinno się także sunny wykonywać w intencji *kaza*. Kto nie wykonywał salatów z lenistwa, posiada od lat zaległości *kaza*, przystępując do sunny, powinien złożyć intencję zrobienia pierwszego niezrobionego salatu tego czasu. Według czterech szkół powinno się taką intencję złożyć. W szkole hanefickiej opuszczenie salatu bez usprawiedliwienia jest *Ekber-i kebair*, czyli jednym z największych grzechów, który wzrasta dla każdego salatu z minionym wolnym czasem na jego wykonanie, ponieważ w wolnym czasie obowiązkiem jest wykonanie *kaza* od razu. W celu uratowania się od tego

straszego grzechu — którego nie da się oddać w liczbach — i od kary, powinno się, robiąc pierwszą czterorekatową sunnę salatu południowego, złożyć intencję wykonania pierwszego niezrobionego *fard* salatu południowego. Zaś podczas robienia ostatniej sunny salatu południowego intencję wykonania pierwszego niezrobionego *fard* salatu porannego. Wykonując sunnę salatu popołudniowego, powinno się złożyć intencję niezrobionego pierwszego *fard* salatu popołudniowego. Podczas salatu wieczornego, wykonując sunnę, powinno się zrobić jej trzy rekaty z intencją niezrobionego *fard* salatu wieczornego. Wykonując pierwszą sunnę salatu nocnego, powinno się zrobić ją w intencji niezrobionego *fard* salatu nocnego, a ostatnią sunnę zrobić w trzech rekatach w intencji pierwszego niezrobionego salatu *witr*. W ten sposób każdego dnia robi się jednodniowe salaty *kaza*. Również *terawih* powinno się robić z intencją salatów *kaza*. Ile lat wynoszą zaległości salatów *kaza*, tak długo powinno się te salaty w ten sposób robić. Gdy skończą się salaty *kaza*, powinno się zacząć robić sunnę. Jeśli ma się czas, to przy każdej okazji powinno się robić salaty *kaza* i jak najprędzej pozbyć się tych zaległości. Grzechy niezrobionych salatów *kaza* z każdym dniem rosną.

Rozdział szósty

NIEROBIĄCY SALATU

Hazrat Ebu Bekr Syddyk (*radjallahu anh*) oznajmił: “Gdy przychodzi czas na pięciokrotny salat, to aniołowie mówią: (Ej synowie Adema, wstańcie! Wykonując salat, zgaście ogień, który został przygotowany do spalenia ludzi)”. W jednym ze świętych hadisów powiadomione jest: **“Salat jest tym, co odróżnia muzułmanów od niewierzących”**, tzn. muzułmanin robi salat, a niewierzący nie. Zaś hipokryci czasami robią, czasami nie. Hipokryci będą bardzo ciężko karani w Piekło. Abdullah bin Abbas (*radjallahu anh*), jeden z największych uczonych komentarza Świętego Koranu powiedział, że usłyszał od Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) te słowa: **“Ci, którzy nie robią salatu, w Dniu Sądu zastaną Allaha Najwyższego w gniewie”**.

Uczeni od świętych hadisów jednogłośnie powiadomili: “Zostanie niewierzącym ten, kto nie martwi się, że nie zrobił salatu na czas” albo umrze bez wiary. A co będzie z tymi, którym nie przyjdzie on nawet na myśl, nie uznają go za obowiązek? Uczeni sunniccy jednogłośnie ogłosili, że *ibadet* nie jest częścią wiary. Jednak odnośnie salatu nie ma jednomyślnej opinii. Z imamów *fiqh*: **Imam Ahmed bin Hanbel, Ishak bin Rahewejh, Abdullah bin Mubarek, Ibrahim Nehai, Hakem bin Utejbe, Ejjub Sahtijani, Dawud Tai, Ebu Bekr bin Szejbe, Zubejr bin Harb** i wielu innych wielkich uczonych oznajmiło, że ten, kto świadomie nie zrobi jednego salatu, zostanie *kafir*. W takim razie, bracie w religii, nie opuszczaj nawet jednego salatu i nie rób go ociężale! Rób go chętnie! Co zrobisz, gdy Allah Najwyższy w Dniu Sądu wymierzy karę według opinii tych uczonych?

Według szkoły hanbelickiej ten, kto bez usprawiedliwienia nie wykona jednego salatu, zostanie zabity jako *murted*. Nie umyje się jego zwłok, nie owinie w całun i nie zrobi się salatu pogrzebowego, a także nie pochowa się go na cmentarzu muzułmanów i nie oznaczy się jego grobu. Złoży się jego zwłoki w dole na jakiejś górze.

Zaś według szkoły szafi'ickiej, choć nie zostanie on *murted*, to jednak jego karą będzie śmierć. Prawa szkoły malikickiej odnośnie tych, którzy nie robią salatu, są takie same jak prawa szkoły szafi'ickiej.

Według szkoły hanefickiej, niewykonujący salatu zostaną uwięzieni aż zaczną robić salat albo będą bici aż zaczną z nich płynąć krew.

Kto nie spełnia tych pięciu uczynków, zostanie pozbawiony tych pięciu:

1– Kto nie daje zekatu od swojego majątku, ten nie odniesie z niego pożytku.

2– Kto nie daje uszr od swojego pola, ten nie będzie miał *bereket* w swoim zarobku.

3– Kto nie daje jałmużny, ten nie będzie miał zdrowego ciała.

4– Kto nie robi *dua*, tego pragnienia nie zostaną spełnione.

5– Kto nie chce zrobić salatu, gdy przyjdzie na niego czas, ten z ostatnim oddechem nie wypowie Słów Szhady.

Święty hadis głosi: **“Allah Najwyższy obdarzy piętnastoma trudnościami tego, kto opuszcza salat bez powodu. Sześć z nich jest na ziemi, trzy w czasie śmierci, trzy w grobie, trzy podczas wstawania z grobu”.**

Sześć trudności na ziemi:

1– Nie zyska w swoim życiu *bereket* ten, kto nie robi salatu.

2– Zniknie z jego twarzy piękno, sympatyczność, którymi Allah Najwyższy obdarzył Swoich ukochanych.

3– Nie zyska *sewab* za żaden dobry uczynek.

4– Nie zostaną przyjęte jego *dua*.

5– Nikt nie będzie go lubił.

6– Dobre *dua* muzułmanów nie przyniosą mu korzyści.

Podczas śmierci odczuje te cierpienia:

1– Strasznie, ciężko będzie umierał.

2– Umrze jako głodny.

3– Jeśli wypije nawet dużo wody, to umrze, pragnąc wody.

Cierpienia w grobie:

1– Grób będzie go ścisnął. Jego kości się poskręcą.

2– Jego grób zostanie wypełniony ogniem. W dzień i noc będzie go palił.

3– Allah Najwyższy ześle do jego grobu bardzo dużego węża. Nie będzie on podobny do ziemskich węży. Każdego dnia o każdej porze salatu będzie go kąsał. Nie zostawi ani na chwilę.

Cierpienia w Dniu Sądu:

1– Nie odejdą od niego anioły wymierzające kary, które zaciągają do Piekła.

2– Allah Najwyższy wystąpi przed nim jako gniewny.

3– Będzie miał trudny rozrachunek, zostanie wrzucony do Piekła”.

KORZYŚCI ROBIĄCYCH SALAT

Istnieje bardzo dużo świętych hadisów, które głoszą o zaletach robienia salatu i o *sewab*, jakimi zostanie się za to obdarzonym. W książce Abdulhaka bin Sejfuddina Dehlewiego pt. “*Esi’at-ül-leme’at*” o ważności wykonywania salatu święte hadisы głoszą:

1– Ebu Hurejre (*radjallahu anh*) przekazał, że Wystannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: **“Codzienny pięciokrotny salat i salat piątkowy, do następnego Piątku i post w Ramadanie do następnego Ramadanu są kefare^[1] za popełnione grzechy. Chronienie się przed popełnieniem dużych grzechów będzie powodem wybaczenia małych grzechów”**. Zniszczy to popełnione w międzyczasie małe grzechy poza tymi, które dotyczą naruszania praw innych ludzi. Gdy skończy się wybaczenie za małe grzechy, to stanie się to powodem zmniejszenia kary za duże. Powinno się okazać skruchę za duże grzechy, żeby zostały one wybaczone. Jeśli nie ma dużych grzechów, to będzie to powodem podwyższenia stopnia. Ten święty hadis jest zapisany w **“Muslim”**. Powodem wybaczenia błędów w codziennym pięciokrotnym salacie jest salat Piątkowy, a błędów popełnionych w salacie Piątkowym — post w Ramadanie.

2– Ebu Hurejre (*radjallahu anh*) powiadomił także, że Wystannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) spytał się: **“Czy pozostanie brud na ciele tego, kto codziennie pięć razy myje się bieżącą wodą, która płynie przed jego drzwiami?”**. Towarzysze Proroka odpowiedzieli, że w ogóle nie pozostanie brudu. Wystannik Allaha oznajmił: **“I tak też jest z salatem. Allah Najwyższy usunie małe grzechy tym, którzy robią codziennie pięć razy salat”**. Ten święty hadis jest zapisany w **“Buhari”** i **“Muslim”**.

[1] *kefare* — pokuta.

3– Abdullah bin Mesud (*radjallahu anh*) opowiedział, że ktoś pocałował obcą kobietę, tzn. jeden z Ensarów sprzedawał daktyle i pewna kobieta chciała je kupić. On poczuł silne pożądanie. Powiedział, żeby poszła z nim do jego domu, że ma tam jeszcze lepsze daktyle i je jej da. Gdy poszli do domu, to ją objął i pocałował. Kobieta powiedziała: “Co robisz? Bój się Allaha!”. Człowiek ten zaczął żałować swojego postępku. Poszedł do Wysłannika Allaha i opowiedział o tym, co zrobił. Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) nie dał mu odpowiedzi. Czekał na objawienie od Allaha Najwyższego. Potem ten sam człowiek robił salat. Allah Najwyższy zesłał sto piętnasty ajet z Sury Hud w tym znaczeniu: **(Rób salat po dwóch stronach dnia i gdy zajdzie słońce! Na pewno dobre uczynki zniszczą złe)**. Dwie strony dnia, to przed południem i po południu, czyli salat poranny, południowy i popołudniowy. Zaś nocny salat blisko dnia to salat wieczorny i nocny. Ten święty ajet powiadamia, że codzienne wykonywanie pięć razy salatu jest powodem wybaczenia grzechów. Ten sam człowiek spytał się: “O Wysłanniku Allaha! Czy ta radosna nowina jest tylko dla mnie? Czy też dla wszystkich ze wspólnoty?”. Wysłannik Allaha odpowiedział: **“Dla wszystkich z Mojej wspólnoty”**. Ten święty hadis zapisany jest w dwóch “Sahih”.

4– Enes bin Malik (*radjallahu anh*) opowiedział, że ktoś przyszedł do Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) i powiedział: “Popełniłem grzech, za który należy się kara *had*^[1]. Ukarz mnie!”. Wysłannik Allaha nie spytał się, jaki popełnił grzech. Nadszedł czas salatu. Wszyscy wspólnie wykonali salat. Gdy Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) skończył salat, to człowiek ten wstał i powiedział: “Wysłanniku Allaha! Popełniłem grzech, który wymaga kary *had*. Ukarz mnie karą *had*, która jest nakazana w księdze Allaha Najwyższego!”. Wysłannik Allaha spytał się: **“Czy nie robiłeś razem z nami salatu?”**. Odpowiedział, że robił. Wysłannik Allaha powiedział: **“Nie martw się, Allah Najwyższy wybaczył tobie ten grzech!”**. Ten święty hadis jest zapisany w dwóch podstawowych księgach.

[1] *had* — kara, o której wymiarze stanowczo informuje islam. Kara *had* jest za tych pięć grzechów: cudzołóstwo, pijaństwo, oczernienie kogoś cnotliwego, że popełnił cudzołóstwo, kradzież, napad. *Had* nie jest powodem oczyszczenia z tych grzechów. Żeby się od nich wyzwolić, powinno się także okazać skruchę.

Człowiek ten myślał, że popełnił duży grzech zasługujący na karę *had*. Wybaczenie z powodu wykonania salatu wskazuje na to, że był to mały grzech albo że, mówiąc *had*, miał na myśli karę za małe grzechy zwaną "*ta'zir*". O tym, że tak właśnie było, świadczy również to, że po pytaniu Wysłannika Allaha nie powiedział on ponownie: "Ukarz mnie karą *had*!".

5- Abdullah bin Me'sud (*radyjallahu anh*) powiedział, że spytał się Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*), jakie czyny są najbardziej lubiane przez Allaha Najwyższego. Ten odpowiedział: "**Wykonany na czas salat**". Zaś niektóre święte hadisy głoszą, że: "**Najpierw najbardziej lubi na czas wykonany salat**". Potem spytał się, które po tych bardzo lubi. Odpowiedział: "**Spełnianie dobrych uczynków matce i ojcu**". Ten spytał się, które po nich bardzo lubi. Odpowiedział: "**Robienie dżihad na Drodze Allaha**". W innym świętym hadisie: "**Z czynów najlepszym jest karmienie innych**". W jeszcze innym: "**Rozpowszechnianie przekazywania *selam***". Zaś w jeszcze innym: "**Wykonywanie salatu, gdy wszyscy śpią**". W innym świętym hadisie: "**Najwartościowszy czyn to by nie skrzywdzić nikogo słowem i ręką**". W jeszcze innym świętym hadisie oznajmił: "**Najwartościowszym czynem jest dżihad**". W innym świętym hadisie: "**Najwartościowszym czynem jest hadżdż *mebrur***", czyli hadżdż, podczas którego nie popełniło się w ogóle grzechów. Istnieją też święte hadisy, które głoszą: "**Wspominanie Allaha Najwyższego**" i "**Ibadet, które są ciągłe**". Odpowiedzi były dawane odpowiednio do stanów tych, którzy się pytali. I tak np. na początku islamu najwartościowszym, najlepszym czynem był dżihad. (W dzisiejszych czasach najlepszym czynem jest odpowiadanie niewierzącym pismem, publikacjami i rozpowszechnianie wierzenia sunnickiego wśród *ehli bidat*. W ten sposób prowadzący dżihad, a także pomagający finansowo, majątkiem, swoim ciałem będą współnikami w zyskanym *sewab*. Święte ajety i święte hadisy wskazują na to, że salat jest wartościowszy od zekatu, jałmużny. Jednak danie komuś czegoś, umierając, jest wartościowsze od uratowania życia i salatu).

6- Dżabir bin Abdullah powiadomił, że Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: "**Opuszczenie salatu jest granicą, jaka znajduje się między człowiekiem a bluźnierstwem**", ponieważ salat jest zasłoną, która chroni

człowieka przed bluźnierstwem. Gdy ta zaślona zostanie podniesiona, to poddany z łatwością dopuści się bluźnierstwa. Ten święty hadis jest zapisany w **“Muslim”** i wskazuje na to, że zaprzestanie robienia salatu jest bardzo złe. Wielu z Towarzyszy Proroka powiedziało, że ten, kto bez usprawiedliwienia opuścił salat, zostanie niewierzącym. Według szkoły szafi'ickiej i malikickiej nie zostanie niewierzącym, jednak kara śmierci jest *wadżib*. Według szkoły hanefickiej zostanie uwięziony i zostanie pobity, aż zacznie robić salat.

7- Ubade bin Samit (*radjallahu anh*) przekazał, że Wystannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: **“Allah Najwyższy nakazał wykonywać salat codziennie pięć razy. Allah Najwyższy obiecał, że wybaczy temu, kto właściwie pobierze ablucję i na czas wykona salat, robiąc ruku prawidłowo i z pokorą. Nie obiecał tym, którzy tego nie robią. Jeśli zechce, to im wybaczy, jeśli zechce, to ukarze”**. O tym świętym hadisie powiadomił Imam Ahmed, Ebu Dawud i Nesai. Z tego wynika, że powinno się uważać na warunki salatu, *ruku* i *sedźde*. Allah Najwyższy dotrzyma danego słowa. Na pewno wybaczy tym, którzy prawidłowo wykonują salat.

8- Ebu Emame Bahili (*radjallahu anh*) powiadomił, że Wystannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Wykonujcie codziennie pięć razy salat! Poście jeden miesiąc! Dawajcie zekat od swoich majątków! Bądźcie posłuszni waszym zwierzchnikom. Wejdźcie do Raju waszego Pana”**. To znaczy, że do Raju wejdzie muzułmanin, który codziennie robi pięć razy salat, pości w miesiącu Ramadan, daje zekat od swojego majątku, jest posłuszny swoim przełożonym w rozkazach zgodnych z islamem. Ten święty hadis został przekazany przez Imama Ahmeda i Tirmuziego.

9- Jeden ze sławnych Towarzyszy Proroka, Burejde Eslemi (*radjallahu anh*), powiadomił, że Wystannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Umowa, jaka istnieje pomiędzy Mną a wami, to salat”**. To znaczy, że ten, kto wykonuje salat, jest muzułmaninem. Kto nie przywiązuje wagi do salatu, ponieważ nie traktuje go jako podstawowy obowiązek, zostanie niewierzącym. O tym świętym hadisie powiadomił Imam Ahmed, Tirmuzi, Nesai i Ibni Madže.

10- Ebu Zer Gifari (*radjallahu anh*) powiedział, że pewnego jesiennego dnia wyszedł razem z Wystannikiem Allaha

(*sallallahu alejhi we sellem*) na ulicę. Liście spadały z drzew. On z jednego drzewa odłamał dwie gałęzie. Liście z nich od razu pospadały. Powiedział: **“O Eba Zer! Jeśli muzułmanin wykona salat, żeby zyskać aprobatę Allaha Najwyższego, to jego grzechy tak opadną, jak liście z tych gałęzi”**. O tym świętym hadisie powiadomił Imam Ahmed.

11– Zejd bin Halid Dżuhemi przekazał, że Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Gdy muzułmanin wykona prawidłowo i w pokorze dwa rekaty salatu, to jego byłe grzechy zostaną wybaczone”**. O tym świętym hadisie powiadomił Imam Ahmed (*rahimehullahu teala*).

12– Abdullah bin Amr ibni As (*radyjallahu teala anh*) przekazał, że Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Jeśli ktoś wykona na czas salat, to ten salat będzie mu w Dniu Sądu światłem, dowodem i powodem uratowania się od Piekła. Jeśli nie będzie chronił swoich salatów, to nie będą mu one światłem, dowodem i wybawieniem. Będzie znajdował się razem z Karunem, Faraonem, Hamanem i z Ubejem bin Halefem”**. To znaczy, że dla tego, kto wykonuje salat prawidłowo, uważając na jego *fard*, *wadżib*, *sunnę* i *edeb*, salat ten będzie powodem, znalezienia się go w Dniu Sądu w świetle. Jeśli nie będzie dalej robił w ten sposób salatu, to w Dniu Sądu będzie razem z wyżej wymienionymi niewierzącymi, czyli spotka go surowa kara w Piekło. Ubej bin Halef należał do rozbestwionych pogan z Mekki. W wojnie pod Uhud Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) Błogosławioną Ręką wysłał go do Piekła. O tym świętym hadisie powiadomili Imam Ahmed z Bejhekim i Darimi.

13– Jeden ze starszych z Tabiin, Abdullah bin Szakik (*rahimehullahu teala*), powiedział: “Towarzysze Proroka (*radyjallahu anhum*) powiedzieli, że spośród *ibadet* tylko opuszczenie salatu będzie *kufur*”. O tym powiadomił Tirmuzi. Abdullah bin Szakik przekazał święte hadisy od Omara, Aliego, Osmana i Aisze (*radyjallahu anhum*). Zmarł w 108 roku Hidżri.

14– Ebudderda (*radyjallahu anh*) powiedział, że ktoś przez niego bardzo lubiany powiedział do niego: **“Jeśli nawet zostaniesz podzielony na kawałki, spalony w ogniu, to nie rób z czegokolwiek współnika Allaha Najwyższego! Nie opuszczaj salatów *fard*! Ten, kto świadomie opuszcza salaty *fard*, odstąpi od islamu. Nie pij wina! Wino jest kluczem do każdego zła”**. To

znaczy, że ten, kto nie traktuje poważnie salatów *fard*, zostanie niewierzącym. Choć ten, kto nie wykonuje ich z powodu lenistwa, nie zostanie niewierzącym, jednak jest to jego wielkim grzechem. Nie jest grzechem odłożenie na później z powodu jednego z pięciu usprawiedliwień, które zostały przekazane przez islam. Wino i wszystkie napoje alkoholowe doprowadzają do utraty rozumu. Kto nie ma rozumu, może się dopuścić każdego zła.

15– Ali (*radjallahu anh*) powiadomił, że Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“O Ali! Nie opóźniaj robienia tych trzech spraw: gdy nadejdzie pora salatu, rób od razu salat! Gdy pogrzeb zostanie przygotowany, od razu zrób salat! Gdy dla córki znajdziesz kogoś jej równego, to od razu wydaj ją za męża!”**. Ten święty hadis przekazał Tirmuzi (*rahimehullahu teala*). Żeby nie opóźnić salatu pogrzebowego, można wykonywać go też w trzech czasach *mekruh*.

(To znaczy, że kobietę, córkę powinno się wydać za męża za jej równego. “Równy” nie znaczy: ‘bogaty’, ‘dużo posiadający’. Równy znaczy tutaj, że mężczyzna powinien być prawidłowym muzułmaninem, sunnitą; powinien wykonywać salat, nie pić napojów alkoholowych, czyli powinien być podporządkowany islamowi i posiadać pracę oraz zarobki wystarczające na utrzymanie rodziny. Ci, którzy chcą dla swoich córek mężczyzny, który jest tylko bogaty, posiada mieszkanie, doprowadzą je do nieszczęścia, wrzucą do Piekła. Dziewczyna też powinna wykonywać salat, wychodzić na ulicę zastonięta i nie powinna przebywać sam na sam z obcymi, a w tym i z rodziną, która nie jest *mahrem*).

16– Abdullah bin Omar (*radjallahu anh*) przekazał, że Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział: **“Allah Najwyższy będzie zadowolony z tych, którzy robią od razu salat, gdy przyjdzie na niego pora. Wybacz też tym, którzy robią go w ostatnim jego czasie”**. Ten święty hadis przekazał Tirmuzi (*rahimehullahu teala*).

Według szkoły szafi’ickiej i hanbelickiej jest jeszcze lepiej wykonywać każdy salat w pierwszym czasie pory salatu, a według szkoły malikickiej blisko tego czasu. Jednak, robiąc salat samemu, lepiej jest opóźnić salat południowy, gdy jest bardzo gorąco. Według szkoły hanefickiej lepiej jest opóźnić salat poranny i nocny, a także, gdy jest gorąco, salat południowy i zrobić go, gdy

się ochłodzi. (Jednak salat południowy dobrze jest zrobić według *idżtihad*^[1] Imamejn, tj. nim rozpocznie się pora salatu popołudniowego, a salat popołudniowy i nocny według Imama a'zama, gdy rozpocznie się jego pora, będzie to ostrożne postępowanie. Pobożni w każdym czynie postępują ostrożnie).

17– Ummi Ferwe (*radjallahu anha*) powiadomiła, że spytano się Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*), który z czynów posiada wysoki stopień. Wysłannik Allaha odpowiedział: **“Najlepszym z czynów jest salat wykonany w pierwszym jego czasie”**. O tym świętym hadisie powiadomili Imam Ahmed, Tirmuzi i Ebu Dawud (*rahimehumallahu teala*). Salat jest najwyższym z aktów czci. Gdy przyjdzie jego czas i zrobi się go od razu, to jest jeszcze doskonalszy.

18– Aisze (*radjallahu anha*) powiedziała: “Nie widziałam, żeby Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) zrobił dwa razy salat w ostatnim czasie”.

19– Ummi Habibe (*radjallahu anha*) powiadomiła, że Wysłannik Allaha powiedział: **“Allah Najwyższy postawi wilę dla tego mużłmanina, który każdego dnia poza salatami *fard* wykona dwanaście rekatów salatu jako *tetawwu*^[2]”**. Ten święty hadis jest zapisany w “Muslim”. To znaczy, że Wysłannik Allaha nazywa salaty sunna wykonywane każdego dnia z salatami *fard* salatami *tetawwu*, czyli salatami *nafile*.

20– Jeden ze starszych z Tabiin, Abdullah bin Szakik (*rahimehullahu teala*), powiedział, że spytał się Hazrat Aisze (*radjallahu anha*) o salaty *tetawwu* Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*). Powiedziała: “Wysłannik Allaha robił przed południowym salatem *fard* cztery rekaty, potem dwa rekaty, po *fard* salatu wieczornego i nocnego dwa rekaty, przed salatem *fard* porannym dwa rekaty”. O tym powiadomili Muslim i Ebu Dawud (*rahimehumallahu teala*).

[1] *idżtihad* — wysiłek, praca polegająca na doprowadzeniu do ustalenia praw dotyczących czynów, o których nie zostało jasno powiadomione w Świętym Koranie i w świętych hadisach, upodabniając je do tych, o których zostało jasno powiadomione. Wielkich uczonych islamskich, którzy osiągnęli stopień *idżtihad*, tj. wyciągania praw ze Świętego Koranu, świętych hadisów i innych dowodów, nazywa się *mużtehid*.

[2] *tetawwu* — ibadet poza *fard* i *wadżib*, tj. *ibadet nafile*, który jest wykonywany tylko po to, żeby zyskać aprobatę Allaha Najwyższego.

21– Aisze (*radyjallahu anha*) powiedziała: “Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) z ibadet *nafile* najbardziej systematycznie robił sunnę salatu porannego”. Ta informacja zapisana jest w “**Buhari**” i “**Muslim**”. Aisze (*radyjallahu anha*) nazywa salaty sunna wykonywane w pięciokrotnych codziennych salatami *nafile*.

(Imam Rabbani Ahmed bin Abdulehad Faruki Serhendi (*rahmetullahi alejh*), wielki uczony, który walczył z *ehli bidat*, największy protektor sunnitów przeciwko tym, którzy nie należą do żadnej *mezheb*, wielki *mudżahid*^[1] rozpowszechniający wybraną przez Allaha Najwyższego religię, który zniszczył innowacje, napisał w dziele pt. “**Mektubat**”, które nie ma sobie podobnego, w pierwszym tomie, w dwudziestym dziewiątym liście:

Czyny, z których zadowolony jest Allah Najwyższy, to *fard* i *nafile*. *Nafile* nie posiadają żadnej wartości przy *fard*. Wykonanie na czas jednego *fard* jest wartościowsze od robienia bez przerwy przez tysiąc lat *ibadet nafile*. Tak jest z każdym rodzajem *ibadet nafile*, np.: salat, zekat, post, *umre*, hadżdż, *zikr*. A nawet podczas robienia jednego *fard* uważanie na jego sunnę jest lepsze od zrobienia jednej sunny i uważanie na jego *edeb*, jest lepsze od zrobienia jednego *edeb*. Przywódca muzułmanów, Omar Faruk (*radyjallahu anh*), pewnego dnia podczas prowadzenia salatu dla wspólnoty, gdy nie zobaczył jednego z muzułmanów, spytał się jaki jest tego powód. Odpowiedziano, że nie przyszedł, bo może zasnął, ponieważ każdej nocy robi *ibadet nafile*. Ten powiedział: “Lepiej by było, gdyby przez całą noc spał i wykonał salat poranny ze wspólnotą”. To znaczy, że podczas robienia *fard* wykonanie jednego z *edeb* i unikanie tego, co jest *mekruh* jest o wiele cenniejsze niż *zikr*, rozmyślanie. Oczywiście będzie to bardzo pożyteczne, jeśli będzie się tego przestrzegać razem z *fard*. Jednak bez niego do niczego się nie nadaje. I tak lepiej jest, gdy da się jedną lirę zekatu niż tysiące lir jałmużny. Podczas dawania tej jednej liry uważanie na jeden *edeb*, np. danie bliskiej rodzinie, jest wielokrotnie lepsze od dawania nieobowiązkowej jałmużny. (Z tego rozumie się, że ci, którzy chcą robić w nocy salat, powinni robić salaty *kaza*. Nakazy Allaha Najwyższego nazywa się **fard**, a zakazy **haram**, nakazy naszego Proroka **sunną**, a zakazy **mekruh**.

[1] *mudżahid* — walczący na Drodze Allaha z wrogami religii, prowadzący *dżihad*.

To wszystko nazywa się **ahkam-i islamijje**. Do *fard* należy posiadanie pięknej etyki i spełnianie dobrych uczynków. Ten, kto nie wierzy choć w jedno prawo *ahkam-i islamijje*, jest z niego niezadowolony, zostanie *kafir, murted*. Wierzących w je wszystkie nazywa się **muzułmanami**. Niepodporządkowanych im z lenistwa nazywa się **fasyk**^[1]. *Fasyk* niepodporządkowany jednemu *fard* lub *haram* pójdzie do Piekła. Nie zostanie przyjęty żaden z jego czynów i nie zostaną zaakceptowane jego *sunny*, nie zostanie obdarzony *sewab*. Kto nie daje jednej liry zekatu, nie zostanie obdarzony *sewab* za żaden ze swoich dobrych uczynków, dobrodziejstw, na które wydał miliony. Wybudowane przez niego meczety, szkoły, szpitale i pomoc dla organizacji dobroczynnych nie przyniosą mu *sewab*. Nie zostanie przyjęty *salat terawih* tego, kto nie zrobił *salatu* nocnego. *Ibadet*, który jest robiony poza *fard* i *wadžib*, nazywa się **nafile**. *Sunny* są *ibadet nafile*. Według tego opisu ten, kto robi *salat kaza*, wykonuje też *salat sunna*. *Sewab* za zrobienie jednego *fard*, chronienie się od jednego *haram* są o wiele cenniejsze od milionów *sewab* za *nafile*. Kto nie robi jednego *fard*, złamie jeden *haram*, będzie palił się w Piekło. Nie uratują go od Piekła *ibadet nafile*. Zmiany robione w *ibadet* nazywa się **bidat** [innowacją]. Robienie *bidat* podczas wykonywania *ibadet* jest zakazane, jest powodem jego zepsucia. W świętym hadisie oznajmiono: **“Nie zostanie przyjęty żaden z *ibadet* tego, kto popełnia *bidat*”**. Nie powinno się robić *salatu* za tym, kto jest *fasyk*, którego żona i córka chodzą odsłonięte i za tym, kto robi *bidat*, np. używa w *ibadet* głośnika; nie powinno się słuchać ich przemówień, zmyślonych wypowiedzi o religii i czytać ich książek. Przyjaciela jak i wroga powinno się mile traktować i łagodnie się do nich odzywać, nie powinno się z kimkolwiek kłócić. Święty hadis głosi: **“Ignorantowi nie daje się odpowiedzi”**. *Ibadet* oczyszcza serce. Grzechy zaciemniają serce, są przeszkodą w odebraniu *fejz*. Każdy *muzułmanin* powinien znać zasady wiary, *fard* i *haram*. Niewiedza nie jest usprawiedliwieniem, czyli ten, kto nie wie, jest jak ten, kto wie i nie wierzy). **“Mektubat”** jest książką napisaną w języku farskim. Tutaj kończy się tłumaczenie. Hazrat Imam Rabbani zmarł w 1034 roku Hidżri (1624) w Indiach, w mieście Serhend.

[1] *fasyk* — *muzułmanin* grzesznik, niekrępujący się jawnie grzeszyć, buntownik.

PRAWDZIWIY SALAT

Wielki uczony islamski, Abdullah Dehlewi (*rahmetullahi alejh*), w książce pt. “**Mekatib-i şerife**”, w 85. Liście napisał:

Prorok Allaha powiadomił nas o wykonywaniu salatu ze wspólnotą, robieniu go w *tumaninet*^[1], o zrobieniu *kawme* po *ruku*, a pomiędzy dwoma *sedźde* o zrobieniu *dźelse*. Są też uczeni islamscy, którzy oznajmniają, że *kawme* [po wstaniu z *ruku* całkowite wyprostowanie się] i *dźelse* [siedzenie pomiędzy dwoma *sedźde*] należą do *fard*. Mufti ze szkoły hanefickiej, zwany **Kadyhan**, powiadomił, że oba one należą do *wadźib* i gdy o jednym z nich się zapomni, to do *wadźib* należy wykonanie *sedźde seh*w, a ten, kto specjalnie ich nie zrobił, powinien ponownie wykonać salat. Niektórzy uczeni islamscy orzekli, że oba należą do sunny *muekked*, a inni, że są *wadźib* bliskim sunnie. Lekkie traktowanie sunny, nie darzenie jej wartością, opuszczenie jej, należy do *kufur*. Podczas wykonywania salatu w *kyjam*, *ruku*, *kawme*, *dźelse*, *sedźde* zachodzą przeróżne stany. Wszystkie *ibadet* zostały zebrane w salacie. W nim znajduje się recytowanie Świątego Koranu, wypowiedanie *tesbih* (tzn. powiedzenie *Suphanallah*), przekazanie Wysłannikowi Allaha *salewat*, okazanie skruchy za grzechy i — we wznoszonej do Allaha Najwyższego *dua* — proszenie o potrzeby tylko Jego. Drzewa, rośliny stoją prosto, jak stoi się w salacie. Zwierzęta znajdują się w pozycji *ruku*, a przedmioty są rozciągnięte na ziemi jak siedzenie w *ka'de*. Kto robi salat, ten robi tego wszystkiego *ibadet*. Wykonywanie salatu stało się *fard* podczas Nocy Miradź. Muzułmanin, który robi salat z myślą o podporządkowaniu się umiłowanemu przez Allaha Najwyższego Prorokowi, który tej nocy dostąpił zaszczytu odbycia Miradź, wzniesie się jak Ten wielki Prorok w stopniach zbliżających do Allaha Najwyższego. Ci, którzy zachowują się prawidłowo wobec Allaha Najwyższego i Jego Wysłannika, podczas wykonywanego z poddaniem salatu rozumieją, że wzniesli się na te stopnie. Allah Najwyższy i Jego Prorok, okazawszy miłosierdzie tej wspólnotcie, obdarzyli ją wielkimi darami, nakazali obowiązek robienia salatu. Z tego względu niech będą dzięki i chwała naszemu Stworzycielowi! Jego umiłowanemu

[1] *tumaninet* — podczas wykonywania salatu w *ruku*, *sedźde*, *kawme*, *dźelse* wszystkie kończyny pozostają w bezruchu.

Prorokowi wypowiadamy *salewat*, *tehyjjat* i *dua!* Podczas wykonywania salatu, stanie w szeregu wspólnoty i panujący pokój są czymś zaskakującym. Mój Mistrz (Mazher Dżan Dżanan) powiedział: “Podczas wykonywania salatu, choć nie jest możliwe zobaczenie Allaha Najwyższego, to zachodzi taki stan, jakby się Go widziało”. Uczni *tasawwuf*^[1] powiadomili jednogłośnie, że taki stan ma miejsce. Na początku islamu salat wykonywano w kierunku Jerozolimy. Gdy zostało zakazane robienie salatu w stronę Bejt-ul-mukaddes i nakazane zwrócenie się w stronę *kyble* Ibrahima (*alejhisselam*), to żydzi z Medyny zezłościли się i powiedzieli: “Co będzie z waszymi salatami zrobionymi w kierunku Bej-tul-mukaddes?”. Wtedy został zesłany 143. święty ajet Sury Bekara w tym znaczeniu: **(Allah Najwyższy nie doprowadzi do straty waszej wiary!)**. Powiadomił, że te salaty nie pozostaną bez wynagrodzenia. To rozumie się tak, że salaty niewykonywane zgodnie z sunną, są powodem straty wiary. Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: **“Salat jest światłem i przyjemnością dla Moich oczu”**. Ten święty hadis znaczy: “Allah Najwyższy zjawia się, obserwuje podczas salatu. W ten sposób zyskuję ukojenie”. W jednym ze świętych hadisów powiedział: **“O Bilal (radyjallahu teala anh)! Przynieś Mi ukojenie!”**, co znaczy: “O Bilal! Recytując Ezan i *ikamet* dla salatu, doprowadź Mnie do błogostanu”. Szukanie ukojenia poza salatem nie jest właściwe. Kto zmarnuje swoje salaty, opuści je, tego inne czyny religijne jeszcze bardziej stracą na wartości.

WYŻSZOŚCI W SALACIE

Imam Rabbani (*rahmetullahi alejh*) w dziele pt. **“Mektubat”**, w pierwszym tomie, w 261. Liście napisał:

Powinno się koniecznie o tym wiedzieć, że salat jest drugim z pięciu filarów islamu. Zebrał w sobie wszystkie *ibadet*. Zostało powiedziane też, że choć jest jedną piątą islamu, to ze względu na to zgromadzenie w sobie wszystkich *ibadet*, jest też sam w sobie islamem. Jest pierwszym wśród czynów, który doprowadza do zyskania miłości Allaha Najwyższego. Sułtanowi Świata i najwyższemu spośród Proroków (*alejhi we alejhimussalewatu*)

[1] *tasawwuf* — nauka etyki i serca. Oczyszczenie serca ze złych cech i wypełnienie go dobrymi.

wesselam) odpowiednio do stanu doczesnego po zejściu na ziemię tylko podczas salatu zostały przybliżone Noc Miradż i zaszczyt duchowego widzenia okiem serca, jakiego dostąpił w Raju. Dlatego oznajmił: **“Salat jest dla wierzących Miradżem”**. W jeszcze innym świętym hadisie przekazał: **“Człowiek jest najbliżej Allaha Najwyższego podczas salatu”**. To szczęście duchowego widzenia, wielki dar na tym świecie, ma miejsce tylko podczas salatu u wielkich ludzi, którzy idą Jego Drogą, dokładnie po Jego śladach. Tak, nie jest możliwe zobaczenie Allaha Najwyższego na tym świecie. Świat nie jest do tego odpowiedni. Jednak uzależnieni od Niego wielcy muzułmanie podczas wykonywania salatu coś zyskują z tego duchowego widzenia. Gdyby salat nie został nakazany, to kto podniósłby zasłonę z pięknej twarzy celu? Jak znaleźliby zakochani swojego ulubieńca? Salat jest tym, co przynosi smutnym duszom radość. Salat niesie ulgę chorym. Salat jest dla duszy pokarmem, a dla serca uzdrowieniem. O tym świadczy święty hadis: **“O Bilal, przynieś Mi ukojenie!”**, którym nakazał recytowanie Ezanu i święty hadis: **“Salat jest radością Mojego serca, źrenicą Moich oczu”**, który wyraża to życzenie. Doznawane przyjemności, ekstaza, wiedza, sprawności, duchowe stanowiska, światła, kolory, w sercu przeróżne stany i ukojenie, zrozumiałe i niezrozumiałe widzenia, z atrybutami i bez nich — jeśli którekolwiek z nich zaszły poza salatem i nic nie rozumiało się z prawdziwości salatu, to wszystkie one powstały z cienia, odbicia, zewnętrznego wyglądu. Być może nie są niczym innym jak tylko wyobrażeniem. Doskonały muzułmanin, który rozumie prawdziwość salatu, gdy stanie do niego, to jakby odchodził z tego świata, wchodzi do życia *ahiret* i zyskuje coś z jego specyficznych darów. Nie mieszając do tego cieni, wyobraźni, czerpie z pierwowzoru przyjemność i ma w nim udział, ponieważ wszelka doskonałość na świecie, wszelkie dary powstają z cienia, wyglądu, objawów zewnętrznych. Bez wyglądu, cienia bezpośrednie otrzymywanie wyników z pierwowzoru ma miejsce w życiu pozagrobowym. Żeby móc czerpać z pierwowzoru na ziemi, potrzebny jest Miradż. Tym Miradżem jest salat wierzącego. Ten dar należy tylko do tej wspólnoty, otrzyma się go przez podporządkowanie się Prorokowi, ponieważ tej wspólnoty Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) w Noc Miradż opuścił świat i udał się do *ahiret*. Wszedł do Raju i został uhonorowany szczęściem, darem widzenia duchowego świata. O

Panie! Ty temu wielkiemu Prorokowi (*sallallahu alejhi we sellem*) podaruj z naszych dobrych uczynków te, które są godne Jego wielkości! Wszystkich Proroków (*ala nebijjina we alejhimussalewatu wetteslimat*) obdarz dobrem, ponieważ oni nawoływali ludzi do poznania Ciebie, zyskania Twojej aprobaty i pokazali Drogę, z której jesteś zadowolony.

Wielu z tych, którzy znajdują się na drodze *tasawwuf*, szukało lekarstwa na swoje kłopoty gdzie indziej, ponieważ nie powiadomiono ich o prawdziwości salatu i nie zapoznano ich z jego szczególną doskonałością. Przyłgnęli do czegoś innego, żeby osiągnąć swój cel. A nawet niektórzy z nich sądzili, że salat jest poza tą drogą, że nie ma związku z celem. Uważali, że post jest ważniejszy od salatu. Wielu też z tych, którzy nie zrozumieli prawdziwości salatu, swoje cierpienia kołło i swoje dusze pocieszało muzyką, dochodząc do euforii, wpadając w trans. Myśleli, że ich cel, ich umiłowany, znajduje się za zasłoną muzyki. Z tego względu zaczęli płaszać, tańczyć. Gdy tymczasem usłyszeli o świętym hadisie: **“Allah Najwyższy nie stworzył z tego, co jest zakazane, uzdrowienia”**. Tak, słaby pływak chwytą się, gdy tonie, każdego zielska. Miłość do czegoś sprawia, że ci, którzy miłują, stają się głusi i ślepi. Gdyby skosztowali oni coś z doskonałości salatu, to nie krążyliby w rytm muzyki i nie śpiewaliby, a ekstaza nie przyszłaby im na myśl.

O mój bracie! Jak wielka odległość jest pomiędzy muzyką a salatem, tak daleko jest doskonałość wynikająca z salatu od smutku, który pochodzi z muzyki. Mądry człowiek z tych wielu znaków dużo zrozumie.

Zyskanie przyjemności z *ibadet* i wykonywanie ich bez wysiłku to jeden z największych darów Allaha Najwyższego. Szczególnie odczuwanie rozkoszy z salatu nie będzie przeznaczone dla tych, którzy nie doszli do końca ku dojrzałości. Przeważnie ci, którzy zbliżają się do końca, odczuwają przyjemność z salatów *nafile*, ponieważ przyjemność z salatów *fard* jest charakterystyczna tylko dla tych, którzy doszli do końca, tylko oni czerpią z nich przyjemność. Ich salaty *nafile* nie pociągają, zaś salaty *fard* traktują jako duży zysk.

(Salaty *nafile* to salaty poza salatami *fard* i *wadżib*. Sunny codziennego pięciokrotnego salatu i pozostałe salaty, które nie należą do *wadżib*, należą do *nafile*. Wszystkie sunny, które są *muekked* i nimi nie są, są *nafile*).

Nie ma udziału *nefs* w przyjemności, którą sprawiają wszystkie salaty. Gdy człowiek odczuwa to szczęście, *nefs* jęczy, wyje. O Panie! Jak wielka to godność! Jak wielkim darem, prawdziwym szczęściem jest usłyszenie tych słów przez takich jak my, mających chore dusze.

Dobre wieście o tym, że zobaczenie Allaha Najwyższego w *ahiret* jest jak wysokość godności, stopnia salatu na ziemi. Czas wykonywania salatu jest czasem, kiedy człowiek na ziemi jest najbliżej Allaha Najwyższego. Zaś w *ahiret* najbliższej jest, gdy zobaczy Allaha Najwyższego. Wszystkie *ibadet* na ziemi są po to, żeby doprowadzić człowieka do stanu wykonywania salatu. Głównym celem jest wykonywanie salatu. Wieczne szczęście i nieskończone dary zyska się tylko przez wykonywanie salatu.

Salat jest wartościowszy od wszystkich *ibadet* i postu. **Salat** jest tym, co wypełni szczęściem złamane serca. **Salat** jest tym, co niszczy grzechy, chroni człowieka od zła. Święty hadis głosi: **“Salat jest wesołością Mojego serca i źródłem radości”**. **Salat** smutnym duszom przynosi pocieszenie. **Salat** jest pożywieniem dla duszy. **Salat** jest uzdrowieniem dla serca. Podczas salatu nadchodzi taka chwila, że język *Weli* staje się jak drzewo, które mówiło do Musy (*alejhisselam*).

Hazrat Imam Rabbani w książce pt. “Mektubat” w I. tomie, 266. liście oznajmił:

Po poprawieniu *iman* oraz *itikad*, poznanie tego, co nakazuje i zakazuje nam religia, jest oczywiście potrzebne. *Fard*, *wadžib*, *helal*, *haram*, *sunnę*, *mekruh* i tego, co jest wątpliwe, powinno się poznać tyle, ile się potrzebuje i według tej wiedzy powinno się postępować. Poznanie książek *fikh* jest konieczne dla każdego muzułmanina. Powinno starać się spełniać nakazy Allaha Najwyższego i żyć w sposób, z którego On jest zadowolony. Jego nakazem i najbardziej upodobanym czynem jest wykonywanie codziennie pięć razy salatu. **Salat** jest filarem religii. Tutaj powiadomię o znaczeniu salatu i jak powinno się go robić. Uważnie słuchajcie! Najpierw powinno się pobrać ablucję całkowicie zgodnie z *sunną*. Wykonując ablucję miejsca, które powinno się umyć, powinno się je umyć trzy razy i za każdym razem uważać na to, żeby myć dokładnie w każdym miejscu. W ten sposób pobierze się ablucję zgodnie z *sunną*. Powinno się zrobić *mesh* na całej głowie. Powinno się dobrze

zrobić *mesh* na uszach i karku. Powiadomione zostało, że oczyszczając miejsca między palcami nóg, wkłada się od spodniej strony palców u nogi między nie mały palec lewej ręki. Powinno się na to uważać, nie powinno się lekko traktować *mustehab*. To jest to, co lubi Allah Najwyższy i co Jemu się podoba. Gdyby wiedziało się, jak dużo zyskuje się za dokonanie czynu, który podoba się Allahowi Najwyższemu, to by się to zrobiło, nawet jeśli byłoby to ofiarowanie całego świata; a nagroda za to będzie tak wielka, jak gdy za danie kilku doniczek, zyska się wartościowy diament albo za kilka kamieni, przywróci się życie ukochanej, zmarłej osobie.

Salat jest Miradżem muzułmanów, tzn. dary, którymi został obdarzony nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) w Noc Miradż, są dane Jego wspólnocie do skosztowania na tym świecie tylko podczas salatu. Mężczyźni powinni bardzo się starać wykonywać salaty *fard* razem ze wspólnotą, a nawet powinni starać się nie stracić odebrania pierwszego *tekbir* razem z imamem. (Kobiety nie powinny mieszać się z mężczyznami, żeby wykonać salat ze wspólnotą, czy też wysłuchać *hafiza* lub uczestniczyć w *mewlid*, a tym bardziej grzechem jest ich przychodzenie na salat piątkowy, żeby zyskać *sewab*).

Wykonywać salat o jego porze (i wiedzieć o wykonywanym czasie) to warunek. (Według **Ibni Abidina**: Wykonując samemu każdy salat, powinno wykonywać się go w jego pierwszym czasie, a salat popołudniowy i nocny według opinii Imama a'zama. Salat, im później się go robi, tym mniej zyskuje się *sewab*. Czasy *mustehab* są dla wykonywania salatu ze wspólnotą, żeby pójść do meczetu. Jeśli minie czas, nim robi się salat, to jest to tak duży grzech, jak zamordowanie człowieka. Odrobienie salatu nie stanie się powodem wybaczenia tego grzechu. Nadrobi się tylko zaległości. Aby zyskać wybaczenie za ten grzech, powinno się zrobić *tewbe nasuh*^[1] lub *hadżdż mebrur*^[2]).

Podczas salatu powinno się recytować Święty Koran w ilości, jaka jest sunną. Oczywiście powinno się w *ruku* i *sedźde* zatrzymać bez ruchu, ponieważ jest to *fard* lub *wadżib*. Gdy wstanie się z *ruku*, to powinno stać się tak, żeby kości weszły na

[1] *tewbe nasuh* — wierne okazanie skruchy; trwanie w postanowieniu, że się więcej nie popełni tego grzechu.

[2] *hadżdż mebrur* — przyjęty *hadżdż*, podczas którego uważa się na warunki i nie popełnia grzechu.

swoje miejsce. Powiedziano, że po tym w tej pozycji zatrzymanie się na trochę jest *fard* albo *wadżib*, albo *sunnâ*. Podobnie jest z siedzeniem między dwoma *sedźde*. Na to oczywiście powinno się uważać. W *ruku* i *sedźde* powinno się wypowiedzieć *tesbih* przynajmniej trzy razy. Najwięcej to siedem albo jedenaście. Jeśli chodzi o imama, to wypowiada on według stanu wspólnoty. Silnemu człowiekowi, gdy nic nie stoi na przeszkodzie, podczas robienia salatu samemu, wypowiedzenie trzy razy *tesbih*, jak wstydliwym jest stanem. Powinien on wypowiedzieć przynajmniej pięć razy. Kładąc się do *sedźde*, powinno się położyć najpierw części ciała, które są najbliższej ziemi. W tym wypadku najpierw kolana, a potem nos i na końcu czoło. Z kolan i rąk kładzie się najpierw prawe. Wstając z *sedźde*, podnosi się te części ciała, które są na górze. W tym wypadku najpierw podnosi się czoło. Stojąc, patrzy się na miejsce *sedźde*, w *ruku* na nogi, w *sedźde* na koniec nosa, a siedząc — na ręce. Jeśli nie wodzi się wzrokiem dookoła, gdy patrzy się na te powyżej wymienione miejsca, to można wykonywać salat razem ze wspólnotą. Znaczy to, że serce też może się uratować od myśli doczesnych. Dochodzi do poddania. W końcu Szlachetny Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) tak oznajmił. Do sunny należy rozsunięcie palców w ruku, a w *sedźde* ich złączenie. Powinno się na to uważać. Nie bez powodu, rozwiera lub łączy się palce. Właściciel islamu (tj. nasz Prorok *sallallahu alejhi we sellem*) robił w ten sposób, mając na myśli wynikające z tego korzyści. Zaś dla nas nie ma większej korzyści od tej, by Jemu się podporządkować. To, o czym tutaj powiedzieliśmy, jest zachętą do robienia tego, o czym zostało poinformowane w książkach *fikh*. Niech Allah Najwyższy obdarzy nas i was dokonywaniem właściwych czynów, które wskazał islam! Niech przyjmie tę naszą *dua*: “*alejhi ve alejhim ve alâ âli küllin minessalevâti efdalühâ ve minetteslîmâti ekmelühâ*”, którą wyrażamy najwyższy szacunek dla najszlachetniejszego, najważniejszego, najlepszego z Proroków! Amin.

Hazrat Imam Rabbani w “Mektubat”, w II. tomie, w 69. Liście napisał:

Niech będą dzięki Allahowi Najwyższemu! Niech będą pozdrowieni Jego wybrani, niech będzie pokój Jego upodobanym poddanym! Przeszedł wasz list. Ucieszyło nas bardzo to, że wasi przyjaciele, znajomi nie zeszli z Prawidłowej Drogi. Niech Allah

Najwyższy wzbogaci waszą prawość i przebywanie na Właściwej Drodze! Z naszymi przyjaciółmi wykonujemy dalej zadanie, które nam powierzyliście. Napisaliście, że codzienny pięciokrotny salat robicie w pięćdziesięcio - sześćdziesięcioosobowej wspólności. Z tego powodu niech będą dzięki i chwała Allahowi Najwyższemu! Jak wielkim darem jest ozdobienie serca Allahem Najwyższym, a ciałą i kończyny przez wykonywanie prawideł religii islamskiej. W dzisiejszych czasach większość ludzi jest opieszałych w wykonywaniu salatu. Nie przywiązują wagi do *tumaninet* i *tadil-i erkan*. Dlatego też zostałem zmuszony wyjaśnić wam, moim ukochanym, tę kwestię. Dobrze słuchajcie! Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: **“Największym złodziejem jest ten, kto kradnie ze swojego salatu”**. Spytano się: “O Wysłanniku Allaha! Jak może ktoś ukraść ze swojego salatu?”. Odpowiedział: **“Nie wykonując w całości ruku i sedźde”**. Innym razem oznajmił: **“Allah Najwyższy nie przyjmie salatu tego, kto umieściwszy w ruku i sedźde swój pas, nie zatrzymał się trochę”**. Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*), gdy zobaczył, że ktoś podczas wykonywania salatu nie zrobił *ruku* i *sedźde* w całości, powiedział: **“Z tego względu, że wykonałeś salat w ten sposób, czyżbyś nie bał się umrzeć w innej religii od religii Muhammeda (*alejhissalatu wesselam*)?”**. Ponownie powiedział: **“Jeśli jeden z was podczas wykonywania salatu, po ruku całkowicie nie wstanie, nie wyprostuje się i stojąc, każda jego koniczyna nie znajdzie się na swoim miejscu, to ten salat nie będzie w całości”**. Pewnego razu tak powiedział: **“Jeśli między dwoma sedźde nie usiądzie się wyprostowany, to salat nie będzie w całości”**. Gdy pewnego dnia nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) zobaczył, że ktoś podczas wykonywania salatu nie uważał na prawidła i warunki wstając z *ruku*, nie zatrzymał się wyprostowany i między dwoma *sedźde* nie siedział, oznajmił: **“Jeśli umrzesz, wykonując w ten sposób salat, to w Dniu Sądu nie powiedzą o tobie, że należysz do Mojej wspólnoty”**. Gdzieś indziej powiedział: **“Jeśli umrzesz w tym stanie, to nie umrzesz jako ten, kto jest w religii Muhammeda (*alejhisselam*)”**. Ebu Hurejre (*radjallahu anh*) powiedział: “Tym, którego przez sześćdziesiąt lat robione wszystkie salaty nie zostaną przyjęte, jest ten, kto nie wykonywał w całości *ruku* i *sedźde*”. Zejd bin Wehb (*rahmetullahi alejh*) zobaczył, że ktoś nie robi w całości *ruku* i *sedźde*. Zawołał go do siebie i spytał się, od kiedy robi on w ten sposób salat. Gdy ten odpowiedział, że od czterdziestu lat, to powiedział: “Ty przez

czterdzieści lat nie wykonywałś salatu. Jeśli umrzesz, to nie umrzesz w sunnie (tj. w religii Muhammeda *sallallahu alejhi we sellem*)”.

Taberani (*rahmetullahi alejh*) w książce pt. “*Evsat*” powiadomił: “Gdy muzułmanin wykona ładnie salat, zrobi w całości *ruku* i *sedzde*, to salat się ucieszy i stanie się światłem. Aniołowie wzniosą go do nieba. Salat ten dla tego, kto go zrobił, będzie zmawiał dobrą *dua* i powie: jak ty mnie chroniłeś od tego, żebym nie był błędnie zrobiony, tak niech Allah Najwyższy ciebie chroni. Jeśli nie wykona się ładnie salatu, to stanie się on czarny. Aniołowie będą się brzydzili tego salatu. Nie wzniosą go do nieba. Taki powie: jak ty mnie zmarnowałeś, doprowadziłeś do złego stanu, tak niech ciebie Allah Najwyższy pośle na straty. Dlatego powinno starać się wykonywać salat w całości, uważać na *tadil-i erkan* i dobrze robić *ruku*, *sedzde*, *kawme* (tzn. po wstaniu z *ruku* wyprostować się) i *dzelse* (czyli usiąść między dwoma *sedzde*). Gdy zobaczy się też błąd u innych, powinno się im powiedzieć. Powinno się pomóc braciom w religii w prawidłowym wykonywaniu salatu. Powinno się otworzyć drogę w robieniu *tumaninet* (tzn. nie poruszanie się kończyn) i *tadil-i erkan* (być w bezruchu, jak długo trwa wypowiedzenie *Suphanallah*). Większość muzułmanów jest pozbawiona tego zaszczytu. Ten dar został stracony. Bardzo ważne jest doprowadzenie do dokonania tego czynu. Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: **“Temu, kto ujawni zapomnianą sunnę, będzie dane *sewab* stu szehidów”**.

Powinno się uważać podczas wykonywania salatu ze wspólnotą na stanie w równych szeregach. Nie powinno stać się z przodu lub z tyłu szeregu. Wszyscy powinni starać się stać w tej samej linii. Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) najpierw poprawiał szereg i potem stawiał do salatu. Oznajmił: **“Poprawienie szeregu jest częścią robienia salatu”**. O Panie! Obdarz nas nieskończonym miłosierdziem z Twojego skarbcza! Nikogo z nas nie zawróć z Właściwej Drogi!

Muzułmanin, jeśli pragnie być na ziemi szlachetny, a w *ahiret* szczęśliwy, powinien posiadać te trzy cechy:

Niczego nie powinien oczekiwać od stworzeń, nie powinien obgadywać (także niewierzących, nawet jeśli zmarli), nie brać czegoś, co należy do innych.

TAJEMNICA SALATU

Imam Rabbani (*kuddise sirruh*) w pierwszym tomie, w 313. Liście dzieła pt. **“Mektubat”** oznajmił:

Po wyrażeniu wdzięczności Allahowi Najwyższemu i wypowiedzeniu *salewat* Jego Prorokowi (*sallallahu alejhi we sellem*), modłę się o to, byście zyskali wieczne szczęście. Allah Najwyższy w wielu świętych ajetach przekazuje, że do Raju wejdą ci muzułmanie, którzy dokonują prawidłowych czynów. Jak to jest z tymi prawidłowymi czynami, czy są to wszystkie dobre czyny, czy też tylko kilka z nich? Gdyby były nimi wszystkie dobre, to nikt by ich nie robił. A jeśli kilka z nich, to o które dobre czyny Mu chodzi? W końcu Allah Najwyższy, okazując łaskę, oznajmił, że prawidłowe czyny to przestrzeganie pięciu warunków, filarów islamu. Jeśli ktoś będzie bezbłędnie stosował się do pięciu fundamentów, to ma wielką nadzieję, że uratuje się z Piekła, ponieważ one są prawidłowymi czynami, które chronią człowieka od popełnienia grzechu i złych czynów. W końcu w Świętym Koranie, w Surze Ankebut, w czterdziestym piątym ajecie oznajmia w tym znaczeniu: **(Wykonany bezbłędnie salat chroni człowieka przed zrobieniem brudnych, złych uczynków)**. Jeśli człowiekowi uda się spełnić te pięć warunków islamu, to niech złoży dziękczynienie za dary, ponieważ Allah Najwyższy głosi w Surze Nisa, w 146. ajecie w tym znaczeniu: **(Jeśli uwierzycie i wyrazicie dziękczynienie, to nie ukarzę)**. Dlatego powinno się starać z całego serca dotrzymać tych pięciu warunków.

Z tych pięciu warunków najważniejszy jest salat, który jest filarem religii. Powinno się starać nie opuścić żadnego z jego *edeb*. Jeśli wykona się salat w całości, to wzniesie się podstawę islamu i położy wielki fundament. Złapie się mocną linię ratującą przed Piekłem. Niech Allah Najwyższy obdarzy nas wszystkich darem wykonywania salatu prawidłowo!

Stając do salatu, mówiąc: **“Allahü ekber”**, powiadamia się o tym, że: “Allah Najwyższy nie potrzebuje od żadnego stworzenia *ibadet*, pod żadnym względem niczego nie potrzebuje, salat ludzi nie przynosi Mu żadnej korzyści”. Zaś *tekbir* w salacie wskazuje na to, że: “nie mamy siły, zdolności wykonania wobec Allaha Najwyższego *ibadet*, który byłby Jego godny”. Z tego względu, że *tesbih* podczas *ruku* ma też to

znaczenie, *tekbir* nie został nakazany po *ruku*. Gdy tymczasem został nakazany w *tesbih* podczas *sedźde*, ponieważ *sedźde* jest okazaniem pokory w najwyższym stopniu, uniżenia i gdy to się robi prawidłowo, to sądzi się, że *ibadet* został zrobiony w całości. W celu chronienia się od takich myśli, jak sunną jest wypowiedzenie *tekbir* podczas kładzenia się do *sedźde* i wstawania z niej, tak i nakazane zostało wypowiedzenie w *tesbih* do *sedźde*: “**a’la**”. Z tego powodu, że salat jest Miradżem wierzącego, zostało nakazane wypowiadanie słów, których wypowiedzeniem został zaszczycony nasz Szlachetny Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) podczas Nocy Miradż, tj. **Ettehyjjatu**. Dlatego ten, kto wykonuje salat, powinien robić sobie z salatu Miradż. Powinien szukać ostatecznej bliskości z Allahem Najwyższym w salacie.

Nasz Prorok (*alejhi we ala alihissalatu we sellem*) oznajmił: **“Czas, w którym człowiek jest najbliżej Allaha Najwyższego, to czas wykonywania salatu”**. Kto wykonuje salat, ten rozmawia z Allahem, błaga Go, widzi Jego wielkość i że wszystko poza Nim jest niczym. Ponieważ podczas salatu będzie się czuło lęk, przerażenie, nakazane zostało wykonanie na końcu salatu dwa razy *selam*, żeby znaleźć pocieszenie i ukojenie. Nasz Prorok w jednym ze świętych hadisów nakazał: **“Po salatach fard wypowiadajcie 33 tesbih, 33 tahmid, 33 tekbir i jeden tehliif”**. Powodem tego jest to, że przez wypowiedzenie *tesbih* zostaną uzupełnione braki w salacie. Zawiadamia się, że *ibadet* nie został wykonany w całości, należycie, godnie. Przez *tahmid*, wiedząc o tym, że dostąpiło się zaszczytu wykonania salatu przy Jego pomocy i Jego wstawiennictwu, okazuje się dziękczynienie za ten wielki dar. Wypowiadając *tekbir*, powiadamia się, że nikt poza Nim nie jest godny czczenia.

Salat, który został wykonany odpowiednio z warunkami i *edeb*, w ten sposób wypełnia powstałe braki i gdy okaże się wdzięczność, że zostało się nim obdarzonym, że nikt inny nie ma prawa do czczenia, a szczerym, czystym sercem wypowie się Słowa Tewhid, to ten salat może należeć do przyjętych. Taki ktoś będzie należał do tych, którzy robią salat i się uratują. O Panie! Ze względu na szacunek najwyższego z Proroków (*alejhi we ala alihimussalewatu*) uczynń nas Twoimi szczęśliwymi poddanymi, którzy wykonują salat i się uratują! Amin.

Hazrat Imam Muhammed Ma'sum w "Mektubat", w II. tomie, w 11. liście powiadomił:

Allah Najwyższy nie zostawił ludzi samym sobie. Nie zezwolił im na spełnianie każdej zachcianki. Nie chciał, by sprowadzali na siebie nieszczęścia z powodu pragnienia *nefs* i podporządkowania go zwierzęcym żądom, które doprowadzą ich do nadmiaru i oszołomienia. Wskazał im sposoby postępowania w korzystaniu z ich pragnień i przyjemności, żeby osiągnąć spokojne, wygodne życie i nakazał wykonywać to, co jest pomocne w zyskaniu wiecznego szczęścia w życiu doczesnym i po śmierci. Tego, co jest szkodliwe, zakazał. Te nakazy i zakazy nazwano **ahkam-i islamijje**. Kto chce zyskać wygodne życie na ziemi, szczęście po śmierci, jest zmuszony podporządkować się islamowi. Powinno pozbyć się tych pragnień, które nie są zgodne z islamem. Jeśli nie będą one zgodne z islamem, to ich właściciel otrzyma karę od Stworzyciela. Podporządkowany islamowi człowiek bez względu na to, czy jest muzułmaninem, czy też niewierzącym, będzie na ziemi szczęśliwy, będzie żył wygodnie. Jego Pan pomoże mu. Świat jest polem uprawnym. Jak nie zbierze się plonów, jeśli się nie zasieje pola i znajdzie się przyjemność i uciechę tylko w jedzeniu nasion, tak i ten, kto życie na ziemi spędzi wyłącznie na zaspokajaniu pragnień *nefs* w nadmiarze i oszołomieniu, zostanie pozbawiony wiecznych darów, nieskończonych przyjemności. Ten stan jest nie do przyjęcia dla rozsądnego człowieka. Nie będzie wybierał doznawania w szkodliwej formie przejściowych rozkoszy, które są powodem pozbawienia wiecznych przyjemności. (Allah Najwyższy nie zakazał żadnej z przyjemności ziemskich, przejściowego szczęścia, co jest miłe dla *nefs*. Pozwolił, żeby korzystano z nich w sposób odpowiedni z islamem, nieszkodliwy). W celu podporządkowania się w pełni islamowi powinno się najpierw uwierzyć odpowiednio z **akaid**^[1] w wiedzę przedstawioną przez **uczonych sunnickich** o tym, co poznali oni od Towarzyszy Proroka i zrozumieli ze Świętego Koranu oraz świętych hadisów. Następnie powinno się poznać to, co zostało zakazane i unikać tego, a także poznać to, co zostało nakazane i to wykonywać. Wykonywanie tego nazywa się **ibadet**. Unikanie **haram** nazywa się **takwa**.

[1] *akaid* — dział nauki informujący o zasadach wiary.

Składanie intencji, że jest się posłusznym prawu islamskiemu, nazywa się **wykonywaniem *ibadet***. Zakazy i nakazy Allaha Najwyższego nazywa się ***ahkam-i islamijje*** i ***ahkam-i ilahijje***. To, co zostało nakazane, nazywa się ***fard***, a zakazane ***haram***. Najwartościowszym spośród *ibadet* i podstawą religii islamskiej jest wykonywanie codziennie pięć razy **salatu**. (Wykonywać salat, znaczy: stojąc, zwrócić się w kierunku *kyble* i recytować Surę Fatiha, w kierunku *kyble* pochylić się i w kierunku *kyble*, w pokłonie, położyć głowę na ziemi. Jeśli nie zrobi się tego, będąc zwróconym w kierunku *kyble*, to nie będzie to wykonywanie salatu). Wykonujący salat jest muzułmaninem. Niewykonyjący salatu jest muzułmaninem lub niewierzącym. Miłość do Allaha Najwyższego powstała podczas wykonywania salatu, rzadko kiedy pojawia się podczas robienia innych *ibadet*. Powinno się codziennie wykonywać pięć razy salat razem ze wspólnotą, nie myśląc o sprawach ziemskich, uważając na *tadil-i erkan*, po zrobieniu uważnie ablucji, w czasach zaliczanych do *mustehab*. Podczas wykonywania salatu podnoszą się zasłony między Allahem Najwyższym a poddanym. Jak ten, kto robi pięć razy dziennie obowiązkowy salat, codziennie pięć razy się oczyszcza, tak i oczyści się z grzechów. Prawidłowo wykonującemu codziennie pięć razy salat zostanie dane *sewab* stu szehidów. Powinno się chętnie dawać zekat w nakazane miejsca od towaru i pasących się na łąkach zwierząt (i od plonów, od drzew, papierowych pieniędzy i należności). Majątek nie zmniejszy się przez dawanie zekatu. Majątek, od którego nie został dany zekat, stanie się ogniem w Piekle. Allah Najwyższy, okazując Swoje miłosierdzie, nakazał, żeby z posiadanego ponad potrzebę majątku, gdy osiągnie ilość *nisab*, rok później dało się zekat. Życie i majątek On daje. Gdyby chciał, żeby oddano cały majątek i życie, to uwielbiający Go od razu by dali.

W miesiącu Ramadan powinno się chętnie pościć dlatego, że Allah Najwyższy tak nakazał. Uczucie głodu i pragnienia powinno się uważać za szczęście.

Na filary islamu składa się tych pięć: pierwszym jest wypowiedzenie słów: ***“Eszhedu en la ilahe illallah we eszhedu enne Muhammeden abduhu we Resuluhu”***, a także nauczenie się ich i wiara w ich znaczenie. Nazywa się je **Słowami Szehady**. Cztery pozostałe to: salat, zekat, post i hadżdż. Z tych pięciu filarów, jeśli jeden będzie nieprawidłowy, to islam też będzie nieprawidłowy. Po poprawieniu itikad i podporządkowaniu się

islamowi, powinno się osiągnąć postępy na Drodze wielkich ludzi z *tasawwuf. Marifet*^[1] zachodzi na tej Drodze i staje się powodem uratowania *nefs* przed pragnieniami. Jak może żyć, zapewniać sobie wygodę ten, kto nie zna swojego Pana! W celu poznania Allaha Najwyższego sercem, potrzebny jest ***fena bil-maruf***, to znaczy, że powinno się o wszystkim zapomnieć poza Allahem Najwyższym. Kto wie, że istnieje, nie dotrze do *marifet*. ***Fena***^[2] i ***beka***^[3] jest tym, co zachodzi w sumieniu, w sercu. Nie zrozumie się tego przez objaśnienie. Kto nie zyskał daru *marifet*, ten zawsze powinien go szukać. Nie powinien zajmować się naprawianiem tego, co nakazano poniżyć i jest przejściowe.

Dua po salacie

*Elhamdülillahi Rabbil'âlemîn. Essalâtü vesselâmü alâ Resûlinâ Muhammedin ve Âlihî ve Sahbihî edźma'în. O mój Allahu! Przyjmij salat, który wykonałem! Obdarz mnie dobrym końcem. Przeznacz mi wypowiedzenie w ostatnim oddechu Słów Tewhid. Wybacz moim zmarłym i obdarz ich Swoim miłosierdziem. Allahümmagfir verham ve ente hajrürrahimîn. Teveffenî müslimen ve elhyknî bissâlihîn. Allahümmagfir-lî ve livâlidejje ve li-üstâzije ve lilmü'minîne vel mü'minât jevme jekûmül hisâb. O mój Allahu! Chroń mnie przed złem szatana i wroga, a także od złych pragnień mojego *nefs*! Nasze domy obdarz dobrem i pożytecznymi dla nas dziennymi racjami żywności z *hela!* Obdarz muzułmanów wybawieniem! Walczących z muzułmanami doprowadź do załamania! Muzułmanów, którzy prowadzą dźihad z niewierzącymi, obdarz boską pomocą! Allahümme inneke afüvvün kerîmün tuhibbül'afve fa'fü annî. O Allahu! Naszych chorych obdarz zdrowiem, a tych z nas, którzy doznają cierpienia — lekarstwem! Allahümme innî es'elükessyhhate vel-âfijete vel-emânete ve hüsnelhulky verrydâe bilkaderi bi-rahmetike jâ erhamerrâhimîn. Obdarz naszych rodziców, nasze dzieci, naszych krewnych i*

[1] *marifet* – znać sercem Allaha Najwyższego.

[2] *fena* — termin z wiedzy *tasawwuf*. Widzieć siebie, jakby się nie istniało, zapomnieć o swoim istnieniu.

[3] *beka* — jeden z atrybutów Allaha Najwyższego; znaczy, że Jego istnienie jest nieskończone, że On nigdy nie zniknie. Tutaj oznacza stan ustawicznego wspominania Allaha Najwyższego i pamiętania o Nim.

przyjaciół, a także wszystkich muzułmanów korzystnym życiem, piękną etyką, rozumem niepopożyczającym błędów, zdrowiem, dojrzałą wiarą, Prawidłową Drogą. O mój Allahu! *Amin. Velhamdü-lillâhi rabbil'âlemîn. Allahümme salli alâ[...], Allahümme bârik alâ[...], Allahümme Rabbenâ âtinâ[...]. Velhamdü lillâhi Rabbil'âlemîn. Estagfirullah, estagfirullah, estagfirullahel'azîm elkerîm ellezî lâ-ilâhe illâ huv elhajjel-kajjûme ve etûbü ilejh.*

WYJAŚNIENIE: Warunki przyjęcia dua

1– Trzeba być muzułmaninem.

2– Trzeba być wierzenia sunnickiego. W tym celu powinno się naśladować jedną z czterech szkół.

3– Spełniać *fard*. Salaty, które nie zostały zrobione, odrabiać ich zaległości w nocy i na miejscu sunien w codziennych salatách, starać się jak najprędzej te zaległości odrobić. Nie zostaną przyjęte sunny i salaty *nafile*, a także *dua* tego, kto ma zaległości w *fard*. To znaczy że, jeśli będą nawet *sahih*, to nie zyska się za nie *sewab*. Szatan, żeby oszukać muzułmanów, pokazuje *fard* jako nieważny i wysyła do robienia sunny i *nafile*. Powinno się wiedzieć, że nadeszła pora salatu i wykonywać go w jego pierwszym czasie.

4– Unikać tego, co jest zakazane. Możliwa do przyjęcia jest *dua* tego, kto się odżywia tym, co jest *helal*.

5– Modląc się, powinno się uczynić jednego z *Ewlija* pośrednikiem. Muhammed bin Zahid, jeden z uczonych indyjskich, w książce w języku farskim pt.: “**Tergib-iis-salat**”, w 54. rozdziale przekazał święty hadis: “**Potrzebne są dwie rzeczy, żeby *dua* została przyjęta. Po pierwsze: powinno się robić *dua* z *ihlas*. Po drugie: ubranie i jedzenie powinno pochodzić z *helal*. Jeśli w pokoju muzułmanina znajduje się jedna nitka z *haram*, to nie zostanie w ogóle przyjęta *dua* zrobiona w tym pokoju**”. *Ihlas* to, nie myśląc o czymś innym poza Allahem Najwyższym, chcieć tylko od Niego. Dlatego powinno się wierzyć tak, jak powiadomili uczeni sunniccy, być podporządkowanym *ahkam-i islamijje*, a szczególnie nie naruszać praw innych ludzi i wykonywać codziennie pięć razy obowiązkowy salat.

DUA TEDŹDID-I IMAN

O Allahu! Wyrażam skruchę z powodu tego, co zrobiłem od czasu stania się dojrzałym do teraz, dawszy się oszukać wrogom islamu i *ehli bidat* z powodu przyjętego przeze mnie błędnego *itikad* oraz wypowiedzenia, słuchania, oglądania i robienia tego, co jest *bidat* i złe. Świadomie i chętnie podejmuję stanowczą decyzję, że nigdy więcej nie będę w ten błędny sposób wierzył i postępował. Pierwszym Prorokiem jest Adem (*alejhisselam*), a ostatnim nasz ukochany Prorok Muhammed (*alejhisselam*). Uwierzyłem w tych dwóch Proroków i we wszystkich, którzy byli między Nimi. Wszyscy są prawdziwi, wierni. Ich wiedza jest prawdziwa. *Âmentü billah ve bi-mâ džâe min indillah, alâ murâdillah, ve âmentü bi-Resûlillah ve bi-mâ džâe min indî Resûlillah alâ murâd-i Resûlillah, âmentü billâhi ve Melâiketihî ve kütübihî ve Rûsûlihî vel jevmil-âhiri ve bilkaderi hajrihi ve szerrihi minallâhi teâlâ vel-ba'sü ba'delmevti hakkun eszhedü en lâ ilâhe illallah ve eszhedü enne Muhammeden abdühu ve resûlüh.*

MĄDROŚĆ SALATU

Salat i nasze zdrowie

Muzułmanin wykonuje salat, ponieważ jest to nakaz Allaha Najwyższego. W nakazach naszego Allaha jest wiele mądrości i korzyści. Na pewno w zakazach jest też wiele szkód. W dzisiejszych czasach medycyna odkryła część z tych korzyści i szkód. Żadna z religii i żaden z poglądów nie obdarzył zdrowia takim znaczeniem, jakim obdarzył je islam. Nasza religia nakazała wykonywanie do końca życia salatu, który stoi najwyżej wśród *ibadet*. Na pewno zyska korzyści zdrowie tego, kto wykonuje salat. Niektóre z korzyści dla zdrowia, jakie przynosi robienie salatu:

1– Ruchy wykonywane podczas salatu z tego powodu, że wykonuje się je powoli, nie męczą serca i dlatego, że są o różnych porach, utrzymują człowieka w kondycji.

2– Jednego dnia osiemdziesiąt razy rytmicznie kładącemu głowę na ziemię dotrze do mózgu więcej krwi. Ponieważ komórki mózgowe zostają dobrze odżywione, zaburzenia pamięci i osobowości są rzadko spotykane u tych, którzy robią salat. Tacy ludzie prowadzą zdrowsze życie. Nie zachorują na chorobę z dzieciństwa zwaną przez współczesną medycynę *demans senil*.

3– Oczy wykonujących salaty podczas regularnego pochylania – prostowania się są lepiej ukrwione. Dlatego też nie dochodzi do podwyższenia ciśnienia ocznego, a ciecz wodnista produkowana za tęczęwką ciągle się zmienia, wypływa z gałki ocznej. Tacy są chronieni przed chorobą zwaną “jaskrą”.

4– Wykonywane w salacie izometryczne ruchy doprowadzają do dobrego wymieszania się żywności w żołądku, łatwego spływania żółci i — z tego powodu — do niemagazynowania jej składników. Jak pomagają w opróżnieniu enzymów w trzustce, tak i wielką rolę odgrywają w usuwaniu zatwardzenia. Pomagają także w przepływie w nerkach i drogach moczowych, w nie powstawaniu kamicy nerkowej oraz w wyprowadzeniu moczu przez cewkę.

5– Rytmiczne ruchy w codziennym pięciokrotnym salacie wprowadzają w ruch mięśnie i stawy, które przy codziennym trybie życia nie pracują, co zapobiega chorobom stawów i skurczom mięśni.

6– Na pewno czystość jest potrzebna dla zdrowia ciała. Ablucja i *gusl* to jednocześnie czystość duchowa i fizyczna. Salat jest samą czystością, ponieważ bez duchowego oczyszczenia i czystości ciała nie będzie salatu. Ablucja i *gusl* doprowadzają do czystości ciała. Kto spełni obowiązek aktu czci, duchowo odpocznie, oczyści się.

7– W medycynie zapobiegawczej ustalenie i określenie ruchów ciała jest bardzo ważne. Pory salatów są najodpowiedniejszymi porami w odświeżaniu krążenia krwi i w ożywieniu oddychania.

8– Salat jest ważnym elementem, który reguluje spanie. A nawet przez wykonanie *sedźde* doprowadza się do uziemienia zgromadzonej w ciele elektryczności statycznej. W ten sposób ciało ponownie zyska ożywienie.

Aby czerpać korzyści z salatu, powinno się go wykonywać na czas, a także uważać na czystość, nie jeść za dużo oraz uważać, żeby pożywienie było czyste i *helal*.

Rozdział siódmy

ISKAT SALATU

Iskat i dewr dla zmarłego

W “Nur ül-izah”, w przypisach do “Tahtavi”, w “Halebi”, a także na końcu rozdziału o salatach *kaza* w “Dürr-ül-muhtar”, w “Mülteka”, w “Dürr-ül-münteka”, w “Vikaye”, w “Dürer”, w “Cevhere” i w innych wartościowych książkach, gdzie kończą się informacje o poście, jest napisane, że powinno się zrobić *iskat* i *dewr*^[1] dla zmarłego, który powiadomił o tym w testamencie. I tak np. w przypisach do “Tahtavi” napisane jest: “Istnieje *nass*^[2] odnośnie dni, w które się nie pościło, że przez danie *fidje* robi się ich *iskat*. Ponieważ salat jest ważniejszy od postu, uczeni islamscy wydali jednogłośnie opinię o wykonaniu *iskat*, jaki robi się dla postu, także dla tego, kto zachorował na śmiertelną chorobę i ma salaty niewykonane z usprawiedliwieniem, i chciał zrobić ich *kaza*. Ci, którzy mówią, że nie może być *iskat* dla salatu, są ignorantami, ponieważ występują przeciwko jednogłósnemu orzeczeniu *mezheb*. Święty hadis głosi: **“Nikt za nikogo nie pości i nie robi salatu. Jednak dla jego postu i salatu nakarmi głodnego”**. Słyszcy się, że niektórzy, nie rozumiejąc wyższości uczonych sunnickich i imamów *mezheb*, mówią: “W islamie nie ma *iskat* i *dewr*. *Iskat* jest podobny do wybaczenia grzechów u chrześcijan”. Słowami tego rodzaju sami siebie stawiają w niebezpiecznej sytuacji, ponieważ nasz Prorok (*sallallahu aleji we sellem*) oznajmił: **“Moja wspólnota nie zjednoczy się na *dalalef*”**. Ten święty hadis wskazuje, że na pewno prawdziwe jest to, o czym jednogłośnie powiadomili uczeni *mudźtehid*. Kto im nie wierzy, ten nie wierzy temu świętemu hadisowi. **Ibni Abidin**, opisując salat witr, oznajmił: “Ten, kto nie wierzy w to, co jest niezbędne w religii, w wiedzę

[1] *iskat* i *dewr* — procedura mająca na celu uratowanie zmarłego muzułmanina z długów: salatu, postu i niektórych innych. Dewr znaczy obieg; przekazanie czegoś z ręki do ręki.

[2] *nass* — święte ajety i święte hadisy.

powiadomioną przez *idźma*, zostanie niewierzącym”. *Idźma* oznacza jednogłośne zdanie uczonych. Jak można upodabniać *iskat* do wybaczenia grzechów? Duchowni chrześcijańscy pobierają opłaty za wybaczenie grzechów. Gdy tymczasem w islamie urzędnicy od spraw religijnych nie robią *iskat*. *Iskat* może zrobić tylko opiekun zmarłego, a pieniędzy nie daje się urzędnikom religijnym, tylko biednym.

Obecnie prawie wszędzie *iskat* i *dewr* nie są wykonywane zgodnie z islamem. Bardzo dobrze by było, gdyby ci, którzy głoszą, że nie ma *iskat* i *dewr*, nie mówili w ten sposób, tylko to, że w dzisiejszych czasach *iskat* i *dewr* nie jest robiony zgodnie z islamem. Wtedy byśmy ich poparli. Mówienie w ten sposób uratowałoby ich przed strasznym niebezpieczeństwem, a także stałoby się powodem służenia islamowi. Poniżej przedstawiono, jak *iskat* i *dewr* robi się zgodnie z islamem.

Ibni Abidin na końcu opisu salatów *kaza* oznajmił: “Kto ma salaty *faite* (tzn. nieodrobione salaty *kaza* z powodu snu, zapomnienia), jeśli nie zrobił ich, choć miał siłę na ich wykonanie z *ima*, to jest dla niego *wadźib*, żeby nakazał w testamencie wykonanie ich *kefaret iskat*. Jeśli nie miał siły wykonać ich *kaza*, to nie musi sporządzać takiego testamentu. Podczas Ramadanu podróżnik, który je oraz chory, jeśli umrą nim zrobią ich *kaza*, nie muszą nakazywać tego w testamencie. Allah Najwyższy przyjmie ich usprawiedliwienie. *Kefaret iskat* chorego zostaje wykonany po jego śmierci przez opiekuna. Przed śmiercią nie jest robiony. Nie jest dozwolone, żeby żyjący człowiek doprowadził do zrobienia dla siebie samego *iskat*. W “**Cila-ül kulub**” powiadomione jest: “Kto posiada dług u Allaha Najwyższego lub naruszył prawo innych ludzi, to *wadźib* jest dla niego w obecności dwóch świadków w sprawie tego wypowiedzieć ostatnią wolę lub dać im o tym do przeczytania w testamencie. Do *mustehab* należy wykonanie testamentu przez tego, kto nie posiada takiego długu i nie naruszył praw innych”.

Opiekun zmarłego, tj. wyznaczony przez zmarłego do wykonania testamentu lub spadkobierca przeznaczą z majątku jedną trzecią i za każdy obowiązkowy salat oraz salat *witr*, których *kaza* powinno się zrobić, przekazuje biednym lub ich pełnomocnikom *fidje*, jaki daje się za post, tj. jeden *fitre* czyli pół sa (waga 520 dirhemów albo 1750 g) pszenicy. Jeśli nie ma w testamencie mowy o *kefaret iskat*, to według szkoły hanefickiej

opiekun zmarłego nie musi tego robić. Zaś według szkoły szafi'ickiej opiekun powinien zrobić *iskat*, nawet jeśli nie ma o nim mowy w testamencie. Również długi, jeśli nie są zapisane w testamencie, to według szkoły hanefickiej powinno się je oddać z pozostawionego majątku. A nawet wierzyciele, gdy będą mieli dostęp do spadku, mogą odebrać je bez wyroku sądu. Jeśli zmarły przekazał w testamencie o spłaceniu *fidje* za niewykonane posty, do *wadżib* należy wykonanie tego, ponieważ islam to nakazuje. Jeśli nie przekazał w testamencie, to dawanie *fidje* salatów nie jest *wadżib*, jest dozwolone. Jeśli te dwie możliwości nie zostaną przyjęte, to przynajmniej zyska się *sewab* za jałmużnę, która pomoże w oczyszczeniu z grzechów. Imam Muhammed w ten sposób przekazał w **“Mecma-ul-enhür”**, gdzie napisane jest: “Choć zostało powiedziane, że nie jest dozwolone przekazanie w testamencie o *iskat* salatów przez tego, kto będąc posłusznym swojemu *nefs* i szatanowi, nie wykonywał salatu i dopiero pod koniec życia okazał za to skruchę (zaczął robić salat obowiązkowy i salaty *kaza*), to jest napisane w **Müistasfa**, że jest to dozwolone”.

W **“Cila-ül-kulub”** oznajmiono: “Prawa ludzi są łamane przez nie spłacanie długów, nie poszanowanie powierzenia, napad, kradzież, nie zapłacenie wypłat i opłat w sprzedaży; prawa ciała u innych zostają naruszone przez pobicie, zranienie, niesprawiedliwe wykorzystywanie, a prawa serca przez przeklinanie, wyśmiewanie się, obgadywanie i zniestawianie”.

Jeśli jedna trzecia majątku pozostawiona przez zmarłego w spadku wystarcza na zrobienie *iskat*, to opiekun powinien tym majątkiem opłacić *fidje*. W **“Feth-ul-kadir”** napisano, że jeśli nie starcza, to jest dozwolone, żeby spadkobierca ofiarował to, co przekracza jedną trzecią. W takiej sytuacji wykonanie *fard hadżdż*, jeśli zmarły przekaze o tym w testamencie i jeśli spadkobierca, opiekun lub ktoś inny sprezentuje pieniądze na wykonanie *hadżdż*, nie jest dozwolone. Jeśli przed śmiercią zmarły nie zapisał tego w testamencie, i spadkobierca zrobi za swoje pieniądze *iskat* lub uda się na *hadżdż*, to odda dług zmarłego. Choć są tacy, którzy mówią, że nie jest dozwolone zrobienie tego za pieniądze kogoś innego niż spadkobiercy, to autorzy książek takich jak: **“Dürr-ül-muhtar”**, **“Merakül-felah”** i **“Cila-ül-kulub”** napisali, że można.

Kefaret iskat zamiast pszenicy można też dać w postaci mąki

lub przeliczywszy na jeden sa, dać: jęczmień i daktyle, rodzyunki (z tego względu, że są wartościowsze od pszenicy, są dla biednego korzystniejsze). Zamiast nich można dać też złoto lub srebro, które są wartościowsze od tego wszystkiego. (Nie robi się iskat banknotami). Nie jest potrzebne dawanie *fidje* dla *sedzde tilawet*.

Jak robi się *iskat* i *dewr*?

Jeśli pieniądze na *fidje* przekroczą jedną trzecią spadku, to opiekun bez zgody spadkobierców nie wyda więcej niż jedną trzecią. W książce pt. “**Knye**” napisane jest, że zmarły, który posiada dług i nakaze w testamencie przekazanie jednej trzeciej majątku dla salatów z całego życia, jeśli jego wierzyciel zgodzi się nawet na wykonanie tego testamentu, to nie będzie to dozwolone, ponieważ w islamie nakazane jest najpierw oddanie długu. Oddania długu, zadowolenia wierzycieli nie zostawia się na później.

Dla zrobienia *iskat* wszystkich salatów zmarłego, jeśli się nie wie, w jakim wieku zmarł ten, który nakazał o tym w testamencie i jeśli jedna trzecia jego spadku nie wystarcza na zrobienie *iskat* salatów, to ten testament jest ważny. Jeśli jedna trzecia spadku starczy na *iskat* i z niego coś zostanie, to taki testament nie jest ważny, jest bezpodstawny, ponieważ przez jedną trzecią majątku, gdy nie starczy na zrobienie *iskat*, wiadoma jest liczba salatów do *iskat*, testament będzie dla nich *sahih*. Dla pozostałych salatów testament będzie pustym słowem. Gdy jedna trzecia to za dużo, gdy wiek oraz – z tego powodu – liczba salatów nie jest wiadoma, testament jest bezpodstawny.

Jeśli zmarły powiadomił w testamencie o *iskat* salatów i nie posiada majątku lub jego jedna trzecia nie starczy na wypełnienie tego testamentu lub w ogóle go nie sporządził, to opiekun, jeśli zechce zrobić *iskat* swoimi pieniędzmi, to robi ***dewr***. Jednak opiekun nie musi robić *dewr*. Aby zrobić *dewr*, opiekun potrzeba potrzebne na jednomiesięczny lub roczny *iskat* złoto lub pieniądze ze srebra, które są w obiegu. Jeśli zmarły jest mężczyzną, to od jego wieku odejmuje się dwanaście lat, jeśli jest kobietą, to odejmuje się dziewięć lat i oblicza się, ile lat wynoszą zaległości w salatach. **Powinno się dać za sześć salatów [pięć *fard* i jeden *wadžib*] jednego dnia dziesięć kilo pszenicy, a z jednego słonecznego roku trzy tysiące sześćset sześćdziesiąt kilo.** I tak np.

w czasie, gdy jeden kilogram pszenicy kosztuje sto osiemdziesiąt kuruszy^[1], to roczny *iskat* salatu będzie wynosił sześć tysięcy pięćset osiemdziesiąt osiem lub krótko sześć tysięcy sześćset lir. Jeśli jedna sztuka liry ze złota (ważąca 7,2 g) kosztuje w tym czasie sto dwadzieścia lir, to **dla rocznego *iskat* salatu potrzebne będzie pięćdziesiąt pięć lub zapobiegawczo pięćdziesiąt sześć sztuk lir ze złota.** Jeśli opiekun zmarłego pożyczy pięć sztuk złotych lir i znajdzie kilku, np. czterech, biednych muzułmanów, którzy są pobożni, znają dobrze religię i ją kochają (warunkiem jest, żeby należeli oni do tych, którzy nie dają *fitre*, tj. byli tak biedni, że można dać im jałmużnę. Jeśli nie będą biedni, to *iskat* nie zostanie przyjęty), to *dewr* robi się w ten sposób: Opiekun zmarłego, tj. wyznaczony przez niego wykonawca testamentu lub jeden ze spadkobierców, lub osoba upoważniona przez spadkobierców, mówiąc: “Te pięć sztuk lir ze złota daję tobie dla *iskat* salatu zmarłego [podaje imię i nazwisko] jako ekwiwalent” i z intencją jałmużny daje pięć sztuk złotych lir pierwszemu biedakowi. Następnie biedak, mówiąc: “Przyjąłem i akceptuję. Tobie daję je w prezencie”, przekazuje spadkobiercy lub jego pełnomocnikowi i spadkobierca przyjmuje. Potem ponownie jemu lub drugiemu biedakowi się daje i spadkobierca w prezencie przyjmuje od niego z powrotem. W ten sposób jednemu biedakowi cztery razy lub czterem biedakom po jednym razie, dając i przyjmując, wykonuje się jeden *dewr* [obieg]. W jednym *dewr* zrobiło się *kefaret iskat* dla salatu dwudziestoma sztukami złotych monet. Jeśli zmarły jest mężczyzną i ma sześćdziesiąt lat, to dla jego czterdziestoośmioletniego salatu powinno się dać $48 \times 60 = 2880$ sztuk złotych monet. *Dewr* wynosi wtedy $2880 : 20 = 144$ razy. Jeśli sztuk złota jest dziesięć, to *dewr* jest 72 razy, a jak dwadzieścia to *dewr* jest 36 razy. Jeśli biedaków jest dziesięciu i dziesięć sztuk złota, to dla 48 letniego *kefaret iskat* dla salatu wychodzi dwadzieścia dziewięć razy *dewr*, ponieważ:

Lata nie wykonanego salatu mnoży się przez jednoroczną ilość złota i zyskuje się liczbę *dewr*. W przykładzie wyniki podane są w przybliżeniu i wyglądają następująco: $48 \times 60 = 4 \times 5 \times 144 = 4 \times 10 \times 72 = 4 \times 20 \times 36 = 10 \times 10 \times 29$.

Z tego wynika, że dla *iskat* salatu, żeby znaleźć liczbę *dewr* mnoży się roczną liczbę sztuk złota przez zaległą liczbę salatów. Oprócz tego liczbę sztuk złota mnoży się przez liczbę biedaków.

[1] *kurusz* — turecki grosz; 1 / 100 liry tureckiej.

Pierwszy wynik mnożenia dzieli się przez drugi wynik mnożenia. Wynik tego dzielenia jest liczbą *dewr*. Wartość złota i wartość pszenicy zawsze razem rosną lub maleją. Z tego względu dla *iskat*, jak ilość rocznej pszenicy się nie zmienia, tak i liczba rocznego złota wynosi, jak powyżej zapisaliśmy, prawie sześćdziesiąt sztuk złota. Dlatego też, obliczając *iskat*, powinno się zawsze postępować przezornie i przyjmuje się:

Iskat dla jednego miesiąca salatu to pięć sztuk złota.

Iskat dla jednego miesiąca postu w Ramadanie to jedna sztuka złota.

Z tego wyjdzie liczba sztuk złota do *dewr* i liczba *dewr*.

Po zakończeniu *iskat* salatu robi się *dewr* dla *iskat* postu za niespełnione posty, których kaza powinno się było zrobić. Do tego robi się trzy razy *dewr* pięcioma sztukami złota z czterema biedakami, ponieważ roczny *kefaret iskat*, tj. trzydziestodniowego postu, wynosi 52,5 kg pszenicy lub 5,25 g złota czyli 0,73 sztuki złotej liry. Z tego wynika, że w szkole hanefickiej **jedna sztuka złotej liry jest *kefaret iskat* dla rocznego postu** i dla czterdziestu ośmiu lat powinno się dać czterdzieści osiem sztuk złotych lir. Jeśli robi się jeden *dewr* pięcioma sztukami złota z czterema biedakami, to da się dwadzieścia sztuk złota. Po zrobieniu *iskat* postu dla ich *kaza*, robi się najpierw kilka razy *dewr* dla *iskat* zekatu, a potem dla *iskat* za ofiarę.

Dla *kefaret* za przysięgę potrzebnych jest każdego dnia dziesięciu biedaków, a dla *kefaret* za post, który się bez usprawiedliwienia przerwało, jednego dnia sześćdziesięciu biedaków i dla jednego biedaka nie daje się więcej niż pół sa pszenicy. To znaczy, że kilka *kefaret* przysięgi i *kefaret* postu nie daje się jednego dnia dziesięciu biedakom. W takim razie dla *kefaret* przysięgi i postu nie robi się *dewr* jednego dnia. Jeśli w testamencie jest mowa o *kefaret* przysięgi, to za jedną przysięgę jednego dnia daje się każdemu z dziesięciu biedaków dwa kilogramy pszenicy albo mąki, albo o ich wartości jakąś rzecz, złoto, srebro. Można też dawać jednemu biedakowi przez dziesięć dni, jeden po drugim, albo dać biedakowi od razu pieniądze i powinno się powiedzieć: “Dałem ci upoważnienie. Za te pieniądze dwa razy dziennie, rano i wieczorem przez dziesięć dni masz się karmić!”. Nie jest dozwolone, żeby się nie karmił, tylko kupował sobie za te pieniądze gazety, kawę. Najlepiej jest umówić się z jakimś kucharzem, dać mu dziesięciodniową sumę pieniędzy

i u niego będzie jadł biedak codziennie dwa razy, tj. rano i wieczorem, przez dziesięć dni. Podobnie jest z postami, które zostały unieważnione po zrobieniu intencji i *kefaret zyhar*^[1]. Dla tych dwóch za jeden dzień *kefaret* powinno się dać sześćdziesięciu biedakom lub jednemu biedakowi przez sześćdziesiąt dni pół sa pszenicy lub coś innego o jej wartości, lub nakarmić go każdego dnia dwa razy.

Nie potrzeba robić *iskat* zekatu, o którym nie zostało przekazane w testamencie. Istnieje *fetwa* o *iskat* zekatu, że spadkobierca może zrobić też sam od siebie *dewr*.

Podczas robienia *dewr* opiekun, dając złoto biedakowi, powinien za każdym razem złożyć intencję, że jest to *iskat* salatu lub *iskat* postu. Również biedak, przekazując je z powrotem, powinien powiedzieć, że je sprezentował, a opiekun, że je przyjął. Jeśli opiekun nie jest w stanie zrobić *iskat*, to przekazuje pełnomocnictwo zrobienia *iskat* zmarłego komuś innemu i ten pełnomocnik robi wtedy *iskat* oraz *dewr*.

W książce Imama Birgiwego pt. **“Vasiyyetname”** i w jej wyjaśnieniach, Kadizade Ahmed Efendi napisał, że warunkiem jest, by biedacy nie posiadali majątku wielkości *nisab*. Jeśli pochodzą z rodziny zmarłego, to jest dozwolone. Dając biedakowi, powinno się powiedzieć: “Daję to tobie dla *iskat* tyłu [podaje się liczbę lub lata] salatów niejakiego [podaje się imię i nazwisko] zmarłego”. Biedak zaś powinien powiedzieć: “Przyjąłem” i przyjmując to złoto, powinien wiedzieć o tym, że należy ono do niego. Jeśli nie wie, to powinno się go najpierw pouczyć. Biedak, okazując litość, na swoje własne życzenie mówi: “Daję tobie to jako ekwiwalent *iskat* tyłu salatów niejakiego zmarłego” i przekazuje złoto innemu biedakowi. Ten biedak, biorąc je do ręki, powinien powiedzieć: “Przyjąłem”. Przyjmując, powinien być świadomy, że to jest jego majątek. *Dewr* nie zostanie przyjęty, jeśli weźmie się go tak, jakby był powierzonym prezentem. Ten drugi biedak też mówi: “Wziąłem i przyjąłem”. Potem przekazuje trzeciemu biedakowi i mówi: “Z tego samego powodu tobie daję”.

[1] *zyhar* — wypowiedzenie słów, którymi mąż upodabnia swoją żonę, jej twarz, głowę, kończyny do jednej z wiecznie zakazanych mu mahrem kobiet lub ich części ciała, na które nie wolno mu patrzeć, np.: “Twoje plecy są jak plecy mojej matki, jesteś jak moja matka”. Nim nie wykona on *kefaret*, to nie wolno mu zbliżyć się do żony, pocałować i objąć jej.

W ten sposób powinno się robić *dewr* dla salatu, postu, ofiar, jałmużny *fitr*, *adak* [złożonych przyrzeczeń Allahowi Najwyższemu] i naruszonych praw ludzkich oraz zwierząt. Naruszenie praw ludzkich ma też miejsce w sprzedaży - kupnie, gdy nie zostały wykonane zgodnie z islamem. Nie jest dozwolone robienie *dewr* dla *kefaret* przysięgi i postu.

Potem biedak, u którego jako ostatniego pozostało złoto, okazując litość, na swoje życzenie, dobrowolnie prezentuje je opiekunowi. Opiekun bierze je i mówi, że je przyjął. Jeśli biedak je nie sprezentuje, to staje się ono jego majątkiem, na siłę się go nie odbierze. Opiekun część tego złota, pieniędzy lub jakąś rzecz, które należą do zmarłego, daje tym biedakom i *sewab* za tę jałmużnę prezentuje dla duszy zmarłego. Biedak, który ma dług oraz dziecko, które nie osiągnęło wieku dojrzałości, nie powinni uczestniczyć w *dewr*, ponieważ po otrzymaniu złota, obowiązkiem jest oddanie od razu długu. Nie spełnienie tego obowiązku, tylko przekazanie złota dla *kefaret* zmarłego biedakowi znajdującemu się obok niego, nie jest dozwolone. Choć *dewr* zostanie przyjęty, to sam nie zyska w ogóle *sewab*, a nawet zgrzeszy.

Zmarły, który nie posiada majątku, jeśli przekaze w testamencie zrobienie *dewr*, to wykonanie *dewr* nie jest *wadžib* dla jego opiekuna. *Wadžib* jest przeznaczenie przez zmarłego z całego majątku wystarczająco dla *kefaret iskat*, jeśli nie przekroczy jednej trzeciej spadku. W ten sposób robi się *iskat* bez robienia *dewr*. Jeśli jedna trzecia majątku wystarcza dla *iskat*, a on przeznaczy na wykonanie *dewr* mniej niż jedną trzecią, to popełni grzech. W "Ibni Abidin", w piątym tomie, na stronie 273. oznajmione jest: "Lepsze jest nie nakazanie w testamencie wykonania dobrych uczynków *nafile* przez chorego, który ma małe dzieci lub dzieci w wieku dojrzałym, które są prawidłowymi muzułmanami, biedne i potrzebują skorzystać ze spadku, tylko zastawienie majątku tym dzieciom". W "**Bezzaziyye**", w opisie prezentów napisane jest: "Nie powinno się zostawiać spadku dziecku, które jest *fasyk*, tylko wydać go w celach dobroczynnych, ponieważ pomaga się mu w popełnianiu grzechów. Dziecku *fasyk* nie powinno się dać więcej pieniędzy, majątku niż potrzebuje ono na utrzymanie".

Nie jest dozwolone przeznaczenie mniej majątku niż jedna trzecia temu, kto ma wielkie zaległości w salacie, poście, zekacie, ofiarach i przysięgach, a resztę przeznaczyć na czytanie Świętego Koranu, *hatm-i tehlil* i *mewlid*. Kto daje i bierze pieniądze za ich

czytanie, popełnia grzech. Branie - dawanie pieniędzy za nauczenie czytania Świętego Koranu jest dozwolone, zaś za czytanie nie jest dozwolone.

Nie jest dozwolone wykonanie przez spadkobierców lub kogoś innego kaza salatów, postów, które należą do zmarłego. Jednak można zrobić — i dobrze będzie, jak się zrobi — nieobowiązkowe salaty i posty, a sewab za nie sprezentuje się duszy zmarłego.

Dozwolone jest wykonanie kaza hadżdż, który jest długiem zmarłego, przez wyznaczoną przez niego w testamencie osobę, tzn. ta osoba oczyści zmarłego z tego długu, ponieważ hadżdż jest *ibadet*, który się robi jednocześnie ciałem i majątkiem. Hadżdż *nafile* można zawsze zrobić za kogoś innego. Zaś hadżdż *fard* może być zrobiony przez wyznaczoną osobę dopiero wtedy, gdy do śmierci się tego nie zrobiło.

W “**Mecma’ul-enhür**” i “**Dürr-ül-münteka**” napisane jest: “*Iskat* zmarłego powinno się zrobić przed pogrzebem”. W “**Kuhistani**” podane jest też, że można po pogrzebie.

Podczas robienia *kefaret iskat* dla zmarłego za jego salat, post, zekat, ofiarę można dać jednemu biedakowi więcej niż wielkość *nisab*. A nawet można dać jednemu biedakowi całe złoto.

Śmiertelnie choremu nie jest dozwolone dawanie *fidje* za niewykonane salaty. Kto jest w tak podeszłym wieku, że nie jest w stanie pościć, może dać za swoje niespełnione posty *fidje*. Chory powinien wykonywać salaty głową, robiąc je z *ima*. Choremu, który w ten sposób z *ima* nie jest w stanie wykonywać salatu przez więcej niż jeden dzień, niewykonane salaty zostaną wybaczone. Jeśli stan jego zdrowia się poprawi, to nie musi wykonywać ich kaza, ale powinien odrobić zaległe posty. Jeśli stan jego zdrowia się nie poprawi i umrze, to te posty zostaną mu wybaczone.

Rozdział ósmy

TRZYDZIEŚCI DWA I PIĘĆDZIESIĄT CZTERY FARD

Gdy dziecko stanie się dojrzałe lub niewierzący powie Słowa Tewhid, tj.: **“La ilahe illallah Muhammedun resulallah”** i rozumiejąc, uwierzy w ich znaczenie, to stanie się **muzułmaninem**. Niewierzącemu wszystkie grzechy zostaną od razu wybaczone. Jednak powinien, jak każdy muzulmanin, gdy będzie miał możliwość, poznawszy znaczenie i nauczywszy się na pamięć **Amentu**, powiedzieć, że przyjął je i uwierzył, tj. “Uwierzyłem we wszystko, co jest w islamie, tzn., że wszystkie ogłoszone przez Muhammeda (*alejhisselam*) nakazy i zakazy zostały Mu przekazane przez Allaha Najwyższego”. Potem, gdy będzie miał możliwość, obowiązkiem jego jest poznanie tego, co zostało zakazane i nakazane w tych wszystkich sprawach, z którymi ma do czynienia. Jeśli zaprzeczy nauczaniu się, spełnianiu *fard*, unikaniu *haram*, to straci wiarę. Jeśli okaże niezadowolenie z któregoś z nich, nie przyjmie ich, to zostanie **murted**. *Murted*, przez wypowiedzenie: **“La ilahe illallah”** i spełnienie niektórych nakazów islamu, np. przez wykonywanie salatu, poszczenie, udanie się na hadżdż i spełnienie dobrych uczynków, nie zostaje muzulmaninem. Nie będzie miał żadnej korzyści z tych dobrych uczynków w ahiret. Powinien okazać skruchę za to, czemu zaprzeczył, w co nie uwierzył.

Uczni islamscy wybrali z *fard* trzydzieści dwa i pięćdziesiąt cztery, których każdy muzulmanin powinien się nauczyć.

Trzydzieści dwa *fard*

Zasady wiary: sześć (6)

Zasady islamu: pięć (5)

Fard w salacie: trzy (3)

Fard w ablucji: cztery (4)

Fard w *gusl*: trzy (3)

Fard w *tejemmum*: dwa (2)

Niektórzy mówią, że w tejemmum są trzy *fard*. Wtedy wszystkich *fard* będzie trzydzieści trzy.

Zasady wiary (6)

- 1– Wierzyć w istnienie i jedyność Allaha Najwyższego.
- 2– Wierzyć w aniołów.
- 3– Wierzyć w święte księgi zesłane przez Allaha Najwyższego.
- 4– Wierzyć w Proroków Allaha Najwyższego.
- 5– Wierzyć w Dzień Sądu Ostatecznego.
- 6– Wierzyć w przeznaczenie, tzn. że dobro i zło pochodzi od Allaha Najwyższego.

Zasady islamu (5)

- 7– Wypowiedzieć Słowa Szehady.
- 8– Codziennie robić pięć razy salat w obowiązującym czasie.
- 9– Dawać zekat ze swojego majątku.
- 10– W miesiącu Ramadan każdego dnia pościć.
- 11– Odbyć raz w życiu hadżdż do Mekki, jeśli ma się siłę i spełnia się warunki.

Fard w salacie (12)

A– *Fard* poza salatem jest siedem. Nazywa się je “warunkami”:

- 12– Oczyszczenie z nieczystości *hades*.
- 13– Oczyszczenie z nieczystości *nedżaset*.
- 14– *Setr-i awret*.
- 15– *Istikbal-i kyble*.
- 16– *Wakt*.
- 17– Intencja.
- 18– *Iftitah tekbir* lub *tahrime tekbir*.

B– *Fard* w salacie jest pięć. Nazywa się je *rukn*:

- 19– *Kyjam*.
- 20– *Kyraet*.
- 21– *Ruku*.
- 22– *Sedźde*.
- 23– *Ka’de-i ahyre*.

Fard w ablucji (4)

- 24– Pobierając ablucję, umyć twarz.
- 25– Umyć oba ramiona wraz z łokciami.
- 26– Dokonać *mesh* na jednej czwartej głowy.
- 27– Umyć obie stopy wraz z kostkami.

Fard w gusl (3)

- 28– Umyć jamę ustną (*mazmaza*).
- 29– Wypłukać nos (*istinszak*).
- 30– Umyć całe ciało.

Fard w tejemmum (2)

- 31– Złożyć intencję oczyszczenia się z *dżunub* lub do ablucji.
- 32– Wewnętrzzną częścią obu dłoni uderzyć o czystą ziemię i przetrzeć nimi całą twarz oraz ponownie uderzyć dłońmi o czystą ziemię i przetrzeć oba przedramiona razem z rękoma i łokciami.

Pięćdziesiąt cztery *fard*

- 1– Wiedzieć, że Allah Najwyższy jest jeden.
- 2– Jeść i pić to, co jest *helal*.
- 3– Pobierać ablucję.
- 4– Każdego dnia, gdy przyjdzie czas, robić pięć razy salat.
- 5– Po stanie *dżunub* dokonać *gusl*.
- 6– Wierzyć w to, że Allah Najwyższy jest gwarantem dziennej racji żywnościowej człowieka.
- 7– Ubierać się w czyste ubrania, które pochodzą z *helal*.
- 8– Ufać Allahowi Najwyższemu.
- 9– Być zadowolonym z tego, co się ma.
- 10– Być wdzięcznym Allahowi za dary.
- 11– Zgadzać się na przeznaczenie.
- 12– Cierpliwie znosić nieszczęścia.
- 13– Okazywać skruchę za grzechy.
- 14– Robić *ibadet* dla Allaha Najwyższego.
- 15– Szatana traktować jako wroga.

- 16– Zgadzać się na prawo ze Świętego Koranu.
- 17– Wiedzieć, że śmierć jest rzeczywistością.
- 18– Przyjaciół Allaha Najwyższego traktować jako swoich przyjaciół, a Jego wrogów traktować jako swoich wrogów.
- 19– Spełniać dobre uczynki matce i ojcu.
- 20– Starać się głosić nakazy religii.
- 21– Odwiedzać rodzinę.
- 22– Nie sprzeniewierzać tego, co zostało powierzone.
- 23– Zawsze, bojąc się Allaha, unikać tego, co jest zakazane.
- 24– Być posłusznym Allahowi Najwyższemu i Jego Prorokowi.
- 25– Uciekając od grzechów, być zajęтым *ibadet*.
- 26– Być posłusznym rządcom – muzułmanom.
- 27– Traktować to, co się dzieje na świecie jako przestroagę.
- 28– Zyskać pouczenie z zastanawiania się nad atrybutami i darami Allaha Najwyższego.
- 29– Chronić swój język przed zakazanymi, lubieżnymi słowami.
- 30– Utrzymywać swoje serce w czystości.
- 31– Z nikogo się nie wyśmiewać.
- 32– Nie patrzeć na to, co jest *haram*.
- 33– Zawsze być wiernym swoim słowom.
- 34– Chronić swoje uszy od tego, co jest zakazane w islamie.
- 35– Poznać naukę islamską.
- 36– Używać prawidłowo wagi, przyrządów pomiarowych.
- 37– Nie będąc pewnym gniewu Allaha Najwyższego, zawsze się bać.
- 38– Dawać biednym muzułmanom zekat i pomagać im.
- 39– Nie tracić nadziei na miłosierdzie Allaha Najwyższego.
- 40– Nie być posłusznym pragnieniom swojego *nefs*.
- 41– Nakarmić głodnego w intencji zyskania aprobaty Allaha Najwyższego.
- 42– Pracować, by zapewnić sobie wystarczające środki do życia.
- 43– Dawać zekat od majątku, a od plonów *usur*.
- 44– Nie odbywać stosunku płciowego z żoną, która jest w

okresie poporodowym i podczas menstruacji.

45– Oczyszczać serce z grzechów.

46– Chronić się przed pychą.

47– Chronić majątki sierot, które nie osiągnęły wieku dojrzałości.

48– Trzymać się z dala od sytuacji i postępowania, które byłyby powodem żądy zmysłowych u młodych chłopców.

49– Nie zostawiać codziennego salatu do odrobienia na później.

50– Nie wolno niesprawiedliwie, używając przemocy, zabierać majątków innym.

51– Nie robić Allahowi Najwyższemu współników, partnerów.

52– Stronić od cudzołóstwa.

53– Nie pić napojów alkoholowych.

54– Nie przysięgać na próżno.

Bluźnierstwo

Największym złem jest nie wierzyć w Allaha Najwyższego, być ateistą. Nie wierzyć w to, w co powinno się uwierzyć, jest bluźnierstwem. Nie uwierzyć Muhammedowi (*alejhisselam*) jest *kufur*. Uwierzyć sercem i potwierdzić słowem to wszystko, o czym Allah Najwyższy przekazał Muhammedowi (*alejhisselam*), nazywa się *iman*. Jeśli przeskodzone w wypowiedzeniu zasad wiary, to zostanie wybaczone ich niepowiedzenie. Powinno się unikać słów, które religia islamska zalicza do oznak *kufur*. Lekceważenie jednego z nakazów lub zakazów islamu, wyśmiewanie się ze Świętego Koranu, aniołów, Proroków (*alejhimussalewatu weteslimat*) jest oznaką *kufur*. Zaprzeczyć, znaczy, po usłyszeniu nie uwierzyć, nie potwierdzić. Wątpić jest też zaprzeczeniem. **Są trzy kategorie *kufur*: *dżehli*, *dżuhudi* i *hukmi*.**

1– ***Kufr-i dżehli***: bluźnierstwo niewierzących, które zostało popełnione z powodu ignorancji, nieusłyszenia, niemyślenia. Są dwa rodzaje ignorancji:

1– ***Prymitywna***: takich ludzi zna się jako ciemnych. U nich nie ma błędnego *itkad*. Są jak zwierzęta, ponieważ człowieka od zwierzęcia odróżnia wiedza i rozmowanie. Oni są gorsi od zwierząt, ponieważ zwierzęta robią postępy w tym, do czego zostały stworzone.

2– *Džehl-i murekkeb*: błędny, niewłaściwy *itikad*. Podobnie jest z *itikad* filozofów greckich i *itikad* muzułmanów z jednej z siedemdziesięciu dwóch grup *bidat*, którzy nie są podporządkowani temu, co zostało im jasno powiadomione. Ta ignorancja jest gorsza od pierwszej. Jest to choroba, na którą lekarstwo jest nieznane.

II– *Kufr-i džuhudije* zwany też *kufr-i inadi*: być niewierzącym świadomie, upierając się. Powstaje wskutek pychy, miłości do wysokich stanowisk lub lęku przed zawstydzeniem. Błuznierstwa Faraona i jego towarzyszy, Herakliusza, Imperatora Bizancjum należą do nich.

III– *Kufr-i hukmi*: niewierzącym staje się ten, kto słowa i czyny uznane przez islam jako oznaki niewiary wypowie i zrobi, choć sercem wierzy i mówi, że jest wierzącym. **W islamie gloryfikowanie tego, co nakazano poniżyć i poniżanie tego, co nakazano gloryfikować, jest *kufur*.**

1– *Kufur* jest powiedzieć, że Allah Najwyższy patrzy na nas z Tronu lub nieba.

2– *Kufur* jest powiedzieć: “Jak ty się nade mną znęcasz, tak niech nad tobą znęca się Allah Najwyższy”.

3– *Kufur* jest powiedzieć o jakimś muzułmaninie, że jest on dla tego kogoś jak Żyd.

4– *Kufur* jest powiedzieć o kłamstwie, że Allah Najwyższy wie, że to prawda.

5– *Kufur* jest wypowiedzieć słowa poniżające aniołów.

6– *Kufur* jest wyrażać się poniżająco o Świętym Koranie, a nawet o jednej literze z niego; nie wierzyć w jedną literę z niego.

7– *Kufur* jest przy akompaniamencie instrumentów muzycznych recytować Święty Koran.

8– Nie wierzyć w prawdziwy Tewrat i Indżil, poniżanie ich jest *kufur*. (Obecnie nie ma prawdziwych Tewrat i Indżil).

9– Czytając Święty Koran niewłaściwymi literami, powiedzieć: “To właśnie jest Koran” – jest *kufur*.

10– Wyrażać się poniżająco o prorokach jest *kufur*.

11– Nie wierzyć w jednego z dwudziestu pięciu Proroków (*alejhimussalewatu wetteslimat*), których imiona podane są w Świętym Koranie, jest *kufur*.

12– *Kufur* jest powiedzieć o tym, kto spełnia dużo dobrych

uczynków, że jest lepszy od Proroka.

13– *Kufur* jest powiedzieć, że prorocy byli potrzebującymi. Ponieważ niedostatek, w którym żyli, był na ich życzenie.

14– Niewierzącym zostanie ten, kto uwierzy mówiącemu o sobie, że jest prorokiem.

15– *Kufur* jest wyśmiewać się z tego, co będzie w *ahiret*.

16– Mówiąc, że nie jest to zgodne z logiką i techniką, nie wierzyć w męki w grobie i podczas Końca Świata, jest *kufur*.

17– *Kufur* jest nie wierzyć w to, że w Raju zobaczy się Allaha Najwyższego i powiedzieć, że nie chce się Raju, chce się Allaha Najwyższego.

18– Nie wierzyć w islam i mówić, że omeny, technika są lepsze od wiedzy religijnej, jest *kufur*.

19– *Kufur* jest powiedzieć: “Czy będę robił salat, czy nie robił, to jest to samo”.

20– Powiedzieć, że się nie da zekatu, jest *kufur*.

21– Powiedzieć, że gdyby lichwiarstwo było dozwolone, to by się nim trudniło, jest *kufur*.

22– Powiedzieć, że dobrze by było, gdyby tyrania była dozwolona, jest *kufur*.

23– Dać biedakowi z majątku, który pochodzi z *haram* i oczekiwać za to *sewab*. Jeśli biedak wie o tym, że te pieniądze pochodzą z *haram*, to *kufur* jest robienie przez biedaka dobrej *dua* dla dającego.

24– Powiedzieć, że *kyjas* (porównywanie praw) Imama a’zama Ebu Hanify nie jest prawidłowe, jest *kufur*. Wehhabici z tego powodu zostają niewierzącymi.

25– Nie być zadowolonym z jednej ze znanych sunien.

26– Gdy się usłyszy święty hadis: “**Między Moim grobem a minberem** (Rawda-i mutahhara) **jest jeden z ogrodów Raju**”, powiedzieć, że poza minberem, matą z wikliny i grobem nic innego się nie widzi, jest *kufur*.

27– Nie wierzyć w wiedzę religijną, poniżać ją oraz uczonych islamskich jest *kufur*.

28– Kto powie, że chce być niewierzącym, ten w chwili złożenia tej intencji staje się niewierzącym.

29– Jeśli ktoś chce, żeby ktoś inny został niewierzącym, ponieważ podoba mu się *kufur*, zostaje niewierzącym.

30– Wypowiadający z własnej woli słowa, o których wie, że są one powodem *kufur*, zostaje niewierzącym. Jeśli nie wie, to według większości uczonych też zostaje niewierzącym.

31– *Kufur* jest świadomie popełnić czyn, o którym się wie, że jest on powodem *kufur*. Jeśli popełni się go nieświadomie, to według wielu uczonych to też jest *kufur*.

32– Opasać się sznurem duchownych chrześcijańskich i specjalnie ubrać coś, co należy do *kufur*, jest *kufur*. Handlowcom w krajach nie-muzułmańskich używanie tego też jest *kufur*. Ubieranie tego dla żartów, rozbawienia innych również jest *kufur*.

33– W święta niewierzących używać tak jak oni tego, co oni specjalnie w ten dzień używają, prezentować to niewierzącym, jest *kufur*.

34– Powinno się bać wypowiedania słów *kufr-i hukm* dla pokazania, że jest się mądrym, posiada się dużo wiedzy, jest się literaturoznawcą lub żeby innych zadziwić, rozśmieszyć, ucieszyć lub żeby wyśmiać. Podobnie jest, gdy się wypowie te słowa w gniewie.

35– Jeśli ktoś, obgadując kogoś, powie, że go nie obgaduje, tylko mówi o tym, co ten ma. Powiedzenie w ten sposób jest *kufur*.

36– Gdy dziewczynę, którą wydano za męża, gdy była dzieckiem, a która stała się dojrzała, spyta się o wiarę, religię islamską, a ona nie odpowie, to dojdzie do rozwodu i stanie się ona niewierząca. Podobnie jest z mężczyzną.

37– Jeśli ktoś powie temu, kto zabił lub rozkazał zabić (niesprawiedliwie) muzułmanina, że ten dobrze zrobił, to taki stanie się niewierzącym.

38– Powiedzieć o tym, kogo zamordowanie nie jest *wadžib*, że powinno się go zabić, jest *kufur*.

39– Powiedzieć oprawcy, który niesprawiedliwie kogoś pobił lub zabił, że dobrze zrobił, że tamten na to zasłużył, jest *kufur*.

40– Kłamiąc, powiedzieć komuś: “Allah Najwyższy wie, że ja twoje dziecko bardzo kocham” – jest *kufur*.

41– Jeśli powie się temu, kto komuś na wysokim stanowisku powiedział: **“Jerhamukallah”**, gdy on kichnął, że w ten sposób się nie mówi do starszych, to jest to *kufur*.

42– Lekceważąco traktować obowiązki religijne, nie wierzyć w to, że salat, post, dawanie zekatu jest obowiązkiem, jest *kufur*.

43– Stracić nadzieję w miłosierdzie Allaha jest *kufur*.

44– Rzeczy, pieniądze, które same w sobie nie są *haram*, ale z zaistniałego powodu stały się *haram* nazywa się ***haram-i li gajrihi***. Tak jest z rzeczami, które zostały ukradzione i zdobyte w zakazany sposób. Nazwanie ich *helal* nie jest *kufur*. Takie, które są w istocie *haram*, jak padlina, wieprzowina, wino nazywa się ***haram-i li ajnihi***. Nazywanie ich *helal* jest *kufur*.

45– Powiedzieć o grzechach, które są znane jako kategoriycznie zakazane, że są dozwolone, jest *kufur*.

46– Poniżyć to, co islam darzy wartością, jak Ezan, meczet, książki o religii islamskiej, jest *kufur*.

47– Wiedząc, że jest się bez ablucji, robić salat, jest *kufur*.

48– Mimo że się zna *kyble*, robić salat w innym kierunku, jest *kufur*. Kto powie, że salatu nie trzeba robić w stronę *kyble*, stanie się niewierzącym.

49– Powiedzieć o jakimś muzułmaninie, że jest niewierzącym, żeby pokazać, że on jest zły, nie jest *kufur*. Jednak chcieć, żeby ten został niewierzącym, jest *kufur*.

50– Nie przywiązując wagi do grzechu, grzeszyć, jest *kufur*.

51– Nie wierzyć w to, że powinno się robić *ibadet* i unikać grzechów, jest *kufur*.

52– Wierzyć w to, że zebrane podatki należą do majątku sułtana, jest *kufur*.

53– Uważać za dobre nabożeństwa, ceremonie religijne niewierzących, bez powodu opasywać się sznurem ich duchownych, używać oznak *kufur* i okazywać, że się je lubi, jest *kufur*.

54– Przysięgający z własnej woli o czymś, gdy powie: “Niech stanę się niewierzącym, żydem, jeśli coś u kogoś jest lub czegoś nie ma”, to obojętnie, czy to coś jest czy tego nie ma, on wypowiedział z własnej woli *kufur*.

55– Powiedzieć, że gdyby cudzołóstwo, stosunek analny, lichwa, kłamstwo, które w każdej religii są zakazane, były dozwolone, to by się to zrobiło, jest *kufur*.

56– Powiedzieć, że się wierzy Prorokom (*alejhimussalewatu wetteslimat*), ale nie wie się, czy Adem (*alejhisselam*) jest prorokiem, jest *kufur*.

57– Ten, kto nie wie o tym, że Muhammed (*alejhisselam*) jest Ostatnim Prorokiem, jest niewierzącym.

58– Jeśli ktoś powie: “Jeśli prawidłowe jest to, co powiedzieli Prorocy, to my się uratowaliśmy” – stanie się niewierzącym. (Jeśli mówiąc te słowa, będzie miał wątpliwości, to stanie się niewierzącym).

59– Jeśli komuś powie się, żeby przyszedł robić salat, a on odpowie, że nie będzie robić, stanie się on niewierzącym. Jednak jeśli chciał powiedzieć, że na jego słowo nie zrobi, ale ze względu na nakaz Allaha Najwyższego zrobi, to nie stanie się niewierzącym.

60– Jeśli komuś się powie, żeby nie obcinał brody więcej niż jedna garść lub obciął to, co jest ponad garść, lub obciął paznokcie, ponieważ to jest sunną Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*), a ten odpowie, że nie obetnie, to stanie się on niewierzącym. Podobnie jest z pozostałymi sunnami. (Powiedzieć: “Z powodu twoich słów nie zrobię, ale zrobię to, bo jest to sunną Wysłannika Allaha” – nie jest *kufur*. Jeśli powie się to z zamiarem zaprzeczenia, to wtedy jest to *kufur*).

61– Jeśli ktoś powie komuś podczas podcinania wąsów, że to się do niczego nie przyda, to istnieje obawa, że mówiący w ten sposób popełnił *kufur*. (Podcinanie wąsów należy do sunny. Sunny nie potraktował on poważnie).

62– Jeśli mężczyzna ubierze się od stóp do głowy w ubranie z jedwabiu i ktoś powie o tym: “Niech będzie to ubranie tobie pobłogosławione”, to niech się obawia, że doszło do *kufur*.

63– Jeśli ktoś popełni taki *mekruh* jak: położy się z nogami wyciągniętymi w stronę *kyble* lub w stronę *kyble* napluje, lub w stronę *kyble* się załatwi i jeśli powie się mu, żeby tak nie robił, bo to jest *mekruh*, a ten odpowie: “Gdyby tylko takie były moje grzechy”, to zachodzi obawa, że wypowiedział on *kufur*. To znaczy, z powodu uznania *mekruh* za coś nieważnego.

64– Jeśli czyjś służący wejdzie do domu i pozdrowi swojego pana, a znajdujący się przy jego panu powie, żeby ten milczał, że jak to można dać pozdrowienie swojemu panu, to ten, kto to powiedział, stanie się niewierzącym. Jeśli zostało to powiedziane, żeby pouczyć o zasadach zachowania się i chciało się powiedzieć, że powinno się dawać pozdrowienie sercem, to nie jest to *kufur*.

65– Powiedzieć, że wiara zmaleje lub powiększy się, jest *kufur*. Ale jeśli powie się, że z powodu osiągnięcia doskonałości, zyskania prawidłowej wiedzy, to nie jest *kufur*.

66– Powiedzieć, że *kyble* są dwa, jeden w Kaabe, a drugi w

Jerozolimie, jest *kufur*. Ale jeśli powie się, że Bejt-i Mukaddes w Jerozolimie był *kyble*, a potem stała się Kaabe, to nie jest to *kufur*.

67– Niech obawia się, że jest w *kufur* ten, kto któregoś z uczonych islamskich bez powodu nie szanuje, obraża, przeklina.

68– Powiedziane jest, że zostanie niewierzącym ten, kto powie, że milczenie podczas jedzenia jest dobrym zwyczajem u zaratustrian albo że czymś dobrym jest u zaratustrian współżycie z żoną, gdy ta miesiączkuje lub jest w okresie poporodowym.

69– Jeśli komuś powie się, że jest on muzułmaninem, a on odpowie *inszaallah* i nie wyjaśni tego, to jest to *kufur*.

70– Powiedziano, że niewierzącym zostanie ten, kto powie temu, komu zmarło dziecko, że Allah Najwyższy potrzebował to dziecko.

71– Jeśli jakaś kobieta opasze się czarnym sznurem i spyta się ją, co to jest, a ona odpowie, że to jest sznur zakonników, to zostanie ona niewierzącą.

72– Jeśli ktoś, jedząc pożywienie z *haram*, powie *Bismillah*, to zostanie niewierzącym. Podobnie jest z *haram-i li ajnihi* czyli takimi *haram*, jak: padlina, wino. Nie jest tak z *haram-i li-gajrihi*, jak np.: powiedzieć *besmele*, jedząc ukradzione jedzenie, nie jest *kufur*. Ukradzione mienie nie jest samo w sobie *haram*, tylko jego kradzież jest *haram*.

73– Zgadzać się z czyimś *kufur*, jest *kufur*. Różne są zdania uczonych, czy zostanie niewierzącym ten, kto komuś złorzecząc, powie, żeby Allah Najwyższy odebrał mu życie jako niewierzącemu. Zgoda na *kufur*, jest *kufur*. Jednak jeśli z powodu czyjejś tyranii i niepodporządkowania się nakazom Allaha Najwyższego, wyraża się zgodę na to, żeby taki ktoś otrzymał wieczną i srogą karę, to nie jest to *kufur*.

74– Jeśli ktoś powie: “Allah Najwyższy wie, że ja tego czynu nie popełniłem”, choć wie, że popełnił, to zostanie niewierzącym. Rzuci na Allaha Najwyższego oszczerstwo, że jest On ignorantem.

75– Jeśli ktoś poślubi kobietę bez świadków, a ta kobieta oraz ten mężczyzna powiedzą, że ich świadkami są Allah Najwyższy i Prorok, to oboje staną się niewierzącymi, ponieważ nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) za życia nie wiedział o sprawach, których nie widział. Powiedzieć, że wiedział o tym, czego nie widział, jest *kufur*. (O tajemnych sprawach, o tym czego się nie widzi, wie Allah Najwyższy i ci, których On powiadomił).

76– Niewierzącym zostanie ten, kto powie, że wie o tym, co zostało ukradzione i o tajemnicach oraz ten, kto mu uwierzył. Jeśli powie, że džinn go informuje, to zostanie niewierzącym. Prorocy i džinny nie znają tajemnic. (Tajemnice zna Allah Najwyższy i ci, których On powiadomił).

77– Powiedziano, że jeśli ktoś będzie chciał przysiąc na imię Allaha Najwyższego, a ktoś inny powie, że nie chce przysięgi na Allaha Najwyższego, że chce przysięgi na jego rozwód i honor, to zostanie on niewierzącym.

78– Powiedziano, że zostanie niewierzącym ten, kto powie komuś, kogo nie lubi, że twarz tamtego jest dla niego, jak tego, kto odbiera życie, tj. Azraila (*alejhisselam*), który należy do czterech wielkich aniołów.

79– Powiedziane jest, że zostanie niewierzącym ten, kto powie: “Fajnie jest nie robić salatu” i ten, kto na zaproszenie kogoś: “Chodź, zrobimy salat”, odpowie: “Robienie salatu jest dla mnie ciężkim czynem”.

80– Zostanie niewierzącym ten, kto powie: “Allah Najwyższy jest moim świadkiem w niebie”, ponieważ rzuca się oszczerstwo, że Allah Najwyższy jest w jakimś miejscu. Allah Najwyższy jest pozbawiony miejsca, tzn. nie potrzebuje żadnego miejsca.

81– Zostanie niewierzącym ten, kto powie: “Allah jest ojcem”.

82– Gdy ktoś powie, że Wysłannik Allaha po jedzeniu oblizywał palce, a ktoś inny dopowie: “To jest złe zachowanie, nieładnie tak”, ten zostanie niewierzącym.

83– Zostanie niewierzącym ten, kto powie o Proroku Muhammedzie (*sallallahu alejhi we sellem*), że był czarny. (Rozpowszechnione jest wołanie na czarne psy “Arab”, a nazywanie żuka leśnego “Czarną Fatmą”. Powinno się przed tym chronić).

84– Dzienna racja żywności pochodzi od Allaha Najwyższego. Bluźnierstwem jest powiedzieć: “Jednak poddany powinien działać”, ponieważ działanie człowieka pochodzi też od Allaha Najwyższego.

85– Zostanie niewierzącym ten, kto powie, że lepiej jest być nazarejczykiem niż żydem, być niewierzącym Amerykaninem niż komunistą. Powinno się powiedzieć, że żyd jest gorszy od nazarejczyka, a komunista od chrześcijanina.

86– Zostanie niewierzącym ten, kto powie, że woli być

niewierzącym niż zdrajcą.

87– Zostanie niewierzącym ten, kto powie: “Co mam do roboty na spotkaniu religijnym?” albo “Kto jest w stanie robić to, o czym mówią uczeni islamscy?”, albo pogardzi opinią uczonych islamskich i powie: “Do czego nadają się słowa ludzi religii?”.

88– Jeśli ktoś powie kufur, a ktoś się będzie z tego śmiał, to razem ze śmiejącym się zostają niewierzącymi. Jeśli śmiech jest konieczny, to nie jest to *kufur*.

89– Jeśli ktoś powie, że duchy *Ewlija* są zawsze obecne, że wiedzą, to straci wiarę. Jeśli powie, że będą obecne, to nie jest to *kufur*. (Duchy *Ewlija* nie mogą być obecne i widzieć tak jak widzi Allah Najwyższy. Są obecne w miejscu, w którym się je wspomina. Nim się ich nie wspominało, nie było ich tam).

90– Zostanie niewierzącym ten, kto powie, że nie zna islamu lub że go nie chce.

91– Jeśli ktoś powie, że gdyby Adem (*alejhisselam*) nie zjadł pszenicy, to byśmy nie byli źli, nie należeli do Piekła, jest *kufur*. Istnieje różnica zdań, czy jest to *kufur*, jeśli powie się, że nie byłoby nas na świecie.

92– Jeśli ktoś powie, że Adem (*alejhisselam*) tkął tkaniny, a ktoś na to odpowie, że w takim razie jesteście dziećmi tkacza, to stanie się niewierzącym.

93– Jeśli ktoś popełni mały grzech, a ktoś inny powie mu, żeby okazał skruchę, a ten na to odpowie, że on nic takiego nie zrobił, żeby okazywać skruchę, to stanie się niewierzącym.

94– Jeśli jeden do drugiego powie: “Chodźmy do uczonego w religii” lub: “Przeczytajmy książki *ilmihal*, *fikh*, żeby poznać wiedzę o religii”, a ten drugi odpowie: “Co ja będę robił z tą wiedzą?”, to stanie się on niewierzącym, ponieważ potraktował lekko wiedzę religijną.

95– Kto znieważa książki *tefsir* i *fikh*, nie uważa że są dobre, oczernia je, ten zostaje niewierzącym.

96– Jeśli spyta się kogoś, jakiego jest on pochodzenia, jakiej narodowości, kim są imamowie jego szkoły w *itikad* i w czynach, a pytany nie będzie wiedział, to stanie się niewierzącym.

97– Kto mówi o stanowczych *haram*, że są one *helal*, ten zostaje niewierzącym. (Niebezpiecznie jest mówić o tytoniu, że jest *haram*).

98– *Kufur* jest wyrażenie pragnienia, żeby to, co jest *haram* we

wszystkich religiach, zostało *helal*, jak: cudzołóstwo, stosunek analny; po najedzeniu się, dalej jeść; dawać - brać lichwę. Życzenie, żeby wino stało się *helal*, nie jest *kufur*, ponieważ nie jest zakazane we wszystkich religiach.

99– Święty Koran używać w żartach i próżnym gadaniu jest *kufur*.

100– Stanie się niewierzącym ten, kto powie do kogoś o imieniu Jahja: “**Jahja! Huz-il-kitabe**^[1]”. Jest to wyśmiewanie się ze Świętego Koranu. Podobnie jest z czytaniem Świętego Koranu przy muzyce, piosenkach, podczas zabawy.

101– Niebezpieczne jest, gdy się powie: “Teraz przyszedłem *Bismillah*^[2]. Gdy na widok dużej ilości czegoś powie się: “**Mahalakallah**”^[3] i nie zna się znaczenia tego, to jest to *kufur*.

102– Niebezpieczne jest, jeśli ktoś powie: “Teraz ciebie nie przeklnę, przeklinanie nazwali grzechem”.

103– Niebezpiecznie jest powiedzieć komuś, że stał się nagi jak ciele Dżebraila, jest to wyśmiewanie się z aniołów.

104– Istnieje obawa, że *kufur* jest przysięganie na swoją głowę lub głowę syna, jeśli nawet użyje się słowa przysięgi: *billahi*, np.: “*Wallahi* na głowę mojego syna”.

105– Przy akompaniamencie instrumentów muzycznych: recytować Święty Koran, śpiewać pieśni religijne jest *kufur*.

106– W zgromadzeniach, gdzie popełnia się grzechy, czytanie Świętego Koranu, *mewlid*, śpiewanie pieśni religijnych, wypowiedzianie *salewat szerif* jest zakazane. Czytanie dla rozrywki, przyjemności jest *kufur*.

107– Stanie się od razu niewierzącym, jeśli nie wysłucha się

[1] *Jahja! Huz-il-kitabe* – Jest to początek 12. ajetu z *Sury Merjam*, w tym znaczeniu: “O Jahjo, trzymaj mocno księgę”. Używanie Świętego Koranu w zwykłych rozmowach, wygłupiając się, jest zakazane. Jest to niepoważne traktowanie Świętego Koranu.

[2] Tutaj wypowiedzenie tego jest oznaką pychy; wypowiadający chce pokazać, że jest kimś ważnym. Wchodząc, wypowiadając głośno *bismele*, chce zwrócić na siebie uwagę.

[3] *Mahalakallah* – znaczy: ‘jak dużo Allah stworzył’. Będzie to *kufur*, jeśli się to powie, nie wiedząc, że to słowo ma też drugie znaczenie, czyli: ‘Allah nie stworzył’. Oznacza to, że powinno się znać znaczenie tego, co się mówi.

Ezanu Muhammeda wypowiedzanego zgodnie z sunną, jeśli nie obdarzy się go wartością.

108– Niewierzącym zostanie ten, kto wyjaśnia Święty Koran według własnego rozumowania.

109– Zostanie niewierzącym ten, kto nie wierzy odpowiednio w to, co zostało jasno powiadomione w Świętym Koranie i w świętych hadisach, o czym powiadomili jednogłośnie uczeni imamowie *mudźtehid* i w wiedzę o wierze rozpowszechnioną wśród muzułmanów. Ten rodzaj *kufur* nazywa się *ilhad*, a w ten sposób wierzących nazywa się *mulhid*.

110– Zostanie niewierzącym ten, kto przekazuje pozdrowienie niewierzącemu, okazując mu honor.

111– Zwrócić się do niewierzącego słowami wyrażającymi szacunek, np.: “Mój mistrzu”, jest *kufur*.

112– Aprobujący *kufur* kogoś innego zostanie niewierzącym.

113– Płyty, kasety ze Świętym Koranem są tak samo wartościowe jak Święty Koran. Nie szanowanie ich jest *kufur*.

114– Wierzyć wróżbitom, którzy, zapoznając się z dzinnami i korzystając z astrologii, odpowiadają na wszystkie pytania; wierzyć w to, co mówią i robią, nawet jeśli niektóre sprawy przepowiedzą prawidłowo; wierzyć, że ktoś poza Allahem Najwyższym wie wszystko i spełni każde życzenie – jest *kufur*.

115– Niewierzącym zostanie ten, kto sunnę traktuje z lekceważeniem; kto, nie przywiązując do niej wagi, przestaje ją robić.

116– Opasać się sznurem zakonników i czcić krzyż, rzeźby i obrazy, okazywać im szacunek, a także poniżyć jedną z ksiąg religijnych, które powiadają o prawie islamskim; wyśmiewać się z jednego z uczonych islamskich; powiedzieć i napisać słowo, które jest powodem *kufur*; poniżyć to, co nakazano szanować i szanować to, co nakazano poniżyć – jest *kufur*.

117– Mówić i wierzyć, że czarodziej może zrobić wszystko swoimi czarami i czary na pewno działają, jest *kufur*.

118– Jeśli powie się muzułmaninowi: “Ej, ty niewierzący”, a ten odpowie: “Proszę”, “Słucham”, to stanie się on niewierzącym.

119– Za majątek, o którym się wie, że pochodzi z *haram*, wybudować meczet lub dać jałmużnę, lub przeznaczyć na dobroczynność i oczekiwać za to *sewab*, jest *kufur*.

120– Jeśli ktoś da jałmużnę z majątku, który na pewno

pochodzi z *haram* i oczekuje za to *sewab*, a biedak, który to przyjął, wie o tym i odpowie: “Niech Allah Najwyższy ciebie wynagrodzi”, to obaj stają się niewierzącymi. Jeśli ktoś inny powie na to: “*amin*”, to też staje się niewierzącym.

121– Stanie się niewierzącym ten, kto powie, że dozwolone jest poślubienie kobiety, z którą *nikah* jest zakazany.

122– W knajpie, w miejscu gier i zabaw, wśród ludzi, którzy popełniają grzech, słuchając przez radio i głośnik Święty Koran oraz *mewlid*, zabawiać się, jest *kufur*.

123– Czytając Święty Koran, grać na instrumentach muzycznych, jest *kufur*.

124– Nie poważanie czytanego w radiu lub przez głośnik Świętego Koranu jest *kufur*.

125– Bez względu na zamiar powiedzieć o kimś innym, poza Allahem Najwyższym: “Stworzyciel”, jest *kufur*.

126– *Kufur* jest powiedzieć specjalnie zamiast “Abdulkadir” – “Abdulkojdur”, zamiast “Abdulaziz” – “Abduluzejz”, zamiast “Muhammed” – “Memo”, zamiast “Hasen” – “Haso”, zamiast “Ibrahim” – “Ibo”. Istnieje obawa, że stracą wiarę ci, którzy te imiona wypisują na obuwiu i je noszą.

127– Wykonywać salat, wiedząc o tym, że jest się bez ablucji i nie być zadowolonym z czynu, który należy do sunny, jest *kufur*. Nie darzyć ważnością sunny jest *kufur*.

128– Do *kufur* należą słowa: “Burzymy grobowce, ponieważ boimy się, że niewykształceni ludzie będą uważali *Ewlija* za stworzycieli”.

129– Stanie się niewierzącym ten, kto stał się powodem, że ktoś inny lub jego dziecko stało się niewierzącym.

130– Powiedzieć, że cudzołóstwo i stosunek analny są dozwolone, jest *kufur*.

131– Nie traktować poważnie zakazów, które są potwierdzone świętymi ajetami i świętymi hadisami; jest *kufur*.

132– Doprowadzi do *kufur* ciągłe popełnianie ciężkich grzechów.

133– Rozkładać na ziemi (w celu poniżenia lub używania) dywanik do modlitw, nakrycie, papier ze znajdującym się napisem, a nawet z jedną literą jest *kufur*.

134– Powiedzieć, że Hazrat Ebu Bekr i Hazrat Omar

(*radyjallahu teala anhum*) nie mieli prawa do kalifatu.

135– Oczekiwać, oprócz od Allaha Najwyższego, czegoś od zmarłego jest *kufur*.

136– Mówić o *Ewlija*, że to dziadkowie, którzy głosili tezy, jest bardzo brzydko i jest to powodem *kufur*.

137– Z tego względu, że zakopanie w ziemi zmarłego należy do *fard*, kto nie przywiązuje wagi do tego *fard*, ucieka od udziału w grzebaniu i wymawiając się nauką i techniką, powie, że grzebanie zwłok jest zacofaniem, i że lepiej jest palić zwłoki jak wyznawcy Buddy, Brahmy, komuniści, ten zostanie niewierzącym, *murted*.

138– *Kufur* jest zaprzeczyć językiem lub sercem jednemu z *Weli* Allaha Najwyższego bez względu na to, czy on żyje, czy zmarł.

139– Okazywać wrogość *Ewlija* i gubernatorom, którzy posiadają wiedzę religijną, jest *kufur*.

140– Powiedzieć, że *Ewlija* posiadają atrybut *ismet*, jest *kufur*. (Atrybut *ismet* posiadają tylko prorocy).

141– Istnieje obawa, że umrze bez wiary ten, kto nie poznał tajemniczej nauki [*ilmi ledun*]. Powinno się przynajmniej uwierzyć, że taka nauka istnieje.

142– Czytać Świąty Koran w sposób, w jaki żaden z uczonych w religii nie czytał, jeśli nawet nie zmieni się znaczenia i słów, jest *kufur*.

143– Używać tego, co specjalnie używają duchowni chrześcijańscy w swoich aktach czci, jest *kufur*.

144– Wierzyć w to, że jakieś zdarzenia zaszły same z siebie i zwierzęta powstały z jednej komórki, rozwinąwszy się, doszły do postaci człowieka, to jest *kufur*.

145– Kto świadomie nie wykonuje salatu i nie ma zamiaru zrobić jego *kaza*, i nie boi się, że zostanie za to ukarany, jest według szkoły hanefickiej niewierzącym.

146– Przyjąć formy kultu innowierców, np. grać na organach tak, jak gra się w kościele, dzwonić dzwonem w meczecie i używać tego, co islam uznaje za oznaki niewiary, jest *kufur*.

147– Wyzywający Towarzyszy Proroka stanie się *mulhid*. *Mulhid* znaczy: 'być niewierzącym'.

148– Gloryfikowanie obrazów, zdjęć niewierzących przez

zawieszanie ich wysoko, jest *kufur*.

149– Wierząc w to, powiedzieć, że postać z obrazu lub rzeźby, krzyż, gwiazda, krowa lub cokolwiek innego posiadają atrybut boskości, np. gloryfikować je, mówiąc, że są one w stanie stworzyć i zrobić, co się zechce, że wyleczą chorego, jest *kufur*.

150– Niewierzącym zostanie ten, kto nie wierzy, że Hazrat Ebu Bekr należy do Towarzyszy Proroka, a Hazrat Aisze do uczciwych kobiet.

151– Powinno się wierzyć w to, że Isa (*alejhisselam*) zejdzie z nieba. Ten, kto w to nie wierzy, stanie się niewierzącym.

152– *Kufur* jest powiedzieć o tych, którym została przekazana radosna nowina o Raju w Świętym Koranie i świętych hadisach, że są niewierzącymi.

153– Wielką winą jest dostosowywać do nauk ścisłych święte ajety, które są poza naukami ścisłymi, poza doświadczeniem i nie mają związku z naukami ścisłymi, zmieniać *tefsir Selefi salihin* [komentarze pierwszych muzułmanów]. Kto robi taki *tefsir* i dokonuje takich tłumaczeń, zostanie niewierzącym.

154– Dziewczyna, która nazywana jest muzułmanką, jeśli nie pozna islamu, gdy stanie się dojrzałą, to zostanie niewierzącą bez świętej księgi. Z mężczyzną jest tak samo.

155– Zakazane jest muzułmance wychodzenie z domu z odśloną głową i odślonymi ramionami oraz nogami. Jeśli ona nie traktuje tego poważnie, nie czuje się winna, to straci wiarę.

156– *Fard* i *haram* przekazane przez naszego Proroka są wartościowe jak jasno powiadomione *fard* i *haram* w Świętym Koranie. Ten, kto nie wierzy w to, kto nie przyjmuje tego, wystąpi z religii, zostanie niewierzącym.

157– W *tesbih*, w *ruku* powiedzieć “*azîm*” z “*Zy*”, znaczy: ‘Mój Rabbi jest wielki’. Jeśli powie się “*azîm*” z “*Zi*”, to znaczy: ‘Mój Rabbi jest moim wrogiem’ i salat stanie się nieważny, a z tego powodu, że zostało zmienione znaczenie, dojdzie do *kufur*.

158– Zostanie niewierzącym ten, kto powie hafizowi, który recytuje Święty Koran z *teganni*, jak ładnie on recytował. Kto nazwie “ładnym” to, co w czterech szkołach jest zakazane, zostanie niewierzącym. W przeciwnym razie ten, kto chce powiedzieć, że jego głos, że recytowanie Świętego Koranu są ładne, nie zostanie niewierzącym.

159– Niewierzący w istnienie aniołów i džinnów straci wiarę.

160– Wersetom ze Świętego Koranu nadaje się znaczenie zrozumiałych, znanych słów. Zmieniający te znaczenie, podporządkowujący się Ismailitom, zostanie niewierzącym.

161– *Kufur* jest, gdy podczas odprawiania czarów wypowiedziane zostaną słowa lub popełnione czyny, które są powodem *kufur*.

162– Stanie się niewierzącym ten, kto powie do muzułmanina: “Ty niewierzący”, “komunisto”, “masonie”.

163– Kto robi *ibadet* i ma wątpliwości, czy jego wiara nie zepsuła się i myśli, że jego *ibadet* go nie uratuje, ponieważ ma dużo grzechów, to świadczy o tym, że ma silną wiarę. Kto wątpi, czy jego wiara będzie trwała, zostaje niewierzącym.

164– Wymienienie liczby proroków może być powodem tego, że nazwie się prorokiem tego, kto nim nie był lub nie przyjmie się za proroka tego, kto nim był. Nie uznać jednego z proroków za proroka, znaczy nie uznać żadnego – to jest *kufur*.

Jeśli muzułmanin (kobieta lub mężczyzna) świadomie, z własnej woli, bez groźby, poważnie lub żeby rozśmieszyć, powie słowa lub popełni czyny, które uznano jednogłośnie przez uczonych islamskich za *kufur*, jeśli nawet nie pomyśli o ich znaczeniu, to zostanie *murted*. Nazywa się to ***kufr-i inadi***. Kto został *murted* z powodu *kufr-i inadi*, tego *sewab* za wcześniejsze *ibadet* przestaną istnieć. Nawet jeśli okaże skruchę, to ich nie odzyska. Jeśli jest bogaty, powinien ponownie udać się na hadżdż. Taki nie robi kaza salatów, postów, zekatów wykonanych, gdy był *murted*. Robi tylko te, których nie zrobił przed odejściem z islamu. **Dla okazania skruchy nie wystarczy powiedzieć tylko Słowa Szehady. Powinno się okazać skruchę za to, co było powodem *kufur*.** (Którymi drzwiami wyszło się z islamu, tymi powinno się wejść).

Jeśli powie coś, zrobi coś, nie wiedząc, że stanie się to powodem *kufur* lub chętnie powie słowa, o których uczeni mają różne zdanie, to jest wątpliwe, że straci wiarę, *nikah*. Dobrze będzie, jeśli zapobiegawczo zrobi *tedždid-i iman* i *nikah*. Nieświadome powiedzenie nazywa się ***kufr-i dżehli***. Niewiedza nie jest usprawiedliwieniem, jest wielkim grzechem, ponieważ każdy muzułmanin powinien poznać to, co powinien koniecznie wiedzieć. Słowo, które stało się powodem *kufur*, jeśli zostało wypowiedziane przez pomyłkę, nie doprowadzi do unieważnienia wiary i *nikah*. Dobrze jest, jak okaże się skruchę i odnowi się

iman, czyli robi się *tedżdîd-i iman*.

Jak niewierzący przez wypowiedzenie Słów Tewhid zostaje muzułmaninem, tak i też muzułmanin, wypowiedziawszy jedno słowo, może stać się niewierzącym. Jeśli w jednym słowie lub czynie muzułmanina jest sto znaczeń, tzn. rozumie się coś na sto sposobów i jeden z nich wskaże na to, że ten ktoś jest wierzący, a dziewięćdziesiąt dziewięć, że jest niewierzący, to powinno się powiedzieć, że ten ktoś jest wierzący. To znaczy, że nie patrzy się na te dziewięćdziesiąt dziewięć znaczeń, które wskazują na *kufur*, tylko patrzy się na to jedno znaczenie, które wskazuje na wiarę. Nie powinno się błędnie rozumieć tych słów. Dlatego powinno się zwrócić uwagę na dwie sprawy. Po pierwsze ten, kto powiedział lub zrobił *kufur*, powinien być muzułmaninem. Jeśli jakiś Francuz wychwali Święty Koran, a Anglik powie, że Allah jest jeden, to nie powie się o nich, że są muzułmanami. Po drugie zostało powiedziane, że jeśli jedno słowo lub jeden czyn posiada sto znaczeń. Nie zostało powiedziane, że nazwie się muzułmaninem tego, u którego ze stu słów lub stu czynów jedno wskazuje na wiarę, a dziewięćdziesiąt dziewięć powiadamia o jego *kufur*.

Każdy muzułmanin powinien codziennie rano i wieczorem odmawiać *iman dua*:

**“ALLAHÜMME INNÎ E’ÛZÜ BIKE MIN EN ÜSZRIKE
BIKE SZEJEN VE ENE A’LEMÜ VE ESTAŁFIRÜKE LIMÂ
LÂ-A’LEMÜ INNEKE ENTE ALLÂMÛL-GUYÛB”**. A także,
okazując skruchę, odnowić *iman* i *nikah* modlitwą:
**“ALLAHÜMME INNÎ ÜRÎDÛ EN ÜDŽEDDIDEL ÎMÂNE
VEN-NIKÂHA TEDŽDÎDEN BI-KAVLI LÂ ILÂHE
ILLALLAH MUHAMMEDÛN RESÛLULLAH”**.

Dla posiadania przez nas trwałej wiary, żeby ona nie odeszła, potrzebne jest:

- 1– Wierzyć w sprawy tajemne.
- 2– Powinno się wierzyć, że sprawy tajemne zna tylko Allah Najwyższy i mogą znać je tylko ci, których On powiadomił.
- 3– Wierzyć, wiedząc, że *haram* jest *haram*.
- 4– Wierzyć, wiedząc, że *helal* jest *helal*.
- 5– Nie będąc pewnym kary Allaha Najwyższego, zawsze się bać.

6– Nie stracić nadziei w miłosierdzie Allaha Najwyższego.

Okazanie skruchy zajdzie przez zaprzeczenie temu, co jest powodem zostania *murted*. Jeśli *murted* umrze, nim okaże skruchę, to będzie wiecznie karany w ogniu Piekła. Dlatego też powinno się bardzo bać *kufur*. **Powinno się mało mówić.** Święty hadis głosi: **“Mówcie tylko to, co jest dobre, pożyteczne. Albo milczcie!”**. Powinno się być poważnym, nie powinno się być żartownisiem. Nie powinno się popełniać czynów, które nie są zgodne z rozumem, humanitaryzmem. Aby chronić siebie przed *kufur*, powinno się bardzo modlić do Allaha Najwyższego.

Powody odejścia w przyszłości od wiary, choć teraz jest się wierzącym:

1– Należać do *ehli bidat*, czyli być niewłaściwego wyznania. (Ten, kto odchodzi od wyznania, o którym poinformowali uczeni sunniccy, nawet jeśli tylko trochę, to zejdzie z Prawidłowej Drogi lub stanie się niewierzącym).

2– Słaba wiara, czyli wiara bez *ibadet*.

3– Dziewięcioma częściami ciała [ręce, język, oczy, żołądek, serce, uszy, nogi, miejsca intymne, nos] odchodzenie z Prawidłowej Drogi.

4– Nadal popełniać duże grzechy.

5– Przestać okazywać wdzięczność za dar islamu.

6– Nie bać się, że się umrze bez wiary.

7– Ciemiężyć.

8– Nie wysłuchiwać wypowiedzanego zgodnie z sunną Ezanu Muhammeda.

9– Buntować się przeciw rodzicom.

10– Dużo przysięgać, nawet jeśli są to przysięgi prawidłowe.

11– Opuścić w salacie *tadil-i erkan*.

12– Uznawać uczenie salatu za mało znaczące i nie przywiązywać wagi do nauczania dzieci, przeszkadzać w robieniu salatu.

13– Pić napoje alkoholowe.

14– Prześladować muzułmanów.

15– Nie będąc *Ewlija*, znawcą spraw religijnych, kłamać i mówić o sobie, że się nim jest.

- 16– Zapomnieć swoje grzechy, traktować je jako mało znaczące.
- 17– Być pysznym, być zadowolonym z siebie.
- 18– Mówić, że posiada się wielką wiedzę i wiele dobrych uczynków.
- 19– Być hipokrytą, dwulicowym.
- 20– Być zazdrosnym, nie znosić swojego brata w religii.
- 21– Nie spełniać tego, co mówi rząd lub mistrz, a co nie jest niezgodne z islamem.
- 22– Nie sprawdziwszy kogoś, mówić o nim, że jest dobry.
- 23– Obstawać przy kłamstwie.
- 24– Nie chcieć skorzystać z wiedzy uczonych.
- 25– Zapaść węż na długość większą niż nakazuje sunna.
- 26– Ubieranie się przez mężczyzn w ubrania z jedwabiu.
- 27– Obstawać przy oczernianiu.
- 28– Znęcać się nad sąsiadem, nawet jeśli jest on niewierzącym.
- 29– Bardzo denerwować się z powodu ziemskich spraw.
- 30– Dawać – brać lichwę.
- 31– Dla pochwały nosić za długie rękawy i ubranie.
- 32– Uprawiać czary.
- 33– Przestać odwiedzać krewnych, którzy są prawidłowymi muzułmanami.
- 34– Nie kochać tych, których kocha Allah Najwyższy; kochać tych, którzy chcą zniszczyć islam. (***Hubb-i fillah, buđ-i fillah jest zasadą wiary***).
- 35– Być skłóconym z bratem muzułmaninem więcej niż przez trzy dni.
- 36– Kontynuować cudzołóstwo.
- 37– Odbyć stosunek analny i nie okazać za to skruchy.
- 38– Nie wypowiadać Ezanu zgodnie z sunną i w czasie podanym w książkach *fikh* i słysząc Ezan wypowiedziany zgodnie z sunną, nie wysłuchać go z szacunkiem.
- 39– Widząc kogoś, kto popełnia *haram*, nie przeszkodzić mu w tym grzecznym słowem, choć jest się w mocy.
- 40– Zezwalać córce, żonie i kobietom, którym ma się prawo dawać dobre rady, żeby wychodziły na ulicę z odsłoniętymi ramionami, głową i nogami, wyperfumowane i spotykały się ze złymi ludźmi.

Duże grzechy

Dużych grzechów jest wiele (Poniżej siedemdziesiąt dwa z nich):

- 1– Niesprawiedliwie zabić człowieka.
- 2– Cudzołóżyć.
- 3– Uprawiać stosunki analne.
- 4– Pić wino i każdego rodzaju napoje alkoholowe. (Picie piwa jest haram).
- 5– Kraść.
- 6– Używać narkotyków dla przyjemności.
- 7– Siłą odebrać od kogoś majątek, napaść na kogoś.
- 8– Przysięgać w kłamstwie, być fałszywym świadkiem.
- 9– Podczas postu w Ramadanie bez powodu jeść przy innych.
- 10– Uprawiać lichwę.
- 11– Dużo przysięgać.
- 12– Buntować się przeciw rodzicom.
- 13– Przestać odwiedzać *mahrem* krewnych, którzy są dobrymi muzułmanami.
- 14– Podczas wojny opuścić pole walki, uciekać przed wrogiem.
- 15– Niesprawiedliwie wykorzystywać majątek sierot.
- 16– Używać wadliwej wagi i przyrządów pomiarowych.
- 17– Robić salat przed czasem lub po czasie.
- 18– Złamać muzułmaninowi serce. (To jest jeszcze większy grzech niż zburzenie Kaaby. **Po kufur nie ma większego grzechu, który tak bardzo martwi Allaha Najwyższego, jak łamanie serca**).
- 19– Przypisać Wysłannikowi Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) słowa, których On nie powiedział i upierać się przy tym, że to są Jego słowa.
- 20– Brać łapówki.
- 21– Być świadkiem zdarzenia i uciekać od złożenia zeznań.
- 22– Nie dawać zekatu od majątku i *usur* od plonów.
- 23– Jeśli ma się wystarczająco dużo siły, nie przeszkodzić temu, kto popełnia grzech.
- 24– Palić żywe zwierzę.

- 25– Po nauczeniu się na pamięć Świętego Koranu, zapomnieć.
- 26– Stracić nadzieję w miłosierdzie Allaha Najwyższego.
- 27– Zdradzać ludzi bez względu na to, czy są to muzułmanie, czy też niewierzący.
- 28– Jeść wieprzowinę.
- 29– Nie kochać i obrażać któregokolwiek z Towarzyszy Proroka (*rydwanullahi teala alejhim edżamin*).
- 30– Po najedzeniu się, dalej jeść.
- 31– Bez zgody męża opuścić łóże.
- 32– Pójść w odwiedzinę bez zgody męża.
- 33– O uczciwej kobiecie powiedzieć, że jest prostytutką.
- 34– Być donosicielem na muzułmanów.
- 35– Pokazywać miejsca *awret* innym. (Miejsce *awret* u mężczyzny znajduje się między pępkiem a kolanami, a u kobiety całe ciało poza rękoma i twarzą). Patrzeć na miejsca *awret* kogoś innego, też jest *haram*.
- 36– Jeść padlinę i dawać ją innym do zjedzenia.
- 37– Być wiarołomnym.
- 38– Obgadywać muzułmanina.
- 39– Być zazdrosnym.
- 40– Robić wspólników Allahowi Najwyższemu.
- 41– Kłamać.
- 42– Pysnić się, widzieć siebie lepszym od innych.
- 43– Podstępem zabierać majątek od śmiertelnie chorego, żeby nie został on jego spadkobiercom.
- 44– Być bardzo skąpym.
- 45– Kochać ziemskie życie.
- 46– Nie bać się kary Allaha Najwyższego.
- 47– Nie uznawać za *haram* tego, co nim jest.
- 48– Nie traktować jako *helal* tego, co nim jest.
- 49– Wierzyć w przepowiednie wróżbitów, że powiadają o tajemniczych sprawach.
- 50– Odejść od wiary, zostać *murted*.
- 51– Bez powodu patrzeć na obce kobiety.
- 52– Kobietom nosić męskie ubrania.

- 53– Mężczyznom nosić damskie ubrania.
- 54– Grzeszyć w Kaabie.
- 55– Nim przyjdzie czas na salat, recytować Ezan i robić salat.
- 56– Buntować się przeciw rządowi, prawu.
- 57– Upodabniać miejsca *awret* żony do miejsc *awret* matki.
- 58– Przeklinać matkę żony.
- 59– Celować [np. pistoletem] z kimś jeden w drugiego.
- 60– Spożywać resztki jedzenia i wody po psie.
- 61– Wypominać spełniony dobry uczynek.
- 62– Nosić ubranie z jedwabiu (mężczyznom).
- 63– Żyć uparcie w ignorancji (nie poznać wiary, potrzebnej wiedzy, obowiązków, zakazów).
- 64– Przysięgać na coś lub kogoś innego poza Allahem Najwyższym.
- 65– Stronić od nauki o religii.
- 66– Nie zrozumieć, że ignorancja jest nieszczęściem.
- 67– Nieustannie popełniać małe grzechy.
- 68– Bez powodu często głośno się śmiać.
- 69– Chodzić *dżunub*, tj. w stanie, który wymaga wykonania *gusl*, dłużej niż trwa jedna pora salatu.
- 70– Współżyć z żoną, która jest podczas menstruacji lub w okresie poporodowym.
- 71– Grać na instrumentach muzycznych, śpiewać i słuchać niemoralnych piosenek, słuchać muzyki.
- 72– Popełnić samobójstwo.

Nikah muta czyli tymczasowy związek małżeński jest *haram*. Jak zakazane jest kobietom, dziewczynom wychodzić na ulicę z odstönietą głową, ramionami i nogami, tak i zakazane jest im wychodzić na ulicę w cienkich, ozdobnych, obcistych, wyperfumowanych ubraniach. Patrzyć bez pożądania na *galiz*^[1] kobiety, która nosi obciste ubranie, jest też *haram*. Patrzyć z pożądaniem na bieliznę obcej kobiety jest *haram*. Patrzyć z pożądaniem na miejsca na obcistym ubraniu, które nie są *galiz*, jest *haram*. Produkować, drukować, rysować obrazy, które są powodem pożądania i są *haram*, jest zakazane. (Powiedzieć o

[1] *galiz* – części ciała, takie jak: piersi, pachy, boki, uda, kolana, plecy.

haram: “A cóż to się stanie?”, jest *kufur*). Używać wody więcej niż potrzeba do ablucji i *gusl*, jest marnotrawstwem, *haram*. Do *haram* należy: źle mówić o byłych *Ewlija*, nazywać ich ciemniakami, ich słowa interpretować w sposób niezgodny z prawidłami islamu, nie wierzyć, że również po śmierci mogą pokazać *keramet* i uważać, że ich opiekuńczość kończy się z ich śmiercią oraz stać na przeszkodzie w korzystaniu z ich błogosławieństwa przy ich grobach; źle myśleć o muzułmanach, ciemnić ich, kraść ich majątki; zazdrościć, znieślawiać, kłamać i obgadywać.

Dziesięć przyczyn odejścia z ostatnim oddechem bez wiary:

- 1– Nie poznać nakazów i zakazów Allaha Najwyższego.
- 2– Nie poprawić swojej wiary według wierzenia sunnickiego.
- 3– Pożądać majątków ziemskich, stanowiska, sławy.
- 4– Znęcać się nad ludźmi, zwierzętami, nad samym sobą.
- 5– Nie dziękować Allahowi Najwyższemu i tym, od których doznało się dobroci.
- 6– Nie bać się, że zostanie się bez wiary.
- 7– Nie wykonywać na czas pięciu obowiązkowych salatów.
- 8– Dawać – brać lichwę.
- 9– Poniżać muzułmanów, którzy są przywiązani do religii. Nazywać ich zacofanymi.
- 10– Lubieżne słowa, pisma i obrazy: wypowiadać, pisać i robić.

Dla bycia w wierzeniu sunnickim powinno się uważać na te sprawy:

- 1– Allah Najwyższy posiada atrybuty i istnieją one samoistnie, bez Jego osoby.
- 2– Wiara nie wzrośnie i nie zmaleje.
- 3– Przez popełnienie dużego grzechu nie straci się wiary.
- 4– Podstawą jest wiara w sprawy tajemne.
- 5– W sprawie wiary nie ma porównań.
- 6– Allaha Najwyższego będzie się widziało w Raju.
- 7– *Tewekkul* jest warunkiem wiary.

- 8– Czyny (*ibadet*) nie są częścią wiary.
- 9– Wierzyć w przeznaczenie jest warunkiem wiary.
- 10– W wykonywaniu *ibadet* warunkiem jest bycie podporządkowanym jednej z czterech mezheb.
- 11– Warunkiem jest kochanie wszystkich Towarzyszy Proroka, Jego rodziny i żon.
- 12– Wyższość czterech kalifów ustalona jest według kolejności ich kalifatu.
- 13– *Sewab* za *ibadet nafile*, takie jak: salat, post, jałmużna, sprezentowanie komuś innemu jest dozwolone.
- 14– Miradż zaszedł duchem i ciałem.
- 15– To, że u *Ewlija* zachodzą *keramet*, jest prawdą.
- 16– Orędownictwo jest prawdą.
- 17– Dozwolone jest robienie *mesh* na *mest*.
- 18– W grobie zostanie się przepytanym.
- 19– Męki w grobie zazna ciało i dusza.
- 20– Allah Najwyższy stworzył ludzi i czyny. Człowiek posiada wolną wolę.
- 21– Dzienna racja żywności i to, czego się używa, pochodzą albo z *helal*, albo z *haram*.
- 22– Robi się *tewessul* [pośredników] z duchów zmarłych *Weli* i ze względu na szacunek dla nich robi się *dua*.

Złe cechy charakteru

- 1– *Kufur*.
- 2– Ignorancja.
- 3– Lęk przed zawstydzeniem. (Nie przyjąć prawdy z powodu obawy, że ludzie będą źle mówili, krytykowali i zawstydzali).
- 4– Lubić wychwalanie. (Uważać siebie za kogoś dobrego, lubić pochwały).
- 5– *Itikad bidat*. (Zepsuta wierzenie).
- 6– Poddać się pragnieniom, pożądaniam swego *nefs*.
- 7– Wiara z naśladowaniem. (Naśladować nieznanych ludzi).
- 8– *Rija*. (Na pokaz robić czyny dotyczące *ahiret*, żeby zyskać to, czego się pragnie).
- 9– *Tul-i emel*. (Pragnąć żyć bardzo długo dla wygody, przyjemności).

- 10– *Tama*. (Szukać przyjemności na zakazanej drodze).
- 11– *Kibr*. (Uważać siebie za lepszego od innych).
- 12– *Tezellul*. (Przesadna skromność).
- 13– *Udźb*. (Być zadowolonym ze spełnionych przez siebie dobrych uczynków i *ibadet*).
- 14– *Hased*. (Zazdrościć, nie potrafić znieść, pragnąć, żeby inni stracili otrzymane dary. Elbullejs Semerkendi oznajmił: **“Nie zostanie przyjęta dua tych trzech: jedzących haram, obmawiających, zazdrosnych”**).
- 15– *Hykd*. (Uważać innych za gorszych od siebie).
- 16– *Sematet*. (Cieszyć się, gdy kogoś innego spotka nieszczęście, gdy ktoś inny dozna jakiejś szkody).
- 17– *Hidźr*. (Nie żyć w przyjaźni, być pokłóconym).
- 18– *Dźubn*. (Być tchórzem, mieć mało odwagi).
- 19– *Tehewwur*. (Być bardzo srogim, nieustępliwym i szkodzącym).
- 20– *Gadr*. (Nie dotrzymywać słowa i umów).
- 21– *Hyjanet*. (Wiarołomność. Oznaka dwulicowości; słowa i czyny doprowadzające do nieufności).
- 22– Unieważnianie zobowiązań. (Nie dotrzymywanie słowa. Święty hadis głosi: **“Są trzy oznaki dwulicowości: kłamanie, nie dotrzymanie danego słowa, bycie wiarołomnym wobec powierzenia”**).
- 23– *Su’izan*. (Źle myśleć o innych jest *haram*. Myśleć, że grzechy nie zostaną wybaczone, jest *su’izan* wobec Allaha Najwyższego. Myśleć, że muzulmanie popełniają *haram*, czyli uważać ich za grzeszników, jest *su’izan*).
- 24– Kochać majątek. (Pożądać majątku).
- 25– *Teswif*. (Zostawić dobry uczynek do spełnienia na później. Święty hadis głosi: **“Nim nie dojdzie do tych pięciu spraw, znajcie wartość tych pięciu: przed śmiercią – wartość życia, przed chorobą – wartość zdrowia, wartość zdobycia życia *ahiret* na ziemi, nim się zestarzeje – wartość młodości, nim stanie się biednym – wartość bogactwa”**).
- 26– Lubić grzeszników. (Najgorszym grzechem jest tyrania. *Fasyk* nazywa się tego, kto popełnia *haram*).
- 27– Być wrogiem uczonych islamskich. (*Kufur* jest wyśmiewać się z nauk i uczonych islamskich).

28– *Fitne*. (Intryga. Wplątać ludzi w kłopoty, sprowadzić na nich nieszczęścia. Święty hadis głosi: “***Fitne znajduje się we śnie. Niech będzie przeklęty ten, kto ją obudzi!***”).

29– *Mudahene ve mudara*^[1]. (*Mudahene* znaczy: ‘Mając siłę, nie przeszkodzić temu, kto popełnia *haram* i dla spraw ziemskich poświęcić religię’. *Mudara* znaczy: ‘Żeby religia nie zaznała szkody, nie snuć intryg, dla religii dokonać poświęceń, milczeć’.).

30– *Inad ve mukabere*. (Gdy usłyszysz się prawdę, coś właściwego, nie przyjąć tego).

31– *Nifak*. (Dwulicowość, niezgodność tego, co ma się w sobie, w sercu, z tym, jak się zachowuje, na jakiego się wygląda).

32– Nie robić *tefekkur*. (Nie myśleć o swoich grzechach, o stworzeniach i o sobie).

33– Złorzeczyć muzułmaninowi.

34– Nazywać muzułmanina brzydkim imieniem.

35– Nie przyjąć przeprosin.

36– Błędnie komentować Święty Koran.

37– Być upartym w robieniu *haram*.

38– Obgadywać.

39– Nie okazywać skruchy.

40– Być zachłannym w zdobywaniu majątku i stanowisk.

(Powinno się unikać złych cech charakteru, starać się mieć dobry charakter. Święty hadis głosi: “**Poddany posiadający mało *ibadet* przez dobry charakter otrzyma w Dniu Sądu wysokie noty**”. “**Z *ibadet* najłatwiejsze i bardzo korzystne jest mało mówić i posiadać dobry charakter**”. “**Zbliżyć się do tych, którzy się odsunęli, wybaczyć tym, którzy uciskają, dawać to, czego inni nie dają, to pochodzi z ładnego charakteru**”).

[1] *mudahene ve mudara* – oba te pojęcia wypowiada się razem. *Mudara* znajduje się przy *mudahene*, aby wykazać między nimi różnicę.

Rozdział dziewiąty

Czy sury i dua pisze się łącińskimi literami?

Choć bardzo się staraliśmy, to jednak nie udało się nam zapisać sury i *dua* literami z alfabetu łącińskiego. Bez względu na to, który znak zapisze się łącińskimi literami, to nie jest możliwe prawidłowe przeczytanie sur i *dua*. Żeby móc te znaki przeczytać jak litery ze Świętego Koranu, powinno się dać je do przeczytania temu, kto umie i wielokrotnie to powtarzać. Te ćwiczenia na pewno są potrzebne, a ten kto umie czytać, przez możliwość bezpośredniego pokazania i nauczania liter ze Świętego Koranu zyskuje dary i *sewab*. Wielkość tego daru, *sewab* i korzyści, jakie to przyniesie w życiu na ziemi i w *ahiret*, opisane są obszernie w świętych hadisach i książkach *fikh*. Dlatego każdy muzułmanin powinien starać się zyskać ten wielki *sewab*, wysyłając swoje dzieci do meczetu na kurs Koranu, żeby zapoznały się z literami ze Świętego Koranu i dobrze nauczyły się ich czytać. Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) oznajmił: **“Wszyscy jesteście jak pasterze stada owiec. Jak pasterz chroni swoje stado, tak i wy tych, którzy są w waszych domach i pod waszymi rozkazami, powinniście chronić od ognia Piekła! Powinniście nauczyć ich islamu! Jeśli nie nauczycie, to będziecie za nich odpowiedzialni”**. Innym razem powiedział: **“Wiele dzieci muzułmanów z powodu swoich ojców pójdzie do Piekła zwanego Wejl, ponieważ ich ojcowie byli zachłanni w zarabianiu pieniędzy, żyli w pogoni za przyjemnościami i zajęci tylko sprawami ziemskimi, nie nauczyli swoich dzieci Świętego Koranu. Ja trzymam się od takich ojców z dala. Oni też są ode Mnie daleko. Do Piekła pójdą ci, którzy nie nauczyli swoich dzieci religii”**. Ponownie powiedział: **“Ci, którzy uczą dzieci Świętego Koranu albo wysyłają je do nauczyciela Świętego Koranu, za każdą nauczoną się przez nie literę zostaną obdarzeni *sewab*, jaki zyskuje się za dziesięciokrotne odwiedzenie Świętej Kaaby. W Dniu Sądu na ich głowach umieszczona zostanie wspaniała korona. Wszyscy ludzie, patrząc na nią, będą ją podziwiać”**. Ponownie powiedział: **“Dziecko muzułmanina, gdy zacznie robić *ibadet*, to zyskany za to *sewab* zostanie również dany jego ojcu. Jeśli ktoś nauczy swoje dziecko grzechu, to ile ono popełni grzechów, tyle też grzechów zostanie zapisanych jego ojcu”**.

Czytając Święty Koran, powinno się uważać na te dziesięć *edeb*:

1– Być z ablucją i czytać z szacunkiem, będąc zwróconym w stronę *kyble*.

2– Czytać pomału, myśląc o znaczeniu. Kto nie zna znaczenia, też powinien czytać pomału.

3– Płakać, czytając.

4– Każdy ajet powinno się czytać jak należy, czyli: czytając ajety o mękach – bać się, ajety o miłosierdziu czytać z zapalem, czytać ajety *tenzih* – okazując skruczę. Rozpoczynając czytanie Świętego Koranu, powinno się powiedzieć *E'uzu* i *besmele*.

5– Jeśli poczuje się w sobie, że zaczyna się czytać na pokaz lub że stoi się na przeszkodzie innym w robieniu salatu, to powinno się czytać po cichu. Jest lepiej, gdy hafiz czyta, patrząc na Mushaf, niż recytuje z pamięci, ponieważ wtedy oczy też czczą Allaha Najwyższego.

6– Powinno się czytać Święty Koran ładnym głosem i zgodnie z *tedźwid*. *Haram* jest recytować *teganni*, zmieniając litery i wyrazy. Jeśli nie zmieni się liter, to jest to *mekruh*.

7– Święty Koran jest słowem, atrybutem Allaha Najwyższego, nie ma początku. Wypowiedzane litery są podobne do wypowiedzenia słowa “ogień”. Powiedzieć: “ogień”, jest łatwo. Jednak nikt nie jest w stanie wytrzymać ognia. Podobnie jest ze znaczeniem tych liter. Te litery nie są podobne do innych liter. Gdyby doszło do ujawnienia się znaczenia tych liter, to siedem warstw ziemi i siedem warstw nieba nie wytrzymałoby. Allah Najwyższy zesłał ludziom wielkość, piękno Swoich słów, ukrywając je w tych literach.

8– Przed czytaniem Świętego Koranu powinno się zastanowić nad wielkością Allaha Najwyższego, który je wypowiada. Jak potrzebna jest czysta ręka do dotknięcia Świętego Koranu, tak i do jego czytania potrzebne jest czyste serce. Kto nie zna wielkości Allaha Najwyższego, ten nie rozumie wielkości Świętego Koranu. Aby zrozumieć wielkość Allaha Najwyższego, powinno się myśleć o Jego atrybutach i o tym, co stworzył. Powinno się czytać, myśląc, że są to słowa Tego, kto jest panem, władcą wszystkich stworzeń.

9– Czytając, nie powinno się myśleć o czymś innym. Jeśli ktoś, chodząc po ogrodzie, nie zastanowi się nad tym, co w nim widzi, to jest tak, jakby po tym ogrodzie nie chodził. Miejscem

spacerowania Świętego Koranu są serca wierzących. Kto go czyta, powinien zastanawiać się nad niezwykłościami i mądrościami, które się w nim znajdują.

10– Czytając każdy wyraz, powinno się zastanawiać nad jego znaczeniem i tak długo powtarzać, aż się zrozumie.

Znaczenie *dua* recytowanych podczas salatu

SUBHANEKE

O mój Allahu! Wywyższam Ciebie z tego, co jest i ma braki. Wychwalam Ciebie wszystkimi atrybutami doskonałości. Tobie jestem wdzięczny. Twoje imię jest wielkie. (Twoja chwała jest wielka^[1]). Nie ma innego boga oprócz Ciebie.

ETTEHIJATU

Każdego rodzaju szacunek, *salewat* i wszystkie dobra należą się Allahowi Najwyższemu. O Proroku! Niech pozdrowienie, miłosierdzie, błogosławieństwo Allaha będą razem z Tobą. Pozdrowienie niech będzie z nami i prawidłowymi poddanymi Allaha. Oświadczam, że Allah jest jeden i ponownie oświadczam, że Muhammed (*alejhisselam*) jest Jego sługą i wysłannikiem.

ALLAHUMME SALLI

O mój Allahu! Jak obdarzyłeś miłosierdziem Ibrahima (*alejhisselam*) i jego rodzinę, tak i obdarz miłosierdziem Muhammeda (*alejhisselam*) i Jego rodzinę. Zaprawdę, Ty jesteś wychwalany każdym językiem i każdym sercem, Twoja wielkość i piękno Twoich czynów są znane, wychwalane.

ALLAHUMME BARIK

O mój Allahu! Jak obdarzyłeś błogosławieństwem Ibrahima (*alejhisselam*) i jego rodzinę, tak i obdarz błogosławieństwem Muhammeda (*alejhisselam*) i Jego rodzinę. Zaprawdę, Ty jesteś wychwalany każdym językiem i każdym sercem, Twoja wielkość i piękno Twoich czynów są znane, wychwalane.

[1] To wypowiada się podczas wykonywania salatu *dżenaze*.

RABBENA ATINA

O Panie! Obdarz nas dobrem w życiu na ziemi i po śmierci oraz chroń nas od kary (ognia). O najmiłosierniejszy z miłosiernych, z Twoim miłosierdziem...

DUA KONUT

O mój Allahu! Prosimy Ciebie o pomoc i o przebaczenie. Chcemy od Ciebie, byś wprowadził nas na Prawidłową Drogę. Tobie wierzymy. Tobie okazujemy skruchę i Tobie ufamy. Wychwalamy Ciebie wszystkimi dobrami. Jesteśmy wdzięczni Tobie (za dary), nie okażemy niewdzięczności. Odrzucamy i opuszczamy tego, kto grzeszy wobec Ciebie i jest Tobie nieposłuszny.

O mój Allahu! Tylko dla Ciebie robimy ibadet, wykonujemy salat, Tobie składamy pokłony, do Ciebie biegniemy i u Ciebie szukamy schronienia. Ufamy Twojemu miłosierdziu i boimy się Twojej kary, ponieważ Twoja kara na pewno dotrze do niewierzących, którzy ukrywają prawdę.

التَّالِقِينَ لِلْمَيِّتَةِ

عَلَيْكَ سَلَامُ اللَّهِ يَا أُمَّةَ اللَّهِ بِنْتَ عَبْدِ اللَّهِ (٣ دفعه) كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا
 وَجْهَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ. فَأَعْلَمِي بِأَنَّ هَذَا آخِرُ مَنْزِلِكَ مِنْ
 مَنَازِلِ الدُّنْيَا وَ أَوَّلُ مَنْزِلِكَ مِنْ مَنَازِلِ الْآخِرَةِ. وَ اعْلَمِي بِأَنَّكَ خَرَجْتِ مِنْ دَارِ
 الدُّنْيَا الدُّنْيَةِ وَ وَصَلْتِ إِلَى دَارِ الْعَقْبَى الْأَبَدِيَّةِ. خَرَجْتِ مِنْ دَارِ الْغُرُورِ وَ وَصَلْتِ
 إِلَى دَارِ الشُّرُورِ. خَرَجْتِ مِنْ دَارِ الْفَنَاءِ وَ وَصَلْتِ إِلَى دَارِ الْبَقَاءِ. وَ اعْلَمِي بِأَنَّ
 الْآنَ الْآنَ قَدْ يَتْرَقُ بِكَ الْمَلَكَانِ الرَّفِيقَانِ الشَّفِيقَانِ الْأَسْوَدَانِ الْوَجْهَانِ وَ
 الْأَزْرَقَانِ الْعَيْنَانِ، أَحَدُهُمَا مُنْكَرٌ وَ آخَرُهُمَا نَكِيرٌ لَا تَخَافِي عَنْهُمَا وَ لَا تَحْزَنِي
 فَإِنَّهُمَا عَبْدَانِ مَأْمُورَانِ مِنْ قِبَلِ الرَّحْمَنِ، سَائِلَانِ عَنكَ وَ قَائِلَانِ لَكَ: مَنْ رَبُّكَ وَ
 مَنْ نَبِيُّكَ وَ مَا دِينُكَ وَ مَا إِمَامُكَ وَ مَا قِبْلَتُكَ وَ مَنْ إِخْوَانُكَ وَ مَنْ أَخَوَاتُكَ
 فَقُولِي فِي جَوَابِهِمَا بِلَفْظٍ فَصِيحٍ وَ لِسَانٍ صَرِيحٍ: اللَّهُ رَبِّي وَ مُحَمَّدٌ نَبِيِّ، وَ
 الْإِسْلَامُ دِينِي وَ الْقُرْآنُ إِمَامِي وَ الْكَعْبَةُ قِبْلَتِي وَ الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَانِي وَ الْمُؤْمِنَاتُ
 أَخَوَاتِي. فَأَعْلَمِي بِأَنَّ الْمَوْتَ حَقٌّ وَ الْقَبْرَ حَقٌّ وَ سُؤَالَ الْمُنْكَرِ وَ النَّكِيرِ حَقٌّ وَ
 الْحُشْرَ حَقٌّ وَ النَّشْرَ حَقٌّ وَ الْحِسَابَ حَقٌّ وَ الْمِيزَانَ حَقٌّ وَ الْعِصْرَاطَ حَقٌّ وَ الْجَنَّةَ
 لِلْمُؤْمِنِينَ حَقٌّ وَ النَّارَ لِلْكَافِرِينَ حَقٌّ. مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَ فِيهَا نَعْبِدُكُمْ وَ مِنْهَا
 نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى. أَدْكُرِي الْعَهْدَ الَّذِي كُنْتَ عَلَيْهِ فِي دَارِ الدُّنْيَا الدُّنْيَةِ وَ هُوَ
 شَهَادَةُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ. اللَّهُمَّ ثَبِّتْهَا عَلَى الْجَوَابِ وَ
 أَنْظِقْهَا بِالْصِّدْقِ وَ الصَّوَابِ [اللَّهُمَّ إِنْ كَانَتْ مُحْسِنَةً فَرِّدْ فِي إِحْسَانِهَا وَ إِنْ
 كَانَتْ مُسِيئَةً فَاعْفِرْ لَهَا وَ ارْحَمْهَا وَ تَجَاوَزْ عَنْهَا]

(٣ دفعه) آمين. وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

التَّلَقِينُ لِلْمَيِّتِ

عَلَيْكَ سَلَامُ اللَّهِ يَا عَبْدَ اللَّهِ ابْنَ عَبْدِ اللَّهِ (٣ دفعه) كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ. فَاعْلَمْ بِأَنَّ هَذَا آخِرُ مَنْزِلِكَ مِنْ مَنَازِلِ الدُّنْيَا وَ أَوَّلُ مَنْزِلِكَ مِنْ مَنَازِلِ الْآخِرَةِ. وَ اعْلَمْ بِأَنَّكَ خَرَجْتَ مِنْ دَارِ الدُّنْيَا الدُّنْيَا وَ وَصَلْتَ إِلَى دَارِ الْعُقْبَى الْآبِدِيَّةِ. خَرَجْتَ مِنْ دَارِ الْغُرُورِ وَ وَصَلْتَ إِلَى دَارِ السُّرُورِ. خَرَجْتَ مِنْ دَارِ الْفَنَاءِ وَ وَصَلْتَ إِلَى دَارِ الْبَقَاءِ. وَ اعْلَمْ بِأَنَّ الْآنَ الْآنَ قَدْ يَنْزِلُ بِكَ الْمَلَكَانِ الرَّفِيقَانِ الشَّفِيقَانِ الْأَسْوَدَانِ الْوَجْهَانِ وَ الْأَزْرَقَانِ الْعَيْنَانِ، أَحَدُهُمَا مُنْكَرٌ وَ آخَرُهُمَا نَكِيرٌ لَا تَخَفُ عَنْهُمَا وَ لَا تَحْزَنُ فَإِنَّهُمَا عَبْدَانِ مَأْمُورَانِ مِنْ قِبَلِ الرَّحْمَنِ، سَائِلَانِ عَنْكَ وَ قَائِلَانِ لَكَ: مَنْ رَبُّكَ وَ مَنْ نَبِيُّكَ وَ مَا دِينُكَ وَ مَا إِمَامُكَ وَ مَا قَبْلُكَ وَ مَنْ إِخْوَانُكَ وَ مَنْ أَخَوَاتُكَ فَقُلْ فِي جَوَابِهِمَا بِلَفْظٍ فَصِيحٍ وَ لِسَانٍ صَرِيحٍ: اللَّهُ رَبِّي وَ مُحَمَّدٌ نَبِيِّي، وَ الْإِسْلَامُ دِينِي وَ الْقُرْآنُ إِمَامِي وَ الْكِعْبَةُ قِبْلَتِي وَ الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَانِي وَ الْمُؤْمِنَاتُ أَخَوَاتِي. فَاعْلَمْ بِأَنَّ الْمَوْتَ حَقٌّ وَ الْقَبْرَ حَقٌّ وَ سُؤَالَ الْمُنْكَرِ وَ النَّكِيرِ حَقٌّ وَ الْحَشْرَ حَقٌّ وَ النَّشْرَ حَقٌّ وَ الْحِسَابَ حَقٌّ وَ الْمِيزَانَ حَقٌّ وَ الصِّرَاطَ حَقٌّ وَ الْجَنَّةَ لِلْمُؤْمِنِينَ حَقٌّ وَ النَّارَ لِلْكَافِرِينَ حَقٌّ. مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَ فِيهَا نُعِيدُكُمْ وَ مِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى. اذْكُرِ الْعَهْدَ الَّذِي كُنْتَ عَلَيْهِ فِي دَارِ الدُّنْيَا الدُّنْيَا وَ هُوَ شَهَادَةُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ. اللَّهُمَّ ثَبِّتْهُ عَلَى الْجَوَابِ وَ انْطِقْهُ بِالصِّدْقِ وَ الصَّوَابِ [اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ مُحْسِنًا فَرِّدْ فِي إِحْسَانِهِ وَ إِنْ كَانَ مُسِيئًا فَاعْفُزْ لَهُ وَ ارْحَمْهُ وَ تَجَاوَزْ عَنْهُ]

(٣ دفعه) آمين. وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَالتَّابِعِينَ الْاٰخِيَارِ وَ الْاَبْرَارِ (رِضْوَانُ اللّٰهِ عَلَيْهِمْ اَجْمَعِينَ).
 اَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ الْحَاضِرُونَ! اتَّقُوا اللّٰهَ وَ اطِيعُوهُ اَوْصِيكُمْ عِبَادَ اللّٰهِ
 بِتَقْوَى اللّٰهِ، وَ اعْلَمُوا اَنَّ اِلَى اللّٰهِ الْمُنْتَهَى، وَ اَنَّهُ هُوَ اَمَاتٌ وَ اَحْيَا، اِنَّ
 هَذِهِ تَذْكِرَةٌ لِمَنْ يَخْشَى، وَ اِلَى اللّٰهِ الْمُنْتَكَى. (اعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ
 الرَّجِيمِ): «يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَ لَا بَنُونَ اِلَّا مَنْ اتَى اللّٰهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ»

الخطبة الثانية

الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي هَدَيْنَا لِلْاِيْمَانِ وَ الصَّلَاةِ وَ
 السَّلَامِ عَلَى مُحَمَّدٍ صَاحِبِ الْفَضْلِ وَ الْاِحْسَانِ الْمُنَزَّلِ عَلَيْهِ فِي مُحْكَمِ
 كِتَابِهِ تَعْظِيْمًا وَ تَكْرِيْمًا (اعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ) «اِنَّ اللّٰهَ وَ
 مَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا اَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَ سَلِّمُوا
 تَسْلِيْمًا».

اللّٰهُمَّ صَلِّ وَ سَلِّمْ وَ بَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَ عَلَى آلِ سَيِّدِنَا
 مُحَمَّدٍ. يَا اللّٰهُ بِكَ تَحَصَّنْتُ (٣ دفعه) وَ بِعَبْدِكَ وَ رَسُوْلِكَ سَيِّدِنَا
 مُحَمَّدٍ (ﷺ) اسْتَجَرْتُ (٣ دفعه) اللّٰهُمَّ اغْفِرْ لِلْمُؤْمِنِيْنَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ
 وَ الْمُسْلِمِيْنَ وَ الْمُسْلِمَاتِ الْاَحْيَاءِ مِنْهُمْ وَ الْاَمْوَاتِ اٰمِيْنَ.
 وَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ.

(اعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ): «اِنَّ اللّٰهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَ
 الْاِحْسَانِ وَ اِتْيَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَ يَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَ الْمُنْكَرِ وَ النَّبْغِي
 يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ. وَ لَذِكْرِ اللّٰهِ اَكْبَرُ وَ اللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُوْنَ».

الخطبة الاولى

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ أضعافَ مَا حَمِدَهُ جَمِيعُ خَلْقِهِ كَمَا يُحِبُّ
 وَيَرْضَى، وَ الصَّلَاةُ وَ السَّلَامُ عَلَى مَنْ أَرْسَلَهُ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ، كَلَّمَ
 ذِكْرَهُ الذَّاكِرُونَ وَ غَفَلَ عَنْ ذِكْرِهِ الْغَافِلُونَ كَمَا يَنْبَغِي وَ يَحْرَى، وَ
 عَلَى آلِهِ وَ أَصْحَابِهِ وَ أَزْوَاجِهِ وَ أَوْلَادِهِ الْبَرَّةِ التُّقَى وَ النَّقَى،
 خُصُوصًا مِنْهُمْ عَلَى الشَّيْخِ الشَّفِيعِ، قَاتِلِ الْكُفْرَةِ وَ الزَّنَادِقِ، الْمَلْقَبِ
 بِالْعَتِيقِ، فِي الْفَارِ الرَّفِيقِ الْأَمَامِ عَلَى التَّحْقِيقِ خَلِيفَةِ رَسُولِ اللَّهِ (ﷺ)
 أَبِي بَكْرٍ الصِّدِّيقِ (رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ). ثُمَّ السَّلَامُ مِنَ الْمَلِكِ الْوَهَّابِ،
 عَلَى الْأَمِيرِ الْأَوَّابِ، زَيْنِ الْأَصْحَابِ، مُجَاوِرِ الْمُنْبَرِ وَ الْحِرَابِ، الْأَنَاطِقِ
 بِالْحَقِّ وَ الصِّدْقِ وَ الصَّوَابِ، أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ (رَضِيَ اللَّهُ
 تَعَالَى عَنْهُ). ثُمَّ السَّلَامُ مِنَ الْمَلِكِ الْمُنَانِ، عَلَى الْأَمِيرِ الْأَمَانِ، حَبِيبِ
 الرَّحْمَنِ، صَاحِبِ الْحَيَاءِ وَ الْإِحْسَانِ، الشَّهِيدِ فِي أَثْنَاءِ تِلَاوَةِ الْقُرْآنِ،
 أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عُمَانَ بْنَ عَفَّانَ (رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ). ثُمَّ السَّلَامُ مِنَ الْمَلِكِ
 الْوَلِيِّ، عَلَى الْأَمِيرِ الْوَصِيِّ، ابْنِ عَمِّ النَّبِيِّ، قَالِعِ الْبَابِ الْحَيْبَرِيِّ، زَوْجِ
 فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ بِنْتِ النَّبِيِّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ أَسَدِ اللَّهِ الْغَالِبِ، عَلِيِّ بْنِ أَبِي
 طَالِبٍ (رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ). وَعَلَى الْأَمَامِينَ الْهَمَامِينَ السَّعِيدِينَ الشَّهِيدِينَ
 الْمَظْلُومِينَ الْمَقْبُولِينَ، الْحَسْبِيِّينَ النَّسَبِيِّينَ، سَيِّدِي شُبَّانِ أَهْلِ الْجَنَّةِ، وَ
 قُرَّتِي أَعْيُنِ أَهْلِ السُّنَّةِ، الْحَسَنَ وَ الْحُسَيْنَ (رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا). وَعَلَى
 الْعَمَمِينَ الْمُعْظَمِينَ الْأَسْعَدِينَ الْأَمَجْدِينَ، الْأَكْرَمِينَ عِنْدَ اللَّهِ وَ النَّاسِ،
 حَمْزَةَ وَالْعَبَّاسِ (رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا) وَعَلَى جَمِيعِ الْمُهَاجِرِينَ وَ الْأَنْصَارِ،

هَذَا الدُّعَاءُ لِلْمَيِّتِ فِي صَلَاةِ الْجَنَازَةِ

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِحَيَّتَا وَمَيِّتِنَا وَشَاهِدِنَا وَغَائِبِنَا وَصَغِيرِنَا وَكَبِيرِنَا
وَذَكَرِنَا وَأُنثَانَا * اللَّهُمَّ مَنْ أَحْيَيْتَهُ (هَا) [1] مَتَا فَآخِيهِ (هَا) عَلَى
الْإِسْلَامِ وَمَنْ تَوَفَّيْتَهُ (هَا) مَتَا فَتَوَفَّاهُ (هَا) عَلَى الْإِيمَانِ * وَخَصَّ هَذَا
الْمَيِّتَ (هَذِهِ الْمَيِّتَةَ) بِالرَّوْحِ وَالرَّاحَةِ وَالرَّحْمَةِ وَالْمَغْفِرَةِ وَالرِّضْوَانِ *
اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ (كَانَتْ) مُحْسِنًا (مُحْسِنَةً) فَزِدْ فِي إِحْسَانِهِ (هَا) وَإِنْ
كَانَ (كَانَتْ) مُسِيئًا (مُسِيئَةً) فَتَجَاوَزْ عَنْهُ (هَا) وَلَقِّهِ (هَا) الْأَمْنَ وَ
الْبُشْرَى وَالْكَرَامَةَ وَالزُّلْفَى * اللَّهُمَّ اجْعَلْ قَبْرَهُ (هَا) رَوْضَةً مِنْ رِيَاضِ
الْجَنَانِ وَلَا تَجْعَلْ قَبْرَهُ (هَا) حُفْرَةً مِنْ حُفْرِ النَّيِّرَانِ * رَبِّ اغْفِرْ لِي وَ
لِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْجَمِيعِ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ الْأَحْيَاءِ
مِنْهُمْ وَالْأَمْوَاتِ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

(1) Jeśli jest to pogrzeb kobiety, recytuje się zawartość nawiasu.

تَسْبِيحَاتُ التَّرَاوِيحِ

١ - سُبْحَانَ ذِي الْمَلِكِ وَالْمَلَكُوتِ، سُبْحَانَ ذِي الْعِزَّةِ وَالْعَظَمَةِ
وَالْمَجَلَالِ وَالْجَمَالِ وَالْجَبْرُوتِ، سُبْحَانَ الْمَلِكِ الْمَوْجُودِ، سُبْحَانَ الْمَلِكِ
الْمَعْبُودِ، سُبْحَانَ الْمَلِكِ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَنَامُ وَلَا يَمُوتُ. سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ
رَبُّنَا وَرَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ.

٢ - مَرْحَبًا، مَرْحَبًا، مَرْحَبًا يَا شَهْرَ رَمَضَانَ، مَرْحَبًا مَرْحَبًا مَرْحَبًا
يَا شَهْرَ الْبَرَكَةِ وَالْفُقْرَانِ، مَرْحَبًا مَرْحَبًا مَرْحَبًا يَا شَهْرَ التَّسْبِيحِ وَ
التَّهْلِيلِ وَالذِّكْرِ وَتِلَاوَةِ الْقُرْآنِ. أَوَّلٌ هُوَ آخِرٌ هُوَ ظَاهِرٌ هُوَ بَاطِنٌ هُوَ،
يَا مَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ.

٣ - اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ بَعْدَ
كُلِّ دَاءٍ وَدَوَاءٍ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ عَلَيْهِمْ وَعَلَيْهِمْ كَثِيرًا.

٤ - يَا حَنَّانُ، يَا مَنَّانُ، يَا دَيَّانُ، يَا بُرْهَانَ، يَا ذَا الْفَضْلِ وَ
الْإِحْسَانِ، نَزِّجُوا الْعَفْوَ وَالْفُقْرَانَ وَاجْعَلْنَا مِنْ عَتَقَائِهِ شَهْرَ رَمَضَانَ،
بِحُرْمَةِ الْقُرْآنِ.

(1) Recytuje się, wstając do salatu *Terawih*.

(2) Po piętnastym dniu miesiąca Ramadan zamiast 'Merhaba' wypowiada się 'Elweda'.

(3) Recytuje się pomiędzy salatami w *Terawih*.

(4) Jest to *dua*, którą wypowiada się po wykonaniu *Terawih*.

اللَّهُمَّ حَرِّمْ شَعْرِي وَبَشْرِي عَلَى النَّارِ * وَأَظْلِنِي
تَحْتَ ظِلِّ عَرْشِكَ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّ عَرْشِكَ *

اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنَ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ
فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ * اللَّهُمَّ اغْتِقْ رَقَبَتِي مِنَ النَّارِ *

اللَّهُمَّ ثَبِّتْ قَدَمِيَّ عَلَى الصِّرَاطِ يَوْمَ تَزُلُّ فِيهِ
الْأَقْدَامُ *

اللَّهُمَّ لَا تَطْرُدْ قَدَمِيَّ عَلَى الصِّرَاطِ يَوْمَ تَطْرُدُ
كُلَّ أَقْدَامٍ أَعْدَائِكَ * اللَّهُمَّ اجْعَلْ سَعْيِي مَشْكُورًا
وَذَنْبِي مَغْفُورًا وَعَمَلِي مَقْبُولًا وَتِجَارَتِي لَنْ تَبُورَ *
سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ * أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ
وَحْدَكَ لَا شَرِيكَ لَكَ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ

بِسْمِ اللَّهِ الْعَظِيمِ * وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى دِينِ
الْإِسْلَامِ * وَعَلَى تَوْفِيقِ الْإِيمَانِ * الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
جَعَلَ الْمَاءَ طَهُورًا * وَجَعَلَ الْإِسْلَامَ نُورًا *

اللَّهُمَّ اسْقِنِي مِنْ حَوْضِ نَبِيِّكَ كَأْسًا لَا
أَظْمَأُ بَعْدَهُ أَبَدًا * اللَّهُمَّ ارْحِنِي رَائِحَةَ الْجَنَّةِ وَ
ارْزُقْنِي مِنْ نَعِيمِهَا * وَلَا تُرْحِنِي رَائِحَةَ النَّارِ *

اللَّهُمَّ بَيِّضْ وَجْهِي بِنُورِكَ يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهُ
أَوْلِيَاءِكَ وَلَا تُسَوِّدْ وَجْهِي بِذُنُوبِي يَوْمَ تَسْوَدُّ
وُجُوهُ أَعْدَائِكَ اللَّهُمَّ اعْطِنِي كِتَابِي يَمِينِي وَ
حَاسِبْنِي حِسَابًا يَسِيرًا * اللَّهُمَّ لَا تُعْطِنِي كِتَابِي
بِشِمَالِي وَلَا مِنْ وَرَاءِ ظَهْرِي وَلَا تُحَاسِبْنِي
حِسَابًا شَدِيدًا *

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ
بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ

اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْتَعِينُكَ وَنَسْتَغْفِرُكَ وَنَسْتَهِدُكَ ○ وَنُؤْمِنُ
بِكَ وَنُؤْتِبُ إِلَيْكَ ○ وَنَتَوَكَّلُ عَلَيْكَ ○ وَنُثْنِي عَلَيْكَ الْحَمْدَ
كُلَّهُ نَشْكُرُكَ ○ وَلَا نَكْفُرُكَ ○ وَنُخَلَعُ وَنَتْرُكُ مَنْ يَفْجُرُكَ ○

اللَّهُمَّ إِنَّا كُنَّا نَعْبُدُكَ وَلَكَ نُصَلِّي وَنُسَبِّحُ ○ وَإِلَيْكَ نَسْعَى وَنُخْفِدُ ○
نَرْجُو رَحْمَتَكَ وَنَخْشَى عَذَابَكَ ○ إِنْ عَذَابَكَ بِالْكَفَّارِ مُلْحِقٌ ○

أَمِنْتُ بِاللَّهِ وَمَلَيْكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَبِالْقَدْرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى وَبِالْبَعْثِ بَعْدَ الْمَوْتِ حَقٌّ ○
أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ○ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ ○ وَتَبَارَكَ اسْمُكَ ○ وَتَعَالَى
جَدُّكَ ○ وَجَلَّ شَأْنُكَ ○ وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ ○

الَّتِي آتَى اللَّهُ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ ○ السَّلَامُ عَلَيْكَ
أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ ○ السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى
عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ ○ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ○ وَأَشْهَدُ
أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ ○

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ ○ كَمَا صَلَّيْتَ
عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ ○ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ ○ كَمَا بَارَكْتَ
عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ ○ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

DUA ISTIGFAR

(W wielu świętych ajetach zostało oznajmione: **“Często Mnie wspominajcie”** i w Surze Iza dżae: **“Proście Mnie o wybaczenie. Przyjmę wasze dua i wybaczę wasze grzechy”**). Z tego wynika, że Allah Najwyższy nakazuje, żeby dużo błagało się o wybaczenie. Dlatego też Hazrat Muhammed Ma’sum w drugim tomie “Mektubat”, w 80. Liście napisał: “Będąc posłusznym temu nakazowi, po każdym salacie wypowiadam trzy razy *dua istigfar* i 67 razy **“Estagfirullah”**. *Dua istigfar* to: **(Estagfirullahel’azîm ellezî lâ ilâhe illâ hüvel hajjel kajjûme ve etübü ilejh)**. Wy też wypowiadajcie ją często! Wypowiadając, za każdym razem powinno się myśleć o tym znaczeniu: **(O mój Allahu, wybacz mi)**. Uratuje to przed nieszczęściem, przed kłopotami tego, kto ją wypowiada i kto znajduje się obok niego. Wielu ludzi ją wypowiedziało i widziano, że zawsze przyniosło im to korzyść”). (Kładąc się spać, powinno się mówić: **“Ja Allah, ja Allah”** oraz trzy razy: **“Estagfirullah min külli mâ kerihallah”** i powtarzać aż się zaśnie).

Szejh-ul-islam Ahmed Namyki Dżami, zmarł w 536 roku Hidżri (1142), w książce pt. **“Miftah-ün-necat”** napisał, że jeśli ktoś okaże skruchę, wypowie *dua istigfar*, spełniając ich warunki, to każda ulica, którą będzie przechodził i każde miejsce, na którym usiadzie, będą dumne. Księżyc, słońce, gwiazdy będą się za niego modliły. Jego grób stanie się ogrodem rajskim. Kto nie okazał takiej skruchy, powinien być razem z tymi, którzy to zrobili. Święte hadisy głoszą: **“Najwartościowszym z *ibadet* jest kochanie *Ewlja*”** i **“Zostaną wybaczone wszystkie grzechy tego, kto okazał skruchę i wyraził *istigfar*”**. (Okazanie skruchy zachodzi w sercu, a wyrażenie *istigfar* przez jego wypowiedzenie).

DUA TEVHID

Jâ Allah, jâ Allah. Lâ ilâhe illallah Muhammediün Resûlullah. Jâ Rahmân, jâ Rahîm, jâ afüvvü jâ Kerîm, fa’fü annî verhamnî jâ erhamerrâhimîn! Teveffenî müslimen ve elhyknî bissâlihîn. Allahümmagfirî ve li-âbâi ve ümmehâtî ve li âbâ-i ve ümmehât-i zevdżefî ve li-edždâdî ve dżeddâtî ve li-ebnâi ve benâtî ve li-ihvefî ve ehavâtî ve li-a’mâmî ve ammâtî ve li-ahvâlî ve hâlâtî ve li-üstâzî Abdülhakîm-i Arvâsî ve li kâffetil mü’minîne vel-mü’minât. (Rahmetullahi teâlâ alejhim edźma’în).

KSIĄŻKI WYDANE PRZEZ WYDAWNICTWO HAKIKAT KITABEVI

Wydawnictwo wydało książki w językach: albańskim, angielskim, arabskim, azerskim, bośniackim, bułgarskim, francuskim, hiszpańskim, niemieckim, perskim, rosyjskim, tureckim, turkmeńskim, urdu i uzbeckim. Są dostępne na stronie: www.hakikatkitabevi.com Poniżej niektóre z nich:

W języku angielskim:

- 1– Se'âdet-i Ebediyye ENDLESS BLISS (Five Fascicles)
- 2– ISLAM'S REFORMERS
- 3– THE SUNNI PATH
- 4– BELIEF AND ISLAM
- 5– THE PROOF OF PROPHETHOOD
- 6– ANSWER TO AN ENEMY OF ISLAM
- 7– ADVICE FOR THE MUSLIM
- 8– ISLAM AND CHRISTIANITY
- 9– COULD NOT ANSWER
- 10– CONFESSIONS OF A BRITISH SPY
- 11– DOCUMENTS OF THE RIGHT WORD
- 12– WHY DID THEY BECOME MUSLIMS?
- 13– ETHICS OF ISLAM
- 14– SAHABA 'The Blessed'

W języku niemieckim:

- 1– ISLAM, DER WEG DER SUNNITEN
- 2– GLAUBE UND ISLAM
- 3– ISLAM UND CHRISTENTUM
- 4– BEWEIS DES PROPHETENTUMS
- 5– GESTÄNDNISSE VON EINEM BRITISCHEN SPION
- 6– ISLAMISCHE SITTE

W języku francuskim:

- 1– L'ISLAM ET LA VOIE DE SUNNA
- 2– FOI ET ISLAM
- 3– ISLAM ET CHRISTIANISME
- 4– L'ÉVIDENCE DE LA PROPHÉTIE
- 5– AR RADD AL JAMIL
- 6– AL-MUNQID MIN AD'DALAL